

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

M. Brutus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ
Β Ρ Ο Υ Τ Ο Σ.

ΑΡΚΟΥ ἢ Βρούτου πατρὸς τοῦ Ἰού-
λιου Βρούτου, ὃν ἀπέθνησκον ἐν Καπιτωλίῳ
χαλκῶ οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι, μέσον τῶν
βασιλέων, ἐσπασμένον ξίφος, ὡς βεβαί-
οι καὶ ἀλύσοι. Ταρκυνίους. ἄλλ' ^B
ἐκεῖνος μὲν, ὡς ἔφαθ' ἡ ψυχρὴ λέξις τῆς

φών, σκληρὸν ἐκ φύσεως καὶ ἐμαλακῆν ἔχων ὑπὸ λόγῳ ὁ
ἦθος, ἀγχι παιδοφονίας δὲ ἄκλειε τῶν θυμῶν τῶν καὶ τῶν τυ-
ραννῶν. ἔπειτα δὲ ὑπὸ τῆς ἰσχυρῆς αὐτῆς παιδείας καὶ λόγῳ
ἀφ' ἡμετέρας φιλοσοφίας καὶ ἀμύμων ὁ ἦθος, καὶ τῆς φύσιν ἐμμελεῖται καὶ
παραείας οὐσαν ἐπεγείρας τῆς παρακλινῆς ὀργῆς, ἐμμε-
λέσασθαι δοκεῖ κραδίῳ παρὰ τὸ καλόν. ὡς τε καὶ πῶς ἀ-
περπατοῦντο αὐτῶν ἀφ' ἑαυτῶν ἐπι Κασσαρῶν σιωμωσίου, ^C
εἰ μὴ πὶ γυναικῶν ἢ παρὰ τῆς ἰσχυρῆς ἰσχυρῆς, Βρούτου πατρὸς ἀπείν,
τὰ δευτερεύοντα ἢ τῶν γεροντότων ἴσχυρῶν εἰς Κασσαρῶν, οἰκείον
μὲν ὄντα Βρούτου καὶ φίλον, ἀπλοῦν ἢ τῶν ἰσχυρῶν καὶ κα-
ταρῶν οὐχ ὁμοίως. Σεργιλία ἢ ἡ μήτηρ ἀπέφερε τὸ γένος
εἰς Ἀλβαν Σεργίλιον, ὃς, Μαλλίου Σπορείου τυραννίδα κα-
τασφάλαζοντο, καὶ παρὰ τὸν ἴσον τῆς ἀφ' ἑαυτῶν ἐγγυησίου λα-
βῶν ὑπὸ μάλης παρῆλθεν εἰς ἀγροῦν καὶ ὄρεα τῶν
ἀνδρῶν πλησίον, ὡς ἐπιτυχόμεν τὴν μέλλων καὶ ἀφ' ἑαυτῶν
παρακλινῆς πατάξας ἀπέκτεινεν. τοῦτο μὲν οὖν, ὁμολο-
γούμενον ἔστιν. ὁ ἢ πατρὸν γένος, οἱ ἀφ' ἑαυτῶν Κασσαρῶν
φίλον ἔχοντα ἰσχυρῶν καὶ δυσμένειαν ἀποδεικνύμενοι παρὰ Βρού-
τον, οὐ φασι εἰς τὸν ἐκβαλόντα Ταρκυνίους ἀνίκανον. (οὐ-
δὲν γὰρ ἐκεῖνος λειψύων γένος ἀμελῶν τοῖς υἱοῖς) ἀλλὰ
δημιῶν τῶν οἰκονόμου υἱὸν ὄντα Βρούτου πατρὸς καὶ πατρὸς
εἰς ἀρχὴν παρῆλθεν. Γουσιδώνιος δὲ ὁ φιλόσοφος τοῖς
μὲν ἐπιλοκίους φησὶν ἀπολέσθαι τὸ Βρούτου παῖδας, ὡς
ἰσχυρῶν, τῶν δὲ λειψύων υἱῶν, ἀφ' οὗ τὸ γένος ἀρμυ-
ρῶν καὶ τῶν γε καὶ αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας γεροντότων ἐπι-
φανῶν ἀνδρῶν ἀναφέρειν εἰς τοὺς πατρὸς τὸν ἀνδραγατῶν τῶν
Βρούτου τῶν ὁμοιοτήτων τῆς ιδέας. καὶ μὲν οὖν τούτων
ποσαῦτα. Σεργιλίας ἢ τῆς Βρούτου μητρός ἀδελφὸς ἢ Κασ-
σάρων ὁ φιλόσοφος, ὃν μάλα Ῥωμαίων ἐζηλωσεν ἐστὶ, γένον ^E
ὄντα, καὶ πεντηκόντη ἔτη γένοντο. τῶν δὲ Ἑλληνικῶν φιλο-
σόφων ὁ δὲ μὲν, ὡς ἀπλοῦς εἰπεῖν, ἀνίκανος ἢ ὁ δὲ ἀ-
λόγος, ἀφ' ἑαυτῶν δὲ ἀποσπᾶται παρὰ τὸν Πλά-
τωνος καὶ τῶν νέων καὶ μέσῳ λεγόμενον Ἀκαδημία οὐ
πρόνυ παρὰ τὸν ἴσον, ἐξήρητο τῆς παλαίας καὶ διετέλεθ' ἡ αὐτῶν
ζῶν μὲν Ἀντίοχον τῆς Ἀσκαλωνίτις, φίλον ἢ καὶ συμβιωτῶν τῶν
ἀδελφῶν αὐτῶν πεπονημένους Ἀείωνας, ἀνδρα τῆ μὲν ἐν λό-
γοις ἔξει πολλῶν φιλοσόφων λειψύων, ἀπᾶσι δὲ καὶ
παραοτιῶν τοῖς πατρὸς ἐνάμμιον. ὁ δὲ Ἐμπίλος, (ἢ καὶ
αὐτὸς ἐν ταῖς ὀπισθοταῖς καὶ οἱ φίλοι μέμνηται πολλὰς ^F
ὡς συμβιωτῶν αὐτῶν) ῥήτωρ μὲν ἢ καὶ καὶ ἀλέσσει μι-
κρὸν μὲν, οὐ φαῦλον ἢ σὺν ἑαυτῶν καὶ τῶν Κασσαρῶν ἀγα-
ρέσας, ὁ Βρούτος ὅτι γεγραπταί. Ῥωμαῖοι μὲν οὖν ἠσκη-
το παρὰ τῶν δὲ ὁδοῖς καὶ τοῖς ἀγῶνας ἰσχυρῶς ὁ Βρούτος.

Μαλλίος Σπορείος

P L V T A R C H I
M. B R V T V S.

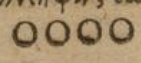
B R V T V S stemma ad Iu-
nium Brutum refert generis
autorem, cui prisci Romani in
Capitolio mediam inter reges
posuere statuam ex ære, quæ
strictum tenet ensẽ, quod
fortissimè regno pepulisset

Tarquinius. Cæterum ille, gladiatorum instar qui
candentes frigida extincti sunt, duris præditus na-
tura non ex literarum cultura mollibus moribus,
vsque in liberorum cædem ira aduersus tyrannos
prouectus est. At hunc, super quo hic tractamus,
qui doctrina & philosophiæ præceptis mores tem-
perauerat, ingeniumq; solidum & lenè excitaue-
rat negotiorum motu, ad virtutem decentissimè
comparatum apparet fuisse. Vnde qui ei coniura-
tionis in Cæsarem causa infesti fuere, siquid esset
gestum præclarè, adscripserunt Bruto, atrocissima
quæq; Cassio tulerunt expensa, familiari Bruti &
amico, haud perinde simplicium tamen morum
neq; integrorum. Mater eius Seruilia genus repe-
tebat à Seruilio Hala, qui Spurio Manlio tyranni-
dem moliente ac seditionem concitante, pugionè
sub ala ferens in forum processit, & propè illi affi-
stens, quasi haberet quod cum eo ageret & cõfer-
ret, caput inclinans percussit interfecitque. Ve-
rùm hoc in confesso est. Paternâ verò stirpem eius
illi qui ob necem Cæsaris inimicitiam aliquam &
odium cum Bruto exercuerunt, negant Tarquinii
exactorem contingere. nullam enim contendunt
ab illo qui filios interfecerat, superstitem sobolem
relictam, sed plebeium hanc Bruti dispensatoris
fuisse filium, atque non ita dudum ad magistratus
aspirasse. At Posidonius philosophus filios B. uti
adultos, vt proditum est memoriæ, fuisse memo-
rat interfectos: tertium verò relictum infantem, à
quo genus propagatum. Nonnullos etiam æqua-
lium suorum, qui ex ea gente erant, clarorum vi-
rorum, repræsentasse facie Bruti statuam. Ve-
rùm hæctenus de his. Seruiliæ Bruti matris Caro
philosophus frater fuit, quem inter Romanos hic
potissimum auunculum & post socerum est æ-
mulatus. A philosophorum Græcorum nulla
secta, vt semel dicam, audienda peregrinus aut a-
lienus fuit, præcipuè verò assecularum Platonis ex-
titit studiosus. Ac noua & media, quam vocant,
Academia parum probata, veterem sectatus
est, & Antiochum quidem Ascalonitem in ad-
miratione habuit perpetuò, fratrem verò eius
amicum & conuictorem parauit Aristonem, e-
ruditionis sanè excellentia multis philosophis
inferiorem: at modestia & placiditate compa-
rem vel principibus. Empylus, cuius & ipse
in epistolis & eius amici frequentem faciunt
mentionem velut vsi Bruti contubernio, ora-
tor fuit. Hic commentarium reliquit de Cæ-
saris nece exiguum, sed non inelegans, quod
Brutus est inscriptum. Latine fuit Brutus, ad ca-
strensem & forensem dictionem satis exercitatus:

Græcè

Græcè verò concisam & Laconicam dicendi bre-
 titatem notatus est in epistolis interim captasse.
 Velut quū iam bellum suscepisset, scribit Perga-
 menis, Dolabellæ audio vos pecuniam dedisse:
 quam si vltro dedistis, fateamini nos læsisse: sin in-
 iuiti, ostendite id sponte nobis dando. Rursus Sa-
 miis, Consilia vestra secuta, munerum functio se-
 gnis, quem horū finem expectatis? Et de Pataren-
 sibus in alia: Xanthii beneficium meum despiciē-
 tes, desperationis suæ habuerunt patriā sepulchrū.
 Patarense, qui se in fidem meam cōtulerunt, nul-
 quam desiderant in administrandis rebus suis li-
 bertatē. Igitur licet vobis quoque vel Patarensiū
 iudicium vel fortunam legere Xanthiorum. Atq;
 notatum genus epistolarū eius huiuscemodi est:
 Adolescens adhuc auunculum Catonem in Cy-
 prum contra Ptolemæum missum comitatus est.
 Quum Ptolemæus mortem sibi ipse consciuisset,
 Cato ipse necessariò Rhodi commorans præmi-
 ferat iam amicum quendam Canidium ad pecu-
 niam seruandam. Quem veritus non temperatas
 habiturum manus, scripsit Bruto vt quamprimū
 ex Pamphylia nauigaret in Cyprū. Illic enim col-
 ligendi sui ex imbecillitate gratia agebat. Quam
 profectioem suscepit perinuitus, tum Canidii
 verecundia, vt ignominiosè à Catone abiecti, tum
 prorsus eiuscemodi actum & procurationem, vt-
 pote iuuenis & literis deditus, neque liberalem
 censens neque se dignam. Attamen ita curam hic
 intendit vt fuerit à Catone commendatus, opi-
 busque illis in argentum redactis magnam pecu-
 niam partem Romam deportauit. Postquam ar-
 mis Pompeii & Cæsaris atque imperii commo-
 tione diuulsa respub. est, habebatur partes Iulia-
 nas sequuturus. nam pater eius antè fuerat per
 Pompeium interfectus. Verū quod reip. potius
 vellent quàm suæ rationem ducere, & Pompeii
 existimaret quàm Cæsaris ad sumenda arma ho-
 nestiorem causam esse, aggregauit se ad illum, li-
 cet antea occurrentem nō salutasset Pompeium,
 pro piaculo habens interfectorem appellare pa-
 rentis. Actunc vt patriæ duci submitit se ei, ac cū
 Sestio in Siciliam, qui eam prouinciam fuerat tor-
 titus, legatus profectus est. Sed quum nihil illic
 geri præclari posset, Pompeius autem & Cæsar
 castris castra collata haberent de summa decer-
 tantes, vltro ad periculi societate accurret in Ma-
 cedoniam: memorantq; lætum tum Pompeium
 & obstupescentem eius aduentu omnibus aspi-
 cientibus affurrexisse ei ex sella, ac sicut vnum ex
 primoribus fuisse cōplexum. In castris diem, nisi
 quantum cum Pompeio esset, in literis & libris
 ponebat, non solū alio tempore, sed & sub pu-
 gnam Pharsalicam. Adulta ætas erat & æstus in-
 gens, ac castra locis paludinosus habebant. Quod
 verò Bruto ministri non citò apportassent tento-
 riam, labore hic confectus tandem meridie vnxit
 se, & paululum cibi cepit, aliisq; aut quiescentibus,
 aut cogitantibus & sollicitis de euentu pugna, vsq;
 ad vesperum scripsit, Polybii compendium com-
 mentans. Ferunt Cæsari illum magnæ curæ fuisse,
 ducibusq; suis præcepisse in pugna, ne interficerent
 Brutum, sed parcerent ei: quem, si vltro se
 dederet, deducerent ad ipsum: sin repugnaret in-
 stantibus, mitterent eum, neque vim afferrent.

Ελληνιστὶ ὅτι τὴν ἀποφθεγματικὴν καὶ Λακωνικὴν ὀπιτη-
 δότων βραχυλογία ἐν ταῖς ἐπιτολαῖς ἐναχρὸς ἡρώδη-
 μός ἐστιν, οἷον ἡδὴ κατεστηκώς εἰς τὸν πόλεμον γράφει Περ-
 γαμίνοις, Ἀχρὸν ὑμᾶς Δολβελλα δέδωκεναι χρέμα-
 τα. ἀεὶ μὲν ἐχόντες ἐδοτε, ὁμολογεῖτε ἀδικεῖν. εἰ δ' ἀκόντες,
 ἀποδείξατε, τὰ ἐμοὶ ἐχόντες δοῦναι. Πάλιν Σαμίσις, Αἰ-
 βουλαὶ ὑμῶν ὀλίγοι, αἱ ὑποურγία βραδεία. ἠτύτων
 τέλους ἐνοεῖσθε; Καὶ περὶ Παταρέων ἐπέγραψεν, Ξαπίοι τῶν
 ἐμῶν διερρησίαν ὑπεριδόντες, τὰ φον ἀπονοίας ἐρήκασι τ'
 πατεῖδα. Παταρεῖς ὅτι πειθεύσαντες ἑαυτοὺς ἐμοί, ὅσ' ἐν ἐλ-
 λείποισι διοικεῖν τετὰ καθ' ἕκαστα τ' ἐλθόντες. Ἐξ ὧν οὖν
 χ' ὑμῖν, ἢ τῶν Παταρέων κείσιν ἢ τῶν Ξαπίων τυχῶν ἔλε-
 δε. Ὅ μὲν οὖν τῶν ἡρώδη μὲν ἡρώδης ἐπιστολιῶν τοιοῦτον
 ἐστίν. ἐπὶ δ' ἡμετέριον ἂν Κάτωνι τὰ γὰρ σωμαπεδήμησεν
 εἰς Κύπρον ἐπὶ Πτολεμαῖον ἀποσταλέντι. Πτολεμαίου δὲ
 ἀφαιρέσαντος ἑαυτὸν, ὁ Κάτων αὐτὸς ἐν Ρόδῳ ἀφαι-
 ρεῖν ἔχων ἀναλαβὴν, ἔτυχεν μὲν ἡδὴ ἰνα τὸ φίλων Κανίον
 ἐπὶ τῶν χερμῶν φυλακῆν ἀπεσφαλκώς δέισας δὲ ἐκεί-
 νον, ὡς ὅτε ἀφεξέσθαι κλοπῆς, ἔγραψε ὅτι Βεθύτω, πλείν
 τῶν ἡρώδη εἰς Κύπρον ἐκ Παμφυλίας. ἐκ δ' ἑαυ-
 τὸν ἀναλαβὴν ἐκ πηλοῦ ἀδελφείας διήγη. ὅτι καὶ μάλα ἀ-
 κων ἐπλάσεν, τὸν τε Κανίον ἀδελφὸν, ὡς ἀπίστε ἀφ-
 ριμμένον ὑπὸ τῶν Κάτωνος, καὶ ὅπως τὸ αὐτῶν ἐπιμέ-
 λει καὶ διοίκησιν, ἀπεδὴ νέος ὑπολασθεῖς, ὅτε ἐλθόντων
 ἐδὲ ἑαυτὸν ποιούμενος. οὐ μὲν ἄλλα καὶ περὶ ταῦτα στω-
 τεῖνας ἑαυτὸν, ὑπὸ τῶν Κάτωνος ἐπηνέθη καὶ τῆς οὐσίας ἐξ-
 αρχειδείσης, ἀναλαβὴν τὰ πλείστα τῶν χερμῶν εἰς Ρό-
 δῶν ἐπλάσεν. ἐπεὶ δ' ἐπὶ τὰ παρὰ γὰρ διέση, Πομπηίου καὶ
 Καίσαρος ἐξενεκαμύων τὰ ὄπλα, καὶ τῆς ἡγεμονίας παρὰ
 χείρας, ἐπιδόξος μὲν ἰσχυρῶς ἐπὶ Καίσαρος, (ὁ γὰρ πα-
 τὴρ αὐτῶν ἀπὸ τῶν Πομπηίου ἐπεδὴ καὶ παρὰ τῶν) ἀξίων ὅτι
 τὰ κριναὶ τῶν ἰσίων ἐπὶ παρὰ τὸν ποιεῖσθαι, καὶ τῶν Πομπηίου
 νομίζων ὑπὸ ὅσων βελτίονα παρὰ τὸν πόλεμον εἶ) τῶν Καί-
 σαρος, ἐκείνων παρὰ τῶν. καὶ τοὶ παρὰ τῶν ἀπορρήσας, ἐδὲ
 παρὰ τῶν Πομπηίου, ἀπὸ τῶν ἡρώδη μὲν, παρὰ τῶν φονεῖ
 ἀφαιρέσθαι. τότε δὲ ὡς ἀρχὸν τῆς πατεῖδος ὑποτά-
 ξας ἑαυτὸν εἰς Σικελίαν ἐπλάσθη παρὰ τῶν, μὲν Σησίς τῶν
 λαχόντος τῶν ἐπαρχίας. ὡς δὲ ἐκεῖ παρὰ τῶν ὅσ' ἐν ἑμῶν
 γα, καὶ στωῖσας εἰς ταῦτα ἡδὴ Πομπηίου καὶ Καίσαρος ἡ-
 νιζόμενοι περὶ τῶν ὅλων, ἦκεν εἰς Μακεδονίαν ἐτελοῖν τῶν
 κινδύου μετέξων. ὅτε καὶ φασὶ Πομπηίου ἠδέντα καὶ γου-
 μάσαντα, παρὰ τῶν αὐτῶν κατεζόμενοι ὄξανα ἰσίων, καὶ πε-
 εβαλεῖν ὡς κρείττονα, πῶντων ὀρώντων. ἐν δ' ἐπὶ φρατεῖα,
 τῆς ἡμέρας ὅσα μὲν Πομπηίου στωῖν, περὶ λόγους καὶ βι-
 βλία διέπειθεν, οὐ μόνον τὸν ἄλλον χρόνον, ἀλλὰ καὶ παρὰ
 τῆς ἄλλης μεγάλης μάχης. ἰσὶ μὲν ἀκμὴ γέροντος, καὶ καὶ μα-
 πολῶ, παρὰ τῶν ἐλῶδαι γαίροις φρασπεδδόντων. τὰ δὲ
 Βρούτω οὐ γαίρους ἦσαν οἱ τῶν σκωπὴν κριμίζοντες. ἐκπονη-
 θεῖς δὲ περὶ ταῦτα, μεσημβρίας μάλιστα ἀλειψάμενος καὶ
 φαγῶν ὀλίγα, τῶν ἄλλων ἢ κατευδόντων, ἢ παρὰ τῶν ἀπο-
 φθασίαι τῶν μελλοντος ὄντων, αὐτὸς ἀρχὴ τῆς ἐπι-
 ρασίαι ἔγραψε, στωῖστων ἐπιτομῶν Πολυβίου. λέγεταί δὲ
 Καίσαρ ὅτι ἀμελεῖν τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν τοῖς
 ὑφ' ἑαυτὸν ἡγεμόσιν ἐπὶ τῆ μάχῃ, μὴ κτείνειν Βεθύτον, ἀλλὰ
 φείδεσθαι. καὶ ἡρώδη μὲν ἐχρῶσως, ἀγῶν. εἰ δὲ ἀπομάχοιτο παρὰ τῶν σύλληψιν, εἰ καὶ μὴ βιάζεσθαι.

καὶ αὐτὰ ποιεῖν, τῆ μητέρι τῆ Βερούτου Σερβιλία χειζόμενον. ἐγνώκει γὰρ (ὡς εἴοικε) νεδρίας ὧν ἐπὶ τῆ Σερβιλίαν ἐπιμαρτυροῦσάν αὐτῶν καὶ καθ' οὓς μάλιστα χερόνους ὁ ἔρωσ ἐπέφλεγμα, ἡρόμυρον τὸν Βερότον, ἐπέπεισο πως εἰς ἑαυτῆ γονένας. λέγεται ὅτι τῆ Σεὶ Καυλίνας φραγματῶν μεγάλων ἐμπεπλωχῶτων εἰς τὴν σύγκλητον, ἀ μικρὸν ἐδέσπειν ἀναδέψαι τὴ πόλιν, ἐς αἰα μὲν ὁμοῦ Κάτωνα καὶ Κάισαρα, Διφθερομύρους Σεὶ γνώμης, ἐν τούτῳ ὅ γραμμαλιδίου μικροῦ περσοδέντος ἐξώθεν Κάισαρι, τὸν μὲν αἰα γνώσκων σιωπῆ, Κάτωνα ὅ βοᾷ ὡς δευὰ ποιεῖ Καῖσαρ, ἐν τούτοις καὶ γραμμαλιὰ Σεὶ τῆ πολέμιων περσοδεχόμενος. Ἰορυσθιστῶν ὅ πολλῶν, καὶ τῆ Κάισαρος ὅ δελτάειον ὡς εἶχε τῶ Κάτωνι περσοδέντος, αἰα γνώμῃ Σερβιλίας τῆς ἀδελφῆς ἀχάλασον ὅπισθολιον, ἐκείνο μὲν ρίψαι περὶ τὸν Κάισαρα, καὶ εἰπεῖν, Κρατεῖ μέγιστε· περὶ τὴν γνώμην καὶ τὸν λόγον αὐτῆς εἰς δεξιῆς βαπέαζ. οὕτω μὲν ἰὼ ὁ περὶ Κάισαρος Σερβιλίας ἔρωσ περσοδέντος. ἡρομύνης ὅ τῆς καὶ Φαρσαλον ἠτήης, καὶ Πομπηίου μὲν ὅτι τῆ γάλασθρ διεπεσόντος, πολιορκουμένου ὅ τῆ χερακος, ἐλαθεν ὁ Βερότος καὶ πύλας ἐρχεσθαι περὶ τὸν ἐλῶδη καὶ μεσὸν ὑδάτων καὶ κελάμου φερούσας. εἰελθὼν ὅ καὶ Διφθυκτὸς ἀποσώθεις εἰς Λάεισθρ, ἐκείθεν δὲ χεράφαντος αὐτῶ Καῖσαρ ἠσθη τε σωζόμενος, καὶ κελεύσας περὶ αὐτὸν ἐλθεῖν, οὐ μόνον ἀφῆκε τῆς αἰτίας, ἀλλὰ καὶ πινόμενον ἐν τοῖς μάλιστα Σεὶ αὐτὸν εἶχεν. Σεδένος δὲ ὅπη φθῆγοι Πομπηίος εἰπεῖν ἔχοντος, ἀλλ' ἀποείας οὐσης, ὁδὸν πῖνα σιὼ τῶ Βερούτῳ βαδίζων μόνος, ἀπεπειροῦτο τῆς γνώμης. καὶ δόξατος ἐκ πῖνων Διφθυλομύνης, ἀείσα Σεὶ τῆς Πομπηίου τεκμαίρεσθαι φυγῆς, ἀφείς πᾶλλα, τὴν ἐπὶ Αἰγύπτου σιπέτεινεν. ἀλλὰ Πομπηίου μὲν, ὡς περ εἶκεσε Βερότος Αἰγύπτῳ περσοβαλόντα ὅ περσομύρον ἐδέξατο· Κάισαρα δὲ καὶ περὶ Κάσιον ἐπεφώνε Βερότος· καὶ δὴ καὶ τῶ τῆ Λιβύων βασιλεῖ περσοηγορῶν μὲν ἠπᾶτο τῆ μεγέτους τῆς κατηρησῶν, δεόμενος δὲ καὶ παρατούμενος Σεὶ τούτου, πολλῶν αὐτῶ διέσωσε τῆς δεξιῆς. λέγεται δὲ Καῖσαρ, ὅτε τῶ τῆ ἠχρυσεν αὐτῶ λέγοντος, εἰπεῖν περὶ τοῖς φίλοις, Οὗτος ὁ νεανίας οὐκ οἶδα μὲν ὁ βούλεται· πῶ δὲ ὁ βούλεται, σφόδρα βούλεται. ὅ γὰρ ἐμβελεῖς αὐτῶ, καὶ μὴ ραδίως μηδὲ πῶτος ἠσῆσον τῆ δεομένου περὶ χερεῖν, ἀλλ' ἐκ λογιμοῦ καὶ περσομύρους τῆς χερακῶν περσοκίχον, ὅπου βεψείν, ἰσχυρῆς ἐχρητο τῆς ὀρμαῆς καὶ τελεσιουργοῖς. περὶ τῆς ἀδίκους δεησῶς ἀχάλακευτος ἰὼ, καὶ τῆ ἀπὸ τῆς αἰα γνώμης λιπαροῦτων ἠτταν, ἰὼ ἐνοῖ διςωπείσθαι κελεύσιν, ἀχρῆσθαι ἀνδρὶ μεγάλῳ ποιούμενος, εἰώθῃ λέγειν ὡς οἱ μηδὲν δευείσθαι διωάμενοι, δοκῶσιν αὐτῶ μὴ κελεύς τὴν ὄραν Διφθυεῖαζ. μέλλων δὲ Διφθυεῖν εἰς Λιβύῳ Καῖσαρ ὅτι Κάτωνα καὶ Σκιπίωνα, Βερούτῳ τὴν εἰτὸς Ἀλπεων Γαλατίας ἐπέβεψεν, ὅτυχῃ πῖν τῆς ἐπαρχίας. τῆς γὰρ ἄλλας ἕβρει καὶ πλενεξία τῆς πεπεσειμένων, ὡς περ ἀχμαλώτους Διφθυορωῶτων, ἐκείνοις καὶ τῆς περσοδέν ἀτυχημῆ παύλα καὶ περσομύρια Βερότος ἰὼ, καὶ τὴν χερεῖν εἰς Κάισαρα F πῶ τῶν αἰησῶν· ὡς αὐτῶ μὲν τὴν ἐπῶροδον περσοδέν τὴν Ἰταλίαν, ἠδῆσον ἡάμα τῆς ἠσῶ Βερούτῳ πῶ τῆς ἡμέρας, καὶ Βερότον αὐτὸν, αὐξόντα τῆ ἐκείνου πῖνῶ, καὶ σιωνῶτα χερακῶ μύρους. ἐπεὶ δὲ πλεονῶν φρατηριῶν οὐσῶν, τὴν μέγιστον ἔχουσαι ἀξίωμα, κελευμῶν δὲ πολιτικῶν.

A Hæc memorant illum in Bruti matris fecisse Seruiliæ gratiam. nam adolescens adhuc, ut perhibetur, cum Seruilia, quæ amore eius deperibat, consuetudinem Cæsar habuit. Quia verò, qua tempestate flagrantissimus erat eorū amor, genitus Brutus fuit: credebatur eum ex se natum. Fama est quæ grauiſſimæ res de Catilinæ coniuratione, quæ penè temp. euertit, tractaretur in senatu, dissentientes sententiis Catonem & Cæsarem commissos fuisse, interea paruum epistolium foris allatum quum Cæsar submisſe legeret, exclamasse Catonem, indignam rem esse quod ab hostibus Cæsar **B** nuntios & literas acciperet. Quum multi obstreperent ei, atque ideo tabellas Cæsar, ut acceperat, traderet Catoni, illum lectam sororis Seruiliæ lasciuam epistolam abiecisse ad Cæsarem, ac dixisse, Cape temulente: mox ad sententiam & orationem de integro fuisse reuersum. vsque adeo Seruiliæ fuit in Cæsarem peruagatus amor. Secundum aciem P harfalicam quum Pompeius refugisset ad mare, dum castra oppugnantur, Brutus clam porta elapsus in locum cõiecit se palustrem aquosumq; & calamo confutum. Hinc digressus euasit noctu Larissam. Inde scripsit ad Cæsarem. **C** Cuius incolumitate Cæsar lætus, iussit eum ad se venire. Nec solùm ignouit ei, verùm etiam inter præcipuos amicos suos habuit eum in honore. Quum nemo dicere haberet quò intenderet fugam Pompeius, nihilq; esset certi, aliquantulum itineris solus cum Bruto faciens periclitatus est sententiam eius: & quia ex certis rationibus collectis optimam videbatur de fuga Pompeii coniecturam facere, omiſſis aliis contendit in Ægyptum. Cæterum Pompeium in Ægyptum, ut diuinauerat Brutus, delatū occupauit fatum. Porro Cæsarem Brutus Cassio quoque placauit. Et verò etiam Afrorum regem defendens premebatur **D** magnitudine criminū: verùm quum pro hoc deprecaretur oraretq; conseruauit ei magnam regni partem. Perhibent Cæsarem, quum primùm audisset orantem, ad amicos dixisse, Hic adolescens haud scio quid velit: sed id quod vult, vehementer vult. Quippe sicut animus firmus eius non facile neque quibusuis rogantibus concedebat beneficia, ita vbi cum ratione & ex delectu agebat honesti, quocunq; ipsum conuertisset, valida utebatur contentione atque efficaci. Ad iniusta verò precantibus non patebat assentatoribus. Nam impudenter obsecrantibus succumbere, quod **E** confundi verecundia dicitur à nonnullis, turpissimum magno viro ducens, dicere solebat, eos qui nihil denegare valerent, parum sibi videri honeste ætatis florem collocasse. Transmissurus contra Catonem & Scipionem Cæsar in Africam, Bruto Galliam cisalpinam magna illius prouinciæ felicitate permisit. Nam quum alia auaritia & libidine præpositorum ut bello captæ lacerarentur, illi etiam priorū requies & alleuatio fuit Brutus calamitatum. Omnium autem retulit ad Cæsarem gratiam. Vnde huic Italiam ab reditu peragranti, quæ sub Bruto fuerant ciuitates, atque ipse Brutus, amplificans honorem eius ac festiuè eum comitans, iucundissimum fuerunt spectaculum. Quum autem inter multas præturas illam quæ maximæ est dignationis & urbana dicitur,

omnium opinione Brutus obtenturus vel Cassius esset, aliqui eos ex antecedentibus non nihil dissentientes in contentionem de ea multo maiori aiunt venisse quantumvis necessarios. Quippe sororem Bruti Cassius Iuniam habebat in matrimonio. Alii Cæsaris opera concertationem hanc fuisse, vtrique in secreto spem ostentantis, excitatam, quoad ita impulsu & incitati decertauerunt inter se. Pugnabat Brutus cum Cassii magnificis aduersus Parthos factis nominis claritate & virtute. Quos ut Cæsar audiuit, atque adhibitis amicis deliberavit, iustior est, inquit, Cassii causa: Bruto tamen danda sunt primæ partes. Cassio alia prætura data. Qui non tantum gratiæ habuit ob hanc quam accepit, quantum in eum exarsit ob repulsam illius. Brutus aliis quoque in rebus cõsors fuit, quantum voluit, Cæsaris potentiæ: quandoquidem, si voluisset, principi ei esse amicorum & pollere plurimum licuisset. Verum sodalitas cum Cassii traxit & deflexit. Nondum quidem erat ex illa conflictatione reconciliatus cum Cassio, verum amicis eius aures præbebat, admonentibus ne permitteret se à Cæsare emolliri & deliniri, sed comitatem & beneficentiam fugeret tyrannicam: quibus non ad decorandam virtutem illum, verum ad enervandum & perstringendum animum uti in ipsum. At ne Cæsar quidem prorsus securus erat aduersus eum nec criminibus clausus, sed spiritus huius timebat & auctoritatem & amicos, bonæ verò indoli credebat. Ac quum primum delatum ad eum esset Antonium & Dolabellam res novas moliri, negavit crassos hos & comatos sibi metuendos, sed pallidos illos & macilentos: Brutum & Cassium designans. Inde deferentibus quibusdam Brutum, & ut caueret ab eo monentibus, manu corpus attingens, Quid vobis, inquit, anne Brutus videtur hoc corpusculum expectaturus? quasi nemini secundum ipsum alteri quam Bruto tanta potentia conueniret. Et apparet sanè, si aliquantisper sustinisset Cæsari esse secundus, operisq; eius deflorescere & gloriam rerum gestarum fuisse marcescere, principatum in ciuitate eum haud dubie habiturum fuisse. Verum ferocis vir animi Cassius, magisq; priuatim Cæsari, quam publicè tyranno infestus, incendit & stimulauit Brutum. Dicitur Brutus regnum non tulisse, Cassius odiu regem: qui eum cum aliis nominibus est infectatus, tum ob leones ablatos, quos hic ædilis curulis designatus parauerat: Cæsar autem Megaræ, quum captum oppidum per Calenum esset, inuentos retinuit. Eas feras calamitatem ingentem memorant Megarensibus intulisse. Hi enim, dum iam caperetur vrbs, refrugerunt caueas & vincula dissoluerunt ut irruentibus feræ obsisterent, quæ in illos ipsos impetum dederunt, atque discurrentes discerpserunt inermes, fuitque spectaculum etiam hostibus luctuosum. Ac Cassium quidem hanc potissimum conspirandi in Cæsarem causam arripuisse autumant, sed parum verè. Nam fuit à prima ætate ingentum Cassio odium & fel aduersus tyrannorum gentem, ut puer etiamnum, quum in eundem ludum cum Syllæ filio commearer Fausto ostendit. Qui quum iactabundus inter pueros patris dominatum in cælum ferret, surgens Cassius impegit ei colaphos. Id persequi quum Fausti tutores & propinqui intenderent,

A. ὁπίδδξος ἢ ὁ Βροῦτος ἔξιν, ἢ Κάσιος· οἱ μὲν αὐτοῖς λέ-
 γουσι ἐξ αἰπῶν παρτέρων ἢ συχῆ διαφερομένοισι, ἐπὶ μάλ-
 λον ὑπὸ τούτου διαστασίας, καὶ παρ' οἰκείους οἴτας, (Γου-
 νία γὰρ ἀδελφὴ Βροῦτου σὺν αἰκεὶ Κάσιος) οἱ δ', Κάσιος
 ἔργον ἡμέας τὴν φιλονεικίαν ταύτην ἐκατέρω κρύφα δι' ἐλ-
 πίδων ἐπιδίδοντας ἑαυτὸν· ἀρεὶ οὐ παρὰ τῆς οὐτῶ καὶ
 παροξυνθέντες εἰς ἀγῶνα κατέστησαν. ἠγωνίζετο δὲ Βροῦτος
 δὴκλῆα καὶ ζρετῆ πρὸς πολλὰ τῶν Κασίου καὶ λαμπρὰ
 τὰ Παρθικὰ νεανιδύματα. Καί τῳ δὲ ἀκούσας, καὶ βου-
 λόμενος ἐν τοῖς φίλοις, εἶπεν, Δικαιότερα μὲν λέγει Κάσι-
 ος, Βρέτα δὲ τὴν πρώτῃ δοτέον. ἀπεδείχθη δὲ Κάσιος ἐφ'
 ἑτέρα στρατηγός, ἔσσοῦτον δυνάμεις ἔχων δι' ἡμῶν ἔλαβεν, ὅσον
 ὄργης ὡν ἀπέταχεν. Βροῦτος δὲ καὶ τὰλλα μετεῖχεν τῆς Καί-
 σαρτος δυνάμεως ὅσον ἐβούλετο. βουλομένη γὰρ ὑπῆρχεν
 εἶ) τῶν φίλων πρώτῳ, καὶ δυνάσασαι πλείστον· ἀλλ' εἰλκεν
 αὐτὸν ἢ πρὸς Κάσιον ἐπαρεΐα καὶ ἀπέστρεφεν αὐτῷ μὴ οὐ-
 πω Κάσιον διηλλαγμένον ἐξ ἐκείνης τῆς φιλονεικίας, ἀκούσας
 τὰ δὲ τῶν φίλων διακελευσθέντων, μὴ παροξύνῃ αὐτὸν ὑ-
 πὸ Κάσαρτος μαλασόμενον καὶ κηλομένου, ἀλλὰ φεύγειν τὰς
 τυραννικὰς φιλοφροσύνας καὶ χάριτας, αἷς, οὐ μὴ τῆς τιμῆς
 ζρετῆ, ἀλλ' ἐκτείνοντα τὴν ἀκλίαν καὶ τὸν θυμὸν ὑπερείποι-
 ται, ζρετῆ πρὸς αὐτὸν. οὐ μὲν γὰρ Κάσιος ἀνύποπτος ἢ
 πᾶμπῳ, οὐδ' ἀδελφὸς πρὸς αὐτὸν· ἀλλὰ τὸ μὴ φρονη-
 μα καὶ τὸ ἀξίωμα καὶ τοῖς φίλοις ἐδεδίδε τὸ ἀνδρὸς, ὅτι σέυε δὲ
 τῆς ἡμῶν καὶ πρώτῳ μὲν Ἀντωνίου καὶ Δολοβέλλα λεγομένων
 νεωτερίζειν ὅσα ἔφη τοῖς παχέϊς καὶ κρημῆας εἰσχεῖν, ἀλλὰ
 τοῖς ἀρετοῖς καὶ ἰσχυροῖς ἐκείνοις· Βροῦτον λέγων καὶ Κάσιον.
 ἔπειτα τὸν Βροῦτον ἰδὼν διαβαλλόντων, καὶ φυλάττεσθαι
 παρακελευσθέντων, τῆς χεὶ τὸ σῶμα τὸ ἀπὸ μὲν εἶπεν, Τί
 δὲ ὅσα αἰ ὑμῖν δοκεῖ Βροῦτος ἀναμείναι τούτῳ τῷ ἄρχοντι, ὡς
 D ὅσα δὲ παρ' ἡμῶν ἄλλῳ μὲν ἑαυτὸν ἢ Βροῦτον δυνάσασθαι, πο-
 σούτων. καὶ μὲν τοῖς δοκεῖ πρώτος εἶναι τῆς πόλεως ἡμέας
 βεβαίως, ὀλίγον χρόνον ἀναρχόμενος Κάσαρ δὲ παρ' ἡμῶν,
 καὶ τῶν καμῶν τῶν δυνάμιν αὐτῶν, καὶ μὲν τῶν δυνάμιν
 ὅτι τοῖς καπορθύμασιν εἰσάσας δέξαι. ἀλλὰ Κάσιος, ἀνὴρ
 θυμοειδής, καὶ μᾶλλον ἰδία μισοῦσθαι ἢ κρημῆ μισοῦσθαι
 νος, ἐξέκαυσεν καὶ κατήπειξεν. λέγεται δὲ Βροῦτος μὲν τῶν
 ζρετῆ βαρυνέσθαι, Κάσιος δὲ τὸ ζρετῆ μισεῖν ἀλλὰ τε
 κατ' αὐτῶ ποιούμενος ἐκλήματα, καὶ λεόντων ἀφάρεσιν,
 οἷς Κάσιος μὲν ἀρετῆ μὲν μέλων παρεσκεύασατο, Καί-
 E τῳ δὲ καταληφθέντας ἐν Μεγάροις, ὅθ' ἡ πόλις ἦλθε δια-
 Καλλιῶου, κατέστη, ταῦτα τὰ θεῖα συμφορὰν λέγεται
 μεγάλην ἡμέας Μεγαροῦσιν. οἱ μὲν γὰρ ἡ πόλις καὶ α-
 λαμβανόμενος διέσπασαι τὰ κρημῆ, καὶ τῶν δεσμοῖς αἰχμη-
 ὡς ἐμποδῶν εἶναι τὰ θεῖα τοῖς ὅτι φερομένοις· ταῦτα δὲ ὤρουσεν
 εἰς αὐτοῖς ἐκείνοις, καὶ διατρέοντας ἀνόπλους ἤρπαζεν, ὡς τε καὶ
 τοῖς πολεμίοις τὴν ὄψιν οἰκτρὰν ἡμέας. ταῦτα δὲ οὖν Κάσιον
 ταύτην μάλιστα φασὶν αἰτίαν ὑπαρξῆσαι τῆς ἐπιβουλῆς· ὅσα
 ὀρθῶς λέγοντες. δὲ ζρετῆ γὰρ ἡ φύσις τῶν Κασίων διεμέ-
 νειά τις καὶ χαλεπότης πρὸς τὸν γένος τῶν τυραννῶν, ὡς ἐ-
 F δήλωσεν ἰπὶ παῖς ὡν, βαδίζων εἰς ταῦτα τὰ Σύλλα παι-
 δι Φάστῳ διδασκαλεῖον. ὁ μὲν γὰρ ἐν τοῖς παισὶ μεγα-
 ληγορῶν, τῶν τῶ παρ' ἡμῶν ἐπὶ μὲν μοναρχίαν· ὁ δὲ Κάσιος
 ἐπὶ μαρτῶν καὶ οὐδὲν οὐκ ἐπέσει αὐτῶν· βουλομένων δὲ τῶν
 ὅτι τῶ τῶ Φάστου καὶ οἰκείων ἐπέσει καὶ δικαίως τῶν

Πομπήιος ἐκώλυσεν, καὶ σωμαζαγῶν εἰς ταῦτο τοῖς παῖ-
 δας ἀμφοτέροισι, ἀπέκρινε πρὸς τὸ πρῶτον. ἔνθα δὴ λέ-
 γεται τὸν Κάσσιον εἰπεῖν, Ἀγε δὴ ὦ Φάυστε, πόλμησον οἰαι-
 ῖον τοῦτο φηγεῖσθαί τὸν λόγον ἐκείνον ἐφ' ᾧ παρωξύνωμαι,
 ἵνα σοὶ πάλιν ἐγὼ σιωπήσω ὁ νόμος. τοιοῦτος μὲν ὁ Κάσ-
 σιος. Βροῦτον δὲ πολλοὶ μὲν λόγῳ πρὸς τὸ σιωπῆσαι, πολ-
 λαῖς δὲ φήμασι καὶ γραμμασίῳ ἔδεικνυον καὶ παρωξ-
 μων ὅτι τὴν πρῶτην οἱ πολῖται. τῶν μὲν γὰρ ἀδριανῆτι τῷ
 πατρὶ ἄπορος Βροῦτου, καὶ κατὰ λυσάντος τὴν τῷ βασι-
 λέων στρατῶν, ἐπέγραψον, εἴθε καὶ ἡ Βροῦτος, καὶ, Ὁ Φελε
 ζῆν Βροῦτος. ὅ δ' αὖτ' Βροῦτου βῆμα στρατηγεῖντος διεί-
 σκετο μὲν ἡμέραν ἀτάπλων γραμμάτων τοιοῦτων, Βροῦ-
 τε κατὰ δὲ, καὶ οὐκ εἶ Βροῦτος ἀληθῶς. αἱ τοὶ δὲ τούτων οἱ
 Κάσσιος καὶ λαοὶ, ἀλλὰ τὴν τιμὰς ὅτι φθόνους ἀδελφικῶν
 αὐτῶν, καὶ ἀφ' ἧμα τῶν ἀδριανῶν νύκτωρ ὅτι πέντες ὡς
 τοῖς πολλοῖς ἑσπέρησεν βασιλέα πρὸς εἰπεῖν αὐτῶν δι-
 κπῶτος. τοῦ αὐτοῦ δ' ἀπώτησεν, ὡς οἱ τοῖς πρὸς Κάσσι-
 ος ἀκρίβως γέγραπται. Κασιῶ δὲ περὶ τῶν τοῖς φίλοις
 ὅτι Κάσσιος, πρῶτος ὡμολόγησεν, εἶ Βροῦτος ἡγήτο. δεῖ-
 σθαι γὰρ οὐ χροῖον ὅτι πόλμης τὴν πρῶτην, ἀλλὰ δόξης
 ἀνδρῶν, οἷος οὗτος ὅστιν, ὡς πρὸς κατὰρχομῶν, καὶ βεβασιω-
 τος, αὐτῶν παρρησία, ὅ δ' ἴσχυον. εἰ δὲ μὴ καὶ δρῶντας ἀτυ-
 μοτέροις ἐσεσθαι, καὶ δρῶντας, ὑποπτοτέροις ὡς οὐκ
 ἀπὸ ἐκείνου ὅ ἐργον, εἰ καλῶν ἀπὸ εἶχεν, ἀπειπαλῶν.
 ταῦτα συμφρονήσας, ἐπέτυχεν Βροῦτω πρὸς τὸν ἐκ τῆς
 διαφορῆς ἐκείνης καὶ μὲν τῶν ἀγαθῶν καὶ φιλοφρο-
 σιῶν, ἠρώτησεν εἰ τῆς νομιμίας τῆς Μαρτίου μινὸς ἐγνω-
 κεν εἰς σύγκλητον παρρησία. πτωχῶν εἶσθαι γὰρ ὡς λόγον ὑπὲρ
 βασιλείας Κάσσιος οἱ φίλοι τότε κατήσκειν. φησὶν οὖν δὲ
 τῶν Βροῦτου μὴ παρρησία, Τί οἶόν (εἶπεν ὁ Κάσσιος) ἀνκα-
 λαῖσιν ἡμῶν; Ἐμὸν ἔργον (εἶπεν ὁ Βροῦτος) ἡδὴ ὅ μὴ σιω-
 πῶν, ἀλλ' ἀμυνῶν, καὶ πρὸς ἀποδότησκειν τῆς ἐλευθερίας καὶ
 ὁ Κάσσιος ἐπαρῆς, Τίς δ', εἶπε, Ῥωμαίων ἀνέξεται σοὶ
 πρὸς ἀποδότησκειν; ἀρα ἀγνοεῖς, ὦ Βροῦτε, σεαυτὸν; ἢ ὅ
 βῆμά σου δοκεῖς κατὰ γράφειν τοῖς ὑφ' ἡμῶν καὶ τοῖς κατή-
 λους, οὐχὶ τοῖς παρῶν καὶ κρηπίσιν ταῦτα ποιεῖν; πρὸς
 μὲν τῶν ἄλλων στρατηγῶν ὅτι δόσος καὶ ἡσυχία καὶ μονομά-
 χους, πρὸς σοὶ δὲ, ὡς ὄφλημα πατεῖχον, τὴν κατὰ λυσίαν
 τῆς τυραννίδος ἀπαμυνῶντας; αὐτοῖς δ' ὑπὲρ σοὶ πρῶτα
 πάσχειν πρὸς ἡμῶν ὄντας, ὅτι ἀξιοδοτοῖ καὶ πρὸς δέχονται φα-
 νέντος; ἐκ τούτου πρὸς τῶν Βροῦτον ἡσυχία. καὶ
 ἀγαθῶν οὕτως, ἐβέβαιον πρὸς τοῖς φίλοις. ἡ δὲ πρὸς
 Γαίος Λιγῆριος τῶν Πομπηίου φίλων, ὃν ὅτι τούτω κα-
 τηρησθέντα κατὰ ἀπέλυσεν. οὐκ οὐχ ἡσυχία δίκης
 χρεῖν ἔργον, ἀλλὰ δι' ἡσυχίας ἐκινδύνωσεν στρατῶν βαρυνόμε-
 νος, ἐπὶ τῶν Κάσσιος, τῶν δὲ πρὸς Βροῦτον ἐπὶ τοῖς μαλι-
 σα σιωπῆς. πρὸς τῶν ἀδελφικῶν Βροῦτος εἰσελθῶν,
 Ὁ Λιγῆριος (εἶπεν) ἐν οἷῳ κατὰ νομοῖς. κακῆϊνος δ' ἡμῶν εἰς
 ἀκῶνα ἀφ' ἡμῶν, καὶ λαβόμενος αὐτῶν τῶν δόξων, Ἀλλ' εἶπ
 (φησὶν) ὦ Βροῦτε. σεαυτῶν φρονεῖς ἄξιον, ὑμῶν. ἐκ τούτου
 ἀφ' ἡμῶν κρύφα τῶν γυναικῶν οἷς ὅτι σέθεν, ἀνεκρίνω- F
 νοῦντο, καὶ πρὸς ἐλεῖσθαι, οὐ μόνον τῶν σιωπῆσαι ποιούμενοι
 τὴν ἀρεσίν, ἀλλ' ὅσοις ἡπίεσθαι τοῖς ἄλλοις ὄντας ἀγαθοῖς, καὶ τῶν κατὰ φρονεῖν. διὸ καὶ Κικέρωνα. τῶν μὲν
 πίστεως, τῶν δὲ, ἀνοίας ἐνεκα πρῶτον ὄντα παρ' αὐτοῖς ἀπεκρύνθη, μὴ τῶν φύσιν πόλμης ἐνδεῆς εἶναι, πρὸς
 ἀληθῶς ὑπὸ χρόνου γεροντικῶν ἀλλοθῶν, εἴτα πρῶτα κατ' ἕκαστον ἀγάγων τοῖς λογισμοῖς εἰς ἀκραν ἀσφάλειαν,

A prohibuit Pompeius, qui ambos pueros accito
 interrogavit de facto. Ibi Cassiū ferunt dixisse, Age
 iam, Fauste, aude coram hoc eadē iactare quibus
 irritatus fui, ut iterum tibi os cōminuam. Atq; eius-
 cemodi Cassius fuit. Brutū verò crebri familiarit̄
 sermones, crebris vocibus & scriptis ad factum il-
 lud ciues prouocauerunt & impulerūt. Nam sta-
 tue progenitoris eius Bruti, qui regium imperium
 oppresserat, inscripserunt, Vtinam nunc Brute ef-
 fes: & Vtinam viueres Brute. Ipsius Bruti tribunal
 pratoris reperiebatur manē huiuscemodi scriptis
 refertum, Dormis Brute. & Non es germanus
 B Brutus. In causa fuerunt Cæsaris adulescentes. Qui
 cum honores ei inuidiosos alios exquirebant, tum
 statuis eius nocte imposuerūt diadema, quò mul-
 titudinem impellerent ad salutandū eum pro di-
 ctatore regem. Verū euenit secus, ut in vita Cæ-
 saris accuratè sumus exequuti. Solicitanti in Cæ-
 sarem amicos Cassio omnes, si dux Brutus esset,
 annuere. Neque enim manus neq; audaciam o-
 stenderunt se requirere, sed auctoritatem viri, qua-
 lis hic esset, quasi auspiciantis & presentia sua ho-
 nestatem comprobantis facti. Absq; eo & in susci-
 pienda re animo se deiectione fore, & suspectiores
 C perpetrata. Neque enim hoc factum illum, si ef-
 fet iusta causa subnixum, repudiaturū fuisse. Hac
 re secum agitata, Brutum ab illa dissensione con-
 uenit prior, mox post reditum in gratiam & com-
 plexus rogauit eum an Cal. Martiis esset in senatū
 venturus. nam audire se amicos Cæsaris de regno
 eius relatueros. Negante ad futurū se Bruto, Quid
 igitur, inquit, si accersant nos, Cassius? Iam meum
 erit, inquit Brutus, non tacere, sed pro libertate pro-
 pugnare vitamq; profunderē. Ibi cretus Cassius,
 Quis, inquit, feret te ciuis Romanus ita pro liber-
 tate emori? An temetipsum ignoras, Brute, aut in
 D tribunali tuo à textoribus ista putas aut à caupo-
 nibus inscripta, ac non facere id principes & o-
 ptimates? A pratoribus aliis congiaria, spectacu-
 la, munera gladiatorum: abs te, velut debitū hære-
 ditarium, tyrannidis exigunt oppressionem. qui
 subire pro te omnia parati sunt, si qualē esse volunt
 & expectant, talem te præstiteris. Inde Brutum
 complexu salutauit, atq; sic digressi conuerterunt
 se ad amicos. Erat quidam Q. Ligarius Pompei
 amicus, quem eo nomine accularū exemerat Cæ-
 sar noxæ. Hic non quò ab iudicio liberatus fuis-
 set, gratiam Cæsari tribuens, sed, propter quam
 vocatus in periculum fuerat, dominationē pero-
 E fusus, ei infensus erat, Bruto autem imprimis fami-
 liaris. Hunc Brutus inuisens ægrotum, Qua-
 li, inquit, tempore Ligari ægrotas? Ille statim cu-
 bito inuixus arrepta dextera eius, At ego, inquit,
 si quid te, Brute, dignū cogitas, valeo. Hinc clam
 tentantes amicorum, quibus fidebant, animos,
 capita inter se conferebant, ad disciscbantque non
 solum delectos familiares, sed omnes quotquot
 egregiè audaces & mortis esse contemptores scie-
 bant. Qua de causa Ciceronem, cui cum fide-
 bant plurimum, tum diligebant summè, celaue-
 runt de consilio, ne ad insitam timiditatem ad-
 iungens ex ætate senilem cautionem, mox sin-
 gula æstimando ad summam exigens securitatem,

alacritatis ipforū aciem, qua celeritatem requirebat, perstringeret. Quando etiam ex amicis cæteris Statilium Epicureum Brutus, & æmulatorē Catonis Fauonium, reliquit: quòd quum à longè eos per ambages inter confabulandum & disputandū de philosophia ita attentasset, Fauonius respondisset, violēto dominatu esse bellum ciuile deterius, Statilius sapientem & cordatum dixisset non decere malorum & insipientium causa periculum & terrorem subire. Ibi præfens Labeo reclamauit utriq;: Brutus verò tunc, quasi haberet disputatio ea aliquid scrupuli & nodi, obticuit, post participauit Labeoni cōsiliū. Hic quum parato animo operam suam esset pollicitus, alterum Brutū Albinum cognomine, qui de cætero strenuus nō erat neq; animosus, sed gladiatorū manu, quos ad exhibendū populo Rom. alebat, validus esset & probatus Cæsari, visum est adiungere. Hic à Cassio & Labeone appellatus, nihil respondit. verum ubi Brutū ille priuatim conuenit, accepitq; rei gerendæ esse eum ducem promptam ostendit operam suam. Alios item plerofq; & præstātissimos nomē adiunxit eis Brui. Qui quanuis neq; iuramento neq; sacris tactis fidem inter se mutuò sanxerant, ita silentio tamen condiderūt & presserunt consilium omnes atq; inter se agitauerunt, ut licet vaticiniis, prodigiis, extis id dii denuntiarent, nemini esset tamen credibile. Brutus verò, quòd penderēt ex ipso animosissimi quiq; ciuitatis & nobilissimi & præstantissimi, ac periculum agitaret omne animo, foris annitebatur comprimere & componere sensa sua, at nocte domi non erat idem: ac partim excitauit inuitū ipsa sollicitudo somno, partim intentius volutans animo hærensq; in perplexitatibus vnà cubantē non fefellit vxorem insuetæ perturbationis se plenum esse, versareq; secum molestum consilium & intricatum. Porcia filia erat, ut diximus, Catonis. Eā Brutus consobrinus duxerat non virginē, sed priore defuncto viro adolefcētulam adhuc acceperat. Habebat hæc ex illo paruulum filium, cui Bibulo fuit nomen. Extat paruus libellus, cōmentarius rerum à Bruto gestarum, ab hoc elucubratus. Porcia autem, fœmina philosophiæ studiosa & viri amans animosaq; atque cordata, nō antè virum rogare de arcanis aggressa est, quàm periculum sui fecisset huiuscemodi: Cultellū accepit quo vngues rescindere tonsores solent, omnibusq; exactis cubiculo pedissequis vulnus femori inflixit altum, vnde effluxit vis magna sanguinis, ingentēq; dolores & febris mox cum horrore grauis comitati sunt. Trepidantem Brutum & discrutiatū, quum esset dolor intētissimus, hoc modo affata est, Ego, Brute, in domum tuam Catonis filia nupsī, non sicut pellices ad lecti tantum & mentæ consortium, sed etiam ad prosperorū & aduerforū societatem. Tua quidem causa nihil est quod de nuptiis conquerar: sed à me quod documentum aut quod oblectamentum erit tibi, si neq; reconditum animi cruciatum, neq; curam, quæ fidem requirit, tecum feram? Non me fugit naturam imbecillem haberi ad secreta continenda muliebrem: at est aliqua, Brute, & probi tyrocinii & honestæ consuetudinis ad mores tingendos vis. Mihi verò hoc obrigit ut & Catonis filia,

ἀμβλιώη τὴν ἀκριὲ ἀντὶ τῆς παρορμίας, τὰς δὲ δεινὰς. ἐπεὶ καὶ τῶν ἄλλων ἐταίρων ὁ Βρούτος Στάλλιόν τε παρέλιπε τὸν Ἐπιχούρειον, καὶ Φαώνιον, ἔρασαν Κάτωνος ὅτι πόρρωθεν αὐτοῖς τοιαύτω πινὰ κύκλω παρβαλόντος ἐν τῷ Διαλέγεσθαι καὶ συμφιλοσοφεῖν πείραν, ὁ μὲν Φαώνιος ἀπεκρίνατο χεῖρον εἶναι μοναρχίας ὑπερνόμου πόλεμον ἐμφύλιον. ὁ δὲ Στάλλιος ἔφη τὰ σοφῶ καὶ νοῦ ἔχοντι Διαφάλοις καὶ ἀνοήτοις κινδυνώδην καὶ ἱερὰ πείραν μὴ κατῆκεν. παρὼν δὲ Λαβέων ἀντίπερ ἀμφοτέροις. καὶ ὁ Βρούτος τότε μὲν, ὡς ἔχοντος τὴν λόγου χαλεπὸν καὶ δεικνύον, ἀπεσιώπησεν ὕπερ δὲ Λαβέων κινουόμεναι ὁ βούλημα. δεξασθῆναι τὴν παρορμίας, τὸν δὲ ἕτερον Βρούτον, ὅτι κλησὶν Ἀλβίνον, ἄλλως μὲν οὐκ ὄντα ῥέκτιον ὡς δὲ παρβαλόντος, ἔρριμὸν δὲ πλήρη μονομαχίας, οὐκ ὅτι τὰ Ρωμαίων ἔρριμους, καὶ τὰ Κασσαί πικροδύμον, ἐδοκεῖ παρβαλόντος. Κασσαίου δὲ καὶ Λαβέωνος αὐτὰ Διαλεγομένων, ὡς δὲ ἀπεκρίνατο Βρούτος δὲ αὐτὸς ἐντυχὼν ἰδίᾳ καὶ μαθὼν ὅτι τῆς παρορμίας ἠγεμὼν ὅστις, ὡμολόγησε συμπαρορμίας παρορμίας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ τοῖς πλείστοις καὶ τοῖς δεικνύουσιν ἢ δόξα τῶ Βρούτου παρορμίας. καὶ μὴ ὄρκα σιωμοσάντες, μήτε πίσει καὶ ἱερῶν λαβόντες ἢ δόντες, οὕτως ἀπῆλυτες ἔχον ἐν ἑαυτοῖς καὶ κατεσιώπησαν καὶ σιωδύωμεν, ὡς τε μὲν πίας καὶ φάσμασι καὶ ἱεροῖς ὑπὸ τῶν θεῶν παρορμίας κλημίνω, ἀπίστον ἠγέσθαι τὴν παρορμίας. ὁ δὲ Βρούτος, ἄτε δὴ τὰ παρβαλόντος τῆς Ρώμης παρορμίας καὶ ἠγῆ καὶ δεικνύουσιν ἔρητημῶς ἑαυτῶν, καὶ παρβαλόντος τὸν κινδύον, ἔξω μὲν ἐπειροῦ κατέχην παρ ἑαυτῶν καὶ κατῆκεν τὴν Διαφάλοιαν οἴκῳ δὲ καὶ νύκτωρ οὐκ ἴδῳ αὐτὸς, ἀλλὰ τὰ μὲν ἀκνητα τῶ ὑπῆκον αὐτῆ ἢ παρορμίας ἐξέφερον, τὰ δὲ μᾶλλον ἐνδύομῶς τὰ λογισμῶν, καὶ Διαφάλοιαν ἐν ταῖς ἀπορίας, οὐκ ἐλάθηναι τὴν ζωαῖα σιωμοσάντων μὲν ὅτι μεσὸς ὅστις παρορμίας ἠγῆσι, καὶ κλημίνω παρ ἑαυτῶν δεικνύουσιν βούλημα καὶ δεικνύουσιν. ἢ ὁ Πορκία, θυγάτηρ μὲν (ὡς παρ εἰρηται) Κάτωνος ἴδῳ, εἶχε δὲ αὐτῷ ὁ Βρούτος ἀνεπίδῳ ὄν, οὐκ ἐκ παρβαλόντος, ἀλλὰ τῶ παρβαλόντος τελευτήσαντος ἀνδρός, ἐλαβε, χεῖρον οὐσα ἔπι, καὶ παιδίον ἔχουσαν ἐξ ἐκείνου μίχρον, ὡς Βούλος ἴδῳ ὄνομα, καὶ τὴν βιβλίδιον μίχρον, ἀπομνημόνωμα τῶ Βρούτου: γεγραμμένον ὑπὸ αὐτῶ Διαφάλοιαι. Φιλόσοφος δὲ ἢ Πορκία καὶ φίλανδρος οὐσα, καὶ μεσὴ παρορμίας νοῦ ἔχοντες, οὐ παρβαλόντος ἐπεχίρησεν ἀνερέσθαι τὸν ἀνδρα παρ τῶ ἀπορρητῶν, ἢ λαβὼν ἑαυτῆς τοιαύτω Διαφάλοιαι. λαβὼσα μαχαίρειον ὡς τοῖς ὄνυχας οἱ χυρεῖς ἀφαίρουσιν, καὶ πάσας ἐξέλασα τὰ τῶ παρβαλόντος ὑπαδῶν, ὡς μὲν ἐπέβαλε τὰ μὲν βιβλίδιον, ὡς τε ῥύσιν αἱματός πολλῶν ἠγέσθαι, καὶ μὲν μίχρον ὀδύνας τε νεανίας καὶ φεικάδης πυρετοῖς ἐπιλαβεῖν ὡς τῶ παρβαλόντος. ἀγωνιστῶν δὲ τῶ Βρούτου καὶ δεικνύουσιν, ἐν ἀκριμῆ τῶ ἀληθῶν οὐσα διελέγη παρβαλόντος οὕτως, Ἐγὼ Βρούτε, Κάτωνος οὐσα θυγάτηρ, εἰς τὸν σὸν ἐδόθην οἶκον, οὐχ ὡς παρβαλόντος πικροδύμον, κρίτης μετέξουσα καὶ παρβαλόντος μόνον, ἀλλὰ κινουόμεναι ἀγαθῶν εἶναι, κινουόμεναι δὲ ἀπαραν. τὰ μὲν οὐσα, παρβαλόντος τὸν γάμον ἀμεμετῶτα. τῶ δὲ παρβαλόντος τῶ παρβαλόντος, ἢ χεῖρος, εἰ μήτε σοὶ πάρος ἀπορρητῶν σιωμοσάντων, εἰ μήτε σοὶ πάρος ἀπορρητῶν σιωμοσάντων. ἀλλὰ

δοίω, μήτε παρορμίας πίσει δεικνύουσιν, οἶδῳ, ὅτι ζωαῖα φύσις, ἀδελφῆς δοκεῖ λόγον ἐπέχειν ἀπορρητῶν. ἀλλὰ ἔστι τις ὡς Βρούτε, καὶ παρβαλόντος ἀγαθῆς καὶ ὀμιλίας χεῖρος εἰς ἦθος ἰσχύς. ἐμοὶ δὲ, καὶ ὁ Κάτωνος εἶναι θυγάτηρ.

καὶ ὁ Βρούτου γυναικα, πρὸς ἑστίν· οἷς πρὸς τὸν μὲν ἦτον
 ἔπεποιθῆν, νῦν δὲ ἐμαυτῶν ἐγνώκει καὶ πρὸς πόνον ἀήτητον
 εἶ. ταῦτ' εἰποῦσα δείκνυσιν αὐτὰς τὸ βραῦμα, καὶ διηγῆται τὴν
 πείραν. ὁ δὲ ἐκπλαγείς, καὶ ἀιατίναις τὰς χεῖρας, ἐπὶ δὲ ἄ-
 τοδουῶν τοῖς θεοῖς αὐτὰς, καθορῶντα τὴν πρῶτον, ἀνδρὶ
 Γορκίας ἀξίω φαίνωμαι. καὶ τότε μὲν ἀελάμβανε τὴν γυναι-
 κα. πρὸς γὰρ φείσης δὲ βουλής εἰς τὴν ἐπίδοξον καὶ ἀφίξε-
 σθαι Καίσαρ, ἐγνώσαν ἐπιχρεῖν. καὶ γὰρ ἀδελφοὶ μετ' ἀλλή-
 λων αἰνυπόπως ἔστασαν τότε, καὶ πρῶτος ἔξην ὁμοῦ τοῖς δῆ-
 σοις καὶ παρῶντας ἀνδρας ἔργου μεγάλου πρὸς ἄνδρος,
 ἀπὸ λαμβανόμενοι τῆς ἐλευθερίας. ἐδόκει δὲ καὶ τὸ τό-
 που, θεῖον εἶ, καὶ πρὸς αὐτῶν. σοὶ γὰρ ἡμίαν τῶν πρὸς τὸ
 θεῶν ἐξέδραν ἔχουσα, ἐν ἧ Γομπηίου τῆς εἰκῶν εἰσῆκει,
 τῆς πόλεως φησὶ μνήης, ὅτε ταῖς σοῖς καὶ τῶν θεῶν τὸν τό-
 που ἐκείνον ἐκίστησεν. εἰς τούτῳ οὖν ἡ σύγκλητος ἐκα-
 λείτο τῶν Μαρτίου μίμνος μάλισα μεσοῦτος· (εἰδοὺς Μαρ-
 τίας τὴν ἡμέραν Ρωμαῖοι καλοῦσιν) ὥστε καὶ δαίμων τῆς ἐ-
 δοκει τὸν ἀνδρα τῆ Γομπηίου δικῆ πρὸς ἄξην ἐλθούσης δὲ
 τῆς ἡμέρας, Βρούτος μὲν ἑποζωσάμενος ἐγχερίδιον, μό-
 νης στωειδίας τῆς γυναικὸς, πρὸς ἦλθεν οἱ δὲ ἄλλοι πρὸς
 Κάσκιον ἀδελφοὶ δέντες, τὸν ἦν αὐτῶν τὸ καλούμενον ἀνδρείον
 ἰμάτιον ἀναλαμβάνοντα κατήγον εἰς ἀγροῦν. ἐκείθεν δὲ
 πρῶτος εἰς τὴν Γομπηίου σοῦ ἐμβαλόντες διέτρεβον, ὡς
 αὐτίκα Κάσκιος ἀφίξομεν πρὸς τὴν σύγκλητον. ἔνθα δὲ ἡ
 μάλισα τῶν ἀνδρῶν τὸ ἀπαγῆς καὶ πρὸς τὰ δεινὰ κατεση-
 χὲς ἐθαύμασεν αἱ τῆς, εἰδὼς τὸ μέλλον· ὅτι πολλοὶ δῆλα τὸ
 στρατηγεῖν ἀνάγκη ζῶμενοι χρηματίζεῖν, οὐ μόνον πρὸς ἡ-
 κροῦντο τῶν ἐπιτηγχερόντων καὶ διαφροσμένων, ὡς πρὸς ἡ-
 λάζοντες, ἀλλὰ καὶ τὰς κρίσις ἕκαστος ἀκριβοῦς καὶ μὲν γῶ-
 μης ἐδίδοσαν, ἐπιμελῶς πρὸς ἔχοντες. ἐπεὶ δὲ τῆς μὴ βου-
 λόμενος δίκῳ ἑποχεῖν, ἐπεκαλείτο Κάσκιον, καὶ πο-
 λὺς ἡ βοῶν καὶ μὲν τυροῦ μῆκος, ἀποβλέψας Βρούτος εἰς
 τοὺς παρόντας, Ἐμὲ Καίσαρ (εἶπεν) οὔτε καλύει ποιεῖν τὰ
 καὶ τοῖς νόμοις, οὔτε καλύσει. καίτοι πολλὰ θορυβώδη καὶ
 τῶν αὐτῶν πρὸς ἔπεσε· πρῶτον μὲν καὶ μάλισα, τὸ
 βραδύειν τὸν Κάσκιον, τῆς ἡμέρας πρὸς ἔχουσης· καὶ
 διειροῦντα κατέχευται μὲν ἑπὶ τῆς γυναικὸς οἴκει, κα-
 λυέσθαι δὲ πρὸς ἔχουσαν τῶν μαρτύρων. δὲ πρὸς ἡ Κά-
 σκιος τῶν στωειδῶν ἐν πρὸς ἔχουσαν τῆς, καὶ λαβόμενος τῆς
 δῆλας, Σὺ μὲν (εἶπεν) ἀπεκρύψω τὸ ἀπόρητον ὡς Κάσκιος
 πρὸς ἡμᾶς· Βρούτος δὲ μοι πάντα μεμνύμεν. ἐκπλαγῆ-
 τος ἡ τῆς Κάσκιος, γελῶσας ἐκείνος, Πόθεν γε (εἶπεν) πα-
 χέως οὕτως ὡς μακάριε πεπλούτηκας, ὥστε εἰς ἀγροῦ-
 νομίαν ἀποδύεσθαι; πρὸς ἔχουσαν μὲν ὁ Κάσκιος ἦλ-
 θεν, σφαλῆς ἀμφιβολία, πρὸς ἔχουσαν τὸ ἀπόρητον. αὐ-
 τὸν δὲ Βρούτον καὶ Κάσκιον ἀνὴρ βουλομένης Ποπίλιος Λαί-
 νας ἀπασάμενος πρὸς ἔχουσαν, καὶ ψιθυρίσας ἡρέμα,
 Σιωπῆσθε (φησὶν) ὑμῖν ἐκτελεῖν ἂν καὶ νοῦν ἔχετε, καὶ
 πρὸς ἔχουσαν μὴ βραδύειν· οὐ γὰρ σιωπῆται τὸ πρὸς ἔ-
 χουσαν. καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἀπέστη, πολλῶν ἑποφίαν ἐμβα-
 λῶν τῶν πεπύσθαι τὴν πρῶτον. ὡς τούτῳ δὲ τῆς οἴχθη ἔ-
 θει πρὸς τὸν Βρούτον, ἀγέλλων αὐτῶν τὴν γυναικα δὴ-
 σκιν. ἡ γὰρ Γορκία τὸ μέλλον ἐκπαγῆς οἶσα, καὶ τὸ μέγιστος μὴ φέρουσα τῆς φροντίδος, ἐαυτῶν τε μί-
 λης οἴκει κατεῖχεν, καὶ πρὸς πάντα θορυβὸν καὶ βοῶν, ὡς πρὸς αἱ κατὰ χεῖρας τοῖς βαρβαρικοῖς πάθειν ἔχου-
 τούσα, τῶν μὲν εἰσιόντων ἀπ' ἀγροῦς ἕκαστον ἀπέκτενεν, ἡ πρὸς ἔχουσαν Βρούτος, ἑτέροις δὲ σιωχῶς ἔχουσαν πεπεν.

A & coniunx sim Bruti. Quibus antehac minus fre-
 ta, nunc memet ipsa vel ad dolorem probavi esse
 inuictam. Sic fata ostendit ei vulnus, & quod fe-
 cisset periculum, exposuit. Ille attonitus manibus
 ad caelum extensis deos precatus est vt consilio
 suo propitii adesse vellent, quo dignum se Porcia
 praestaret virum. Ac tunc quidem vxorem refocil-
 lauit. Indicto senatu, cui interfuturus Caesar puta-
 batur, constituerunt rem aggredi. Nam frequen-
 tes erant citra suspicionem vna futuri, omnesque
 ducebant habituros se iuxta optimates & princi-
 pes ingenti perpetrato facinore ilico libertatis af-
 fertores. locum enim diuinitus datum apparebat,
 & pro ipsis esse. Porticus erat, quae vnam habe-
 bat iuxta theatrum exedram, in qua statua Pom-
 peii a populo Romano locata fuerat, quum porti-
 cibus & theatro locum illum decorasset. Eo idi-
 bus Martiis aduocatus senatus fuit. Vnde deus
 aliquis Caesarem eo trahere ad poenas Pompeio
 dandas videbatur. Vbi illuxit dies, Brutus pugio-
 ne accinctus vna conscia vxore progressus est.
 Caeteri coierunt apud Cassium, filiumque eius ad
 fumendam virilem togam in forum deduxerunt.
 Inde cuncti porticum Pompeii ingressi Caesarem
 C mox in senatum venturum operiebantur. Hic po-
 tiffimum virorum illorum immotum animum at-
 que in periculis constantem mireris, si futurum
 cognosceres. quandoquidem multi, quibus praer-
 tura ratione ius dicendi incumbere munus, non
 solum benignam aduentibus & litigantibus au-
 dientiam faciebant, vt si vacuo essent animo: ve-
 rum etiam causas quisque attentè auditas magno
 iudicio disceptauit. Quum quidam qui iudica-
 tum detrectabat soluere, Caesarem appellaret,
 multumque vociferaretur ac testaretur: respiciens
 ad coronam Brutus, Me Caesar, inquit, ius dicere
 D ex legibus neque prohibet neque prohibebit. E-
 quidem multa obiecit illis fortuna turbulenta: pri-
 mum & maximum, Caesaris die progrediente mo-
 ram: & quod quum non litaret, retineretur ab v-
 xore domi, vetarentque aruspices ei in publicum
 prodire. Deinde vnum ex coniuratis Cascam ad-
 iit quidam, dextraque apprehensa, Tu, inquit, de
 arcano, Casca, nos celasti, verum exprompsit
 Brutus nobis omnia. Torpido stupore Casca, ri-
 dens ille, Vnde tam citò, quæso, inquit, abun-
 das, vt accingas te ad aedilitatem? Tantulum mo-
 dò abfuit quin falsus ambiguo abdita retegeret
 Casca. Ipsum Brutum & Cassium vir ordinis se-
 E natorii Popilius Læna salutauit propensius, at-
 que in aurem insufurravit, Opto vobis, inquit,
 vt quæ in animo habetis, perficiatis: hortorque
 ne cunctemini. neque enim filetur res. Ita fatus
 digressus est, magnamque suspicionem attulit iis
 consiliū se intellexisse. Interea accurrit quispiam
 domo ad Brutum, vxorem eius agere animam,
 nuntians. Porcia enim vehementer euentus ex-
 pectatione commota ac molli impar curarum, æ-
 grè continebat se domi, atque ad omnem strepi-
 tum ac vocem in modum Bacchico furore perci-
 tarū exiliens, vt quisque a foro ingrediebatur, quid
 ageret Brutus requirebat: alios mittebat assidue.

Postremo longiore temporis tractu non subsistere-
 runt ultra corporis vires, sed animo fluctuatione
 æstuante fatiscens elanguit: ac prius quam recipere
 se in cubiculum potuit, repente inter suas se-
 dentem animi defectus atq; immensus animi stu-
 por corripuit eam, colorq; immutatus est, ac sup-
 pressa semel vox. Ancillæ eo viso clamorem sustu-
 lere, concurrentibusq; ad fores vicinis repente fa-
 ma dilata est ac sermo dissipatus mortuâ esse. Bre-
 ui tamen animû recepit, & ad se redeuntē mulie-
 res refouere. At Brutus eo sibi allato rumore haud
 immeritò commotus, non reliquit negotium pu-
 blicum tamen, neq; ex animi motu ad priuatum
 incommodum decurrit. Iam Cæsarem annuntia-
 batur aduenire lectica delatum. Statuerat autem,
 quòd non litasset, nihil maioris rei in præsentì per-
 agere, verùm imbecillitatem causans reiicere in
 aliam diem. Exeuntem lectica arripiens Popilius
 Læna, ille qui paulo antè Bruto & Cassio succes-
 sum felicitatemq; fuerat precatus, sermonē cum
 eo subsistente, & animum aduertente habuit pro-
 lixiorem. Coniurati, (vt ita eos appellem) qui vo-
 cem eius non assequerantur, sed augurabantur ex
 suspicione sua consilii indicium eam communi-
 cationem esse, ceciderunt animis: intuentesque
 se mutuò, constituerunt inter se nutibus non ex-
 spectare dum corripentur, sed confestim manus
 sibimetipsis inferre. Ac quum Cassius iam & non-
 nulli alii capulis manus sub togis admouissent,
 stringerentque pugiones, considerans Brutus ex
 Lænae gestu aliquid eum enixè rogare, non defer-
 re: nihil sonuit, quòd cum ipsis permitti essent a-
 lienì, sed vultu hilari confirmavit Cassium. ac
 paulo post dexteram Læna Cæsaris osculatus ab-
 cessit, declarans pro se & aliqua re ad ipsum perti-
 nente illum interpellasse se. Senatu in curiam præ-
 gresso alii fellam Cæsaris circumsteterunt, simu-
 lantes appellare illum velle. Ibi Cassius dicitur o-
 rem implorauisse. Trebonius circa fores seduxit
 Antonium, & sermone detinuit extra curiam.
 Ingredientì Cæsari assurrexit senatus. Mox con-
 iurati frequentes assidentem cinxerunt officii spe-
 cie cum Tullio Cimbro, qui erat ex ipsorum co-
 horte, pro fratre exule precante omnes vnà oran-
 tes, manusque eius tangentes, pectus & caput de-
 osculabantur. Quo preces primùm reiiciente:
 deinde, vbi non destiterunt, vi exurgente: Tul-
 lius ambabus manibus detraxit ei togam ex hu-
 meris. Primus Casca, qui à tergo stabat, distri-
 cto pugione ferit eum secundum humerum vul-
 nere non alto. Corripiente capulum Cæsare, at-
 que alta voce Latinè exclamante, Scelestè Casca
 quid agis? Græcè ille fratrem appellauit ad opem
 ferendam. Quum iam à multis peteretur, & cir-
 cumferens vndique oculos repellere conaretur
 eos: vt Brutum vidit ensem in se stringentem,
 manum Casca, quam tenebat, dimisit, & toga
 capite obuoluto permittit corpus percussoribus.
 Illi se mutuò prementes, dum certatim multis
 pugionibus corpus Cæsaris cædunt, conuul-
 nerauerunt inter se: ac Brutus, dum parti-
 cipem se facit cædis, vulnus accepit in manu,

τέλος δὲ, τὸ χρόνου μῆκος λαμβάνοντες, οὐκ ἐπὶ ἀντίχειν ἢ
 τὸ σῶμα δυνάμεις, ἀλλ' ἄλλοι καὶ κατεμύρηντο,
 τῆς ψυχῆς ἀλυούσης διὰ τὴν ἀπορίαν, καὶ παρελθεῖν μὲν
 εἰς τὸ δαμάσκειον οὐκ ἔφη, ἀλλ' ἔειπε δὲ αὐτῷ, ὡς ἔφ' ἑστῆ-
 χθην, ἐν μέσῳ κατεζομῆναι λήποθυμία καὶ τῆς ἀ-
 μήχανον ἢ πὲρ χροῶ μετὰ βολῆν ἐλάμβανε, καὶ τὴν φωνὴν
 ἐπέγραψεν πρὸς ταῦτα. αἱ δὲ θεοὶ παύσαι τὴν ὄψιν αἰ-
 λάλαξαν, καὶ τῷ γὰρ τῶν στυδραμόνων ὅτι τῆς, ταχὺ
 παρήλθεν φήμη καὶ διεδόθη λόγος ὡς τεθνηκυίας αὐτῆς.
 οὐ μὲν δὲ ἐκείνῳ μὲν ἀναλαμψασαί ἐν βραχεὶ καὶ
 παρ' ἑαυτῆς χρομῆν αἰγυμῆδες ἐθεράπευον. ὁ δὲ Βροῦτος
 ὑπὸ τῷ λόγῳ παρῆσαν αὐτῷ στυδραμόνῳ μὲν, ὡς
 εἶχες, οὐ μὲν δὲ κατέλιπε τὸ χροῖον, οὐδ' ἐρρύθη παρῆσαν ὁ-
 κείον ὑπὸ τῷ πάθῳ, ἢ δὴ ἢ Καίσαρ ἀπὸ τῆς ἐλλείψεως παρῆσαν,
 ἐν φορείῳ χρομῆν. ἐγνώκει γὰρ, ὅτι τοῖς ἱεροῖς ἀθυ-
 μῆν, μηδὲν ἐπιπροσέτι τότε τῷ μείζοντι, ἀλλ' ὑπερβαλέ-
 σθαι, σκηφάμῳ ἀδένειαν. ἐκβαίτη δὲ αὐτῷ τῷ φορείῳ
 παρῆσαν Ποπίλιος Λάνας, ἐκείνος ὁ μικρῷ παρῆσαν δι-
 ξάμῳ τοῖς παρῆσαν Βροῦτον ὅτι τυχερῶν καὶ καλοῦν, διε-
 λέγετο πλείω χρόνῳ ἐφιστάμεν καὶ παρῆσαν τὸν νοῦν.
 οἱ δὲ στυδραμόνῳ, (λεχέσθαι γὰρ οὕτως) τῆς μὲν φωνῆς οὐκ
 ἐπαίοντες αὐτῷ, τεκμαίροντο δὲ ἀφ' ὧν ὑπερόου, μή-
 νων εἶ) τῆς ἐπιβουλῆς τὴν χρομῆν ἀνέπεσον τε τῆς
 γνώμας, καὶ παρῆσαν ἀλλήλοισι ἐβλεψαν. ἀπομολογημένοι
 διὰ τῆς παρῆσαν ὡς χρομῆν παρῆσαν σύλληψιν, ἀλλ'
 διὸς ἀποθήσκην δὲ αὐτῷ. Κασίου δὲ ἢ δὴ καὶ πινῶν ἄλλων
 τῆς χρομῆς ἐπιβληκῶν τῆς λαβῆς ὑπὸ τὰ ἱμάτια,
 καὶ παρῆσαν τὰ ἐλχέειδια, Βροῦτος ἐκείνῳ τῷ Λάνα
 χρομῆν, δευτέρῳ παρῆσαν, καὶ οὐχὶ κατηχερῶντες, ἰφθί-
 ξαστο μὲν οὐδὲν, ἀλλ' ὁ πολλοῖς ἀλλοτεροῖς ἀμαμῆσαι,
 Φαδρῶν δὲ τῷ παρῆσαν τοῖς παρῆσαν Κάσσιον ἐθάρρυνε. καὶ
 μὲν μικρῶν ὁ Λάνας τὴν δόξαν τῷ Καίσαρι κατὰ φιλήσας
 ἀπέστη, φανερῶς χρομῆν ὡς ὑπερ' ἑαυτῷ καὶ τῷ αὐτῷ πι-
 νος ἀφ' ἑρῶντων ἐποιεῖτο τὴν ἐντευξίν. τῆς δὲ βουλῆς εἰς
 τὴν ἐξέδραν παρῆσαν ἐπιβουλή, οἱ μὲν ἄλλοι τὸν δίφρον τῷ
 Καίσαρι παρῆσαν, ὡς ἐντυχερῶν τῆς μέλλοντες αὐτῷ καὶ
 Κάσσιον μὲν λέγεται βέβαια τὸ παρῆσαν εἰς τὴν εἰχῆνα δὲ
 Πομπηίου, τῷ δὲ καλῶν ὡς παρῆσαν ἀδανόμῳ. Τρεβόνιος δὲ
 παρῆσαν τῆς χρομῆς Ἀντωνίου ὅτι παρῆσαν καὶ παρῆσαν
 ἐξω κατέσχε. Καίσαρ δὲ εἰσιόντι μὲν ἢ σὺ κλητῶν ὑπερ' ἑ-
 γῆσ' κατεζομῆν δὲ διὸς ἐκείνοι παρῆσαν ἀδέρῳι, Τύλ-
 λιον Κίμβρον δὲ αὐτῷ παρῆσαν, ὑπερ' ἀδελφοῦ
 φυγάδος δευτέρῳ. καὶ στυδραμόνῳ πρῶτες, ἀπὸ μῶν τε
 χρομῆν, καὶ γῆρας καὶ κεφαλῶν κατεφίλω. ἀποτελεσμέ-
 νου δὲ τῆς δευτέρῳ παρῆσαν, εἶθ' ὡς οὐκ ἀνίσταν, ὅταν πα-
 ρῆσαν βία, Τύλλιος μὲν ἀμφοτέρῳ τῆς χρομῆν καὶ τῷ ὡ-
 μῶν κατεσπασεν τὸ ἱμάτιον, Κάσκα δὲ παρῆσαν (εἰσηκεὶ γὰρ
 ὅτι οὐδὲν) ἀνασπασας τὸ ξίφος διελαμῶν οὐκ εἰς βάθος παρῆσαν
 τὸν ὡμῶν. ἀπὸ λαμβανόμενῳ δὲ τῆς λαβῆς τῷ Καίσαρι,
 καὶ μέγα Ρωμαῖσι ἀνακραγόντες, Ἀνόσιε Κάσκα τί ποιεῖς;
 ἐκείνος Ἐλλήνισι τὸν ἀδελφὸν παρῆσαν ἀδέρῳι, ἐκείνῳ
 βοηθεῖν. ἢ δὴ δὲ παρῆσαν ὑπὸ πολλῶν, καὶ κίχῳ παρῆσαν
 ἐλέπων καὶ διώσασθαι βουλόμῳ, ὡς εἶδε Βροῦτον ἐλχέειν ξίφος ἐπ' αὐτῷ, τὴν χρομῆν τῷ Κάσκα κατὰ τῷ ἀφῆ-
 κεν, καὶ τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλῶν ἐκκαλυφάμῳ, παρέδωκε τὸ σῶμα τῆς πληγῆς. οἱ δὲ ἀφῆσαν ἀναπεπληγμένοι
 πολλοῖς παρῆσαν τὸ σῶμα χρομῆν τοῖς ξίφεσιν, ἀλλήλοισι ἐπὶ βραχίον. ὡς τε καὶ Βροῦτον εἰς τὴν χρομῆν πληγῶν λαβῆν,

τῶ φόνε σιμφαπόμοιοι, πῖμπλααζζὶ τῶ αἵματος ἀπὸ-
 τας. ἔτω δὲ ἀποθανόντος αὐτοῦ, Βρούτος μὲν εἰς μέσον ποροελ-
 θῶν ἐβέλετο λέγειν, καὶ κατέχευε τὰ ῥήματα τῆ σὺγκλητον ἢ δὲ
 ὑπὸ δέοις ἰφθίμῃ ἀτάκτως, καὶ πρὸ τῆς ἴσως ὠτισμὸς
 ἡ καὶ τὰ εἰρησ, ὁ δὲ ἐνὸς διώκοντος, ἔδὲ κατεπεῖρνοντος. ἰαυρὸς
 γὰρ ἐδέδοκτο μηδένα κτείνῃν ἕτερον, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐλθ-
 θεῖαν αἰακαλῆσαι. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις πᾶσιν, ὅππῃ καὶ διε-
 σχοποιῶτο τῆ πρῶτῃ, ἤρεσκεν Ἀντωνίου ὅτι σφάττειν Καί-
 σαρι, μοναρχικὴν ἀνδρα καὶ ὑβρισην, ἰαυμὴ τε πεπονημὸν
 ὀμιλία καὶ σιμητῆα πρὸς τὸ φραλιωτικὴν καὶ μάλιαδ' ὅτι τῶ
 φύσφ σοδαρῶ καὶ μεγαλοπρῶτῃμον πρὸς ἀλήθει τῶ τῆς
 ὑπατείας ἀξίωμα τότε Καίσαρι σιμαρῶν. ἀλλὰ Βρούτος
 ἐνέστη πρὸς τὸ βούλημα, πρῶτον μὲν ἰαυρὸς ζῶντος τῶ δι-
 χῆφ, δὲ ὑπερὸν δὲ ὑποθεῖς ἐλπίδα τῆ μεταβολῆς. οὐ γὰρ ἀ-
 πεγίνωσκεν, ὅφρα καὶ φιλότιμοι ἀνδρα καὶ δόξης ἐρασιῶ τῶ
 Ἀντωνίου, ἐκποδῶν Καίσαρος γημομῶν, καὶ σιμφαπέφραζ
 τῆ πατερίδι τῆς ἐλθθεῖας, ὅτι σιμαρῶντα τῶ ζῆλω πρὸς
 τὸ καλὸν ὑπὸ αὐτῶν. ἔτω μὲν Ἀντωνίου Βρούτος πρὸς ἐπιπέ-
 σεν. ἐν τῶ τῶ τότε φόβω μεταλαβῶν ἐδῆτα δημοικίω ἔφου-
 γη. οἱ δὲ πρὸ Βρούτον, εἰς τὸ Καπιτώλιον ἐχώρησ, ἡμαρμέ-
 νοι τῆς χεῖρας, καὶ τὰ ζῆφη γυμνα δὲ φημῶτες, ὅτι τῶ ἐλθθε-
 εῖαν παρεκάλω τοῖς πολίτας. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἦσαν ἀλα-
 λαγμοί, καὶ ἀφρομοαί τῶ πάθῃ καὶ τῶ χῆλω ὅτι γημομῶν
 πλείονα τῶ ἰορῶν ἐπέπῃσαν. ὡς δὲ ἔτε φοῖος ἄλλος, οὐθ' ἀρ-
 παγήλιος ἐγένετο τῶ κειμῶν, τὰ ῥῶντες ἀνέβαινοι οἱ τε
 βυλῶτα καὶ τῶν δημοτῶν πολλοὶ πρὸς τοῖς ἀνδρας εἰς τὸ
 Καπιτώλιον. ἀφρομῶντος τῶ πλήθους, διελέθη Βρούτος
 ἐπαρῶ τῶ δῆμου, καὶ πρὸς τοῖς πεπρῶτῃμοις.
 ἐπαρῶντων τῶ καὶ καλιένας βοῶντων, τὰ ῥῶντες κατέβαι-
 νον εἰς ἀγορῶν, οἱ μὲν ἄλλοι σιμφεπόμοιοι μετ' ἀλλήλων,
 Βρούτον δὲ πολλοὶ τῶν ὅτι φανῶν πρὸς ἐπῶντες ἐν μέσῳ
 πρὸν λαμπαρῶς κατῆρον ἀπὸ τῆς ἀκρας, καὶ κατέστησαν
 ὅτι τῶ ἐμβόλων. πρὸς τῶ τῶ ὅφιν οἱ πολλοὶ, καὶ πρὸς μιγά-
 δες ὄντες, καὶ παρεσκῶσμοι ἰορῶν, διέβρῶσαν, καὶ τὸ
 μέλλον ἐδέχοντο χῶστω καὶ σιωπῆ. πρὸς ἐλθῶντος δὲ αὐτοῦ
 πρῶντες ἰσυχῆα τῶ λόγῳ παρέχον. ὅτι δὲ οὐ πᾶσι πρὸς
 ἡδονῶν ἐχρῶνται τὸ ἔργον, ἐδῆλωσαν, τῶ ἀμῶντος λέγειν
 Κίνα καὶ κατῆρῶν Καίσαρος, ἀνὰ ῥῶντες πρὸς ὄρ-
 γῶν, καὶ κακῶς τὸν Κί. ναν λέγοντες. ὡς τε πάλιν τοῖς ἀν-
 δρας εἰς τὸ Καπιτώλιον ἀπελθεῖν. εἶτα δὲ δεδιῶς πολιορ-
 κίαν ὁ Βρούτος, ἀπέπεμπε τοῖς τῶν σιμαρῶν
 τῶν. ὅτι ἀξίῶν τῆς ἀπίας μὴ μετεχῶν αὐτοῖς, σιμφεπο-
 δύεσθαι τὸν κίνδυνον. οὐ μὲν ἀλλὰ τῶ ὑπερῶ τῆς βουλής
 σιμφελοῦσης εἰς τὸ τῆς Γῆς ἰερόν, Ἀντωνίου δὲ καὶ Πλάτων
 καὶ Κικέρωνος εἰπόντων πρὸς ἀμνηστῆα καὶ ὀμοιοῖας, ἔδδξε
 μὴ μόνον ἀδῶν εἶναι τοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ καὶ γῶμῶν ὑπὸ
 πῶν πρὸς τῶν τοῖς ὑπατοῖς. καὶ τῶν ὅτι φησῶν
 μῶν διελέθησαν. Ἀντωνίου δὲ τὸν ὕον εἰς τὸ Καπιτώλιον
 ὀμρῶσῶντα πέμψατος, κατῆλθον οἱ πρὸ Βρούτον. ἀ-
 σπασμοί τε καὶ δδξιώσεις ἐγῶντο πρῶτων αἰαμῶντων
 καὶ Κάσσιον μὲν Ἀντωνίου εἰς τῶ πρῶτων, Βρούτον δὲ
 Λέπιδος. τοῖς δὲ ἄλλοις, ὡς εἰς πρὸς ἕκαστον ἡ σιμητῆα
 ἢ φιλοφροσύνης. ἀμα δὲ ἡμέρα πάλιν σιμφελοῦντες οἱ
 βυλῶτα, πρῶτον μὲν Ἀντωνίου πῆμας ἔδδσαν, ὡς καὶ σιμφε-
 σαι πὸν πολέμων ἐμφυλίων τῶ χῆλω. ἐπειτα τῶ πρὸ Βρούτον ἦσαν ἐπαρῶν τῶ πρῶτων, καὶ τέλος ἐπαρῶν δδξιομοῖ.

A omnesq; cruore sunt conspersi. Ita caeso Caesare,
 progressus in medium Brutus institit verba face-
 re, retinereq; & confirmare patres. At illi in condi-
 te fugerunt trepidantes, fuitq; circa fores impul-
 sio & tumultus, nemine iis instante vel agente.
 Quippe firmiter hoc decreuerant, neminem praeter-
 rea interficere, sed reuocare ad libertate omnes.
 Caeteris quidem quum de re aggredienda consul-
 tarent, omnibus placuerat vna Antonium cum
 Caesare confodere, hominem dominatus studio-
 sum & improbum, qui vsu & consuetudine mul-
 tum pollebat apud milites: maximè quòd ad na-
 tiua audaciam ambitioneq; dignitatem id tem-
 poris consularem Caesaris collega adiecisset. Ve-
 rum obiecit se huic consilio Brutus primùm iusti-
 tiae innixus, deinde mutationis spem subiiciens.
 Neque enim desperabat bonae indolis virum ambi-
 tiosumq; & gloriae cupidum Antonium sublato
 de medio Caesare allecctum ab ipsis aemulatione
 virtutis ad patriam liberandam connixurum esse.
 Ita Antonium seruauit Brutus. At ille eo in metu
 veste sumpta plebeia fugit. Bruti verò sodales ad
 Capitolium perrexerunt sanguinolentis manibus
 nudos praeferentes pugiones, ciuesq; vocauerunt
 ad libertatem. Primùm editi clamores sunt, &
 discursus tali facto fortè comitans maiorem con-
 sciuit tumultum. Caeterum vbi nulla praeterea
 caedes neque direptio rei vllius ex tabernis con-
 sequuta est, multi ad eos in Capitolium fidenter
 ex patribus & popularibus ascendere. Vt frequen-
 tes coiere, Brutus orationem habuit ad populum
 blandam & consentaneam factis. Quibus eum
 collaudantibus, atque vt descenderent concla-
 mantibus, fideli animo ex Capitolio digressi sunt
 in forum. Caeteri confusi inter se sequebantur.
 Brutum frequentes principes circumfusi per quam
 magnificè deduxerunt ex arce, atque in rostris
 constituere. Conspectum Bruti plebs est reueri-
 ta, quamuis collectitia, & ad turbam parata, de-
 ditq; ei modestè & sedatè audientiam. Exorso di-
 cere Bruto silentium, dum diceret, omnes praer-
 buere. Sed non fuisse omnibus factum illud gra-
 tum, demonstrauerunt: quòd quum dicere Cin-
 na & Caesarem accusare coepisset, in iram erum-
 perent, & Cinna lacerarent maledictis. Itaque
 repetierunt illi iterum Capitolium. Hic metuens
 Brutus obsidione, remisit optimos quosque, qui
 ipsos fuerant profecuti: nolens eos qui facti fuis-
 sent exortes, subire secum periculum. At senatus
 E postridie in aedem Telluris coactus, quum Anto-
 nius, Plancus, & Cicero de praetitorum obliuio-
 ne & concordia verba fecissent: non modò illis
 decreuit impunitatem, sed & vt consules de illo-
 rum honoribus referrent. His decretis dimis-
 sus est senatus, ac quum filium suum Antonius
 in Capitolium misisset obsidem, Brutus cum so-
 ciis descendit, salutationesque & complexus om-
 nium promiscuè sunt consequuti. Inuitauit
 Antonius Cassium ad coenam, Brutum Lepi-
 dus, & alios vt cuique cum illis aut familiaritas
 erat aut beneuolentia. Postquam illuxit, sena-
 tus rursus conuenit. Primò gratias egit Anto-
 nio quòd initium belli ciuilibis sopiuisset: inde
 Brutus & eius consortes laudibus praesentes sunt
 celebrati, & prouinciae denique eis assignatae.

Decreuerunt Bruto Cretam, Africam Cassio, Trebonio Asiam, Cimbro Bithyniam, Decio Bruto Galliam circumpadanam. Hinc quum de Cæsaris testamento & funere mentio facta esset, & postularet ut testamentum recitaretur Antonius, atque ut corpus non occultè neque ignominiosè efferretur, ne populus inde magis exasperaretur: repugnauit Cassius acriter, verum cessit Brutus atque id permisit. quia in re iterum visus est titubasse. Etenim in parcendo Antonio non caruit culpa, quòd hostem coniuratis obiecerit grauem & durum: iam quum funus, quomodo volebat Antonius, duci permetteret, in totum offendisse. Primum enim, quia populo Romano viritim trecenos sestertios legauit, & publicè hortos trans Tyberim, vbi nunc ædes Fortunæ est: ingens fauor & desiderium eius cepit ciues. Deinde funere in forum delato, laudauit eum de more Antonius. Qui quum moueri oratione sua cerne-
 ret populum, flexit ad commiserationem, correptamque Cæsaris vestem cruore oppletam, explicauit, & ut dilacerata esset vulnerum multitudine, ostendit. Ibi videres nihil iam geri compositè: sed alii interficiendos homicidas vociferabantur: pars, ut Clodio plebis concitatori factum fuerat antè, subsellia & mensas ex officinis corripientes & eoaceruantes, grandem pyram succenderunt, impositumque in rogam cadauer in medio frequentium locorum sacrorum, frequentium etiam inuiolatorum atque intactorum, combussere. Ut flamma eluxit, accurrentes alius aliunde & titiones arripientes semivstos, ad tecta discurrerunt interfectorum Cæsaris inflammanda. Verum illi obsepti antè periculum propulsauerunt. Cinna verò quidam poeta ab illa causa prorsus alienus, imò etiam Cæsaris amicus, in somno viderat ad cænam se à Cæsare vocari, sed renuere se: illum autem obtestari & vrgere, manu deniq; prehensum ducere in locum vastum & obscurum: inuitam verò se & pauentem sequi. Hac ei oblata specie febri nocte est correptus. Quum tamen funus manè duceretur, verecundans non adesse, processit in turbam iam efferatam. Quem ut conspexerunt, arbitrati non eum qui erat, sed esse illum qui nuper Cæsarem in concione lacerauerat conuitiis, discerpere. Hoc potissimum facto, secundum Antonii quidem mutationem coniurati perculsi vrbe excefferunt. Hæserunt primum Antii: ut simulatque elanguisset & referbuisset ira populi, redirent ad urbem. Quod facile futurum expectabant in multitudine temporali & volucris incitata impetu, quum studiosum sui haberent senatum. qui conniuens iis qui Cinnam dilacerauerant: illos qui coniuratorum ædes fuerat aggressi, requisivit & corripuit. Iam populus quoque, Antonium occupare propemodum tyrannidem ægrè ferens, desiderabat Brutum, expectabatque ludos, quos facere prætor debebat, præsentem editurum. Verum quòd intellexisset hic frequentes Cæsaris veteranos, qui agros & colonias ab illo acceperant, insidias sibi moliri, & irrepere exiguis globis in urbem, dubitauit venire: populus tamen absente illo

A Βερούτω μὲν γὰρ ἐφηφίσαιτο Κρήτιω, Καοσίω Λιβύῳ, Τρεβωνίῳ δὲ Ἀσίῳ, καὶ Κίμβρῳ Βιθυνίῳ, τὰ δὲ ἑτέρω Βερούτω γινώσκοντες τὸν Ἡεῖδανόν Γαλατῆα. μὲν δὲ ταῦτα πρὸς τῷ Καίσαρι Δραχμῶν καὶ ταφῆς αὐτῶν λόγων ἐμπροσθέντων, καὶ τῷ πρὸς τὸν Ἀντωνίου ἀξιωματῶν τὰς τε Δραχμῆς ἀναγνωσθῆναι, καὶ τοῦ σώματος ἐκφορᾶν γινέσθαι μὴ κρυμμένῳ μηδὲ ἀπῆμον, ὡς μὴ καὶ τὸ παρῴμιον τὸν δῆμον Κάσιος μὲν ἰσχυρῶς ἀπέλεγε, εἶξεν δὲ Βερούτος καὶ συεχώρησεν, δὲ πρὸς ἀμύρτιν τὸτο δόξας. καὶ γὰρ Ἀντωνίου φεισάμενος, ἀπῆλθεν ἐπιτειχίσας τῆ στωμοσσία βαρῶν καὶ δίσμαχον πολέμιον, καὶ τὰ πρὸς τῷ ταφῆν ὃν Ἀντωνίος ἡξίου ἔσπον ἐάσας γινέσθαι, τὸ πρῶτον σφαλῆναι. πρῶτον μὲν γὰρ ἐν ταῖς Δραχμῆς δεδομένων κατ' αἰδρα Ρωμαίοις πᾶσι δραχμῶν ἐβδόμηκοντα πέντε, καὶ τῷ δῆμῳ τῷ πέραν τῶ ποταμοῦ κήπων ἀπολελυμένων, (οὐκ ἴσθι τύχης ἰεῖρον) ἄνοια θαυμαστὴ καὶ πόθος αὐτῶ τοῖς πολίταις εἶλεν· ἐπειτα τὸ σώματος εἰς τῷ ἀγρῶν κομιθέντος, Ἀντωνίος ἐπαυον (ὡς πρὸς ἔτος ἔστι) διεξελθὼν, καὶ τὰ πλήθη κινούμενα πρὸς τὸν λόγον ὄραν, εἰς οἶκον μετέβαλε, καὶ τῷ ἐσθῆτα λαβὼν τῷ Καίσαρι ἡμαγμένῳ, ἀπέσπυξεν ἐπιδικημένον τὰς Δραχμῆς, καὶ τῷ θαυμάτων ὁ πλήθος. ἡ δὲ οὐκ ἰδεῖν ὁδὸν ἐπὶ χροσφ γινόμενον· ἀλλ' οἱ μὲν ἐβόων, τοῖς αἰδροφόνους ἀναρεῖν· οἱ δὲ (ὡς πρὸς ἔτι Κλωδίου τὸ δημαγωγῶν πρῶτον) ἀπὸ τῷ ἐργαστηρίων τὰ βάρη καὶ τὰς βαπέζας ἀνασπῶντες, καὶ συλκροῦντες εἰς ταῦτα, παμμεγέθη πυρᾶν ἔησαν· καὶ τὸν νεκρὸν ἐπιθέντες ἐν μέσῳ πολλῶν μὲν ἱερῶν, πολλῶν δὲ ἀσύλων καὶ ἀβεβήλων τόπων καθηγάζον. ὡς ὅτ' ὁ πῦρ ἐξέλαμψεν, ἀλλοχόθεν ἄλλος πρὸς φερόμενοι, καὶ δαλοῖς ἀνασπῶντες ἡμιφλέκεις διέτρεον ἐπὶ τὰς οἰκίας τῷ ἀνηρηκῶν αὐτὸν, ὡς ἐμωρήσονται. ἀλλ' ἐκείνοι μὲν δὲ πεπρασμένοι πρῶτον, ἀπεκρῆσαι τὸν κίνδυνον· ἡ δὲ πῆς Κίννας, ποιητικῶς αἶψα, ὁδὸν τῆς ἀγίας μετέχον, ἀλλὰ καὶ φίλος Καίσαρι γαρονῶς· οὐκ ἴσθι ὅναρ ἔπειτα καλούμενος ὑπὸ Καίσαρι ὅτι δειπνον, ἔρνεῖσθαι· τὸν δὲ λιπαρεῖν καὶ βιάζεσθαι· τέλος δὲ ἀγρὸν λαβόμενον τῆς χροσφ εἰς ἀγρῶν τόπον καὶ στροτεῖνον· αὐτὸν δὲ ἀκόντα καὶ τεταμνημένον ἔπεισθαι. ταῦτα ἰδόντι τῷ ὄφιν αὐτῶ σπυρῆν πυρῆν Δραχμῶν· ὄμφορ δὲ ἔωθεν ἐκκρομίζομένου τοῦ σώματος, ἀδύμενος μὴ παρεῖναι, πρῶτον εἰς τὸν ὄχλον ἦδη Δραχμῶν γινόμενον. ὄφεις δὲ καὶ δόξας, οὐχ ὅσπρ' ἡ Κίννας ὄφθῆναι, ἀλλ' ἐκείνος ὁ Καίσαρι πρὸς τῷ ἐκκροσῆν ἕνα γρὸς λαιδρήσας, διεσπᾶσθαι. τὸτο δὲ πάθος μάλις, μετὰ γὰρ τῷ Ἀντωνίου μεταβολῆν, δέισαντες οἱ πρὸς Βερούτον, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς πόλεως· καὶ διέτρεον ἐν Ἀντίῳ τὸ πρῶτον, ὡς ὅταν πρῶτα κμάση καὶ παρῶν τὸ τῆς ὀργῆς, αὐτῆς εἰς Ρώμῳ καλύοντες. ὁ ῥαδίως ἔσθαι πρὸς ἐδοκίω, ἐν πλήθει φορῆς ἀσθμητοῦ καὶ ταχέας φερόμενοι· καὶ τῷ σύγκλητον εὐώσω ἔχοντες, ἢ τοῖς Κίννας Δραχμῶν ἀσθμητοῖς χαίρειν ἐάσασθαι, τοῖς ἐπὶ τὰς οἰκίας τὰς ἐκείνων ἐπελόντας ἀεζῆται καὶ σινελάμβανεν. ἦδη δὲ καὶ ὁ δῆμος ἀρῶμενος, Ἀντωνίου σχεδὸν εἰς μοναρχίαν καθισταμένου, Βερούτον

ἐπὶ τῆς, καὶ πρὸς ἐδοκίω τὰς ἡσας ἀξίον παρῶν αὐτὸς ἀσ' ὄφειλε στρατηγῶν πρῶτα εἶναι· ἀγαθὸς δὲ πολλοῖς τῷ ὑπὸ Καίσαρι ἐστρατομάτων, καὶ γὰρ καὶ πόλεις παρ' ἐκείνου λαβόντων, ἐπιβουλεύοντες αὐτῶ, καὶ κατ' ὀλίγοις παρῶν εἰς τῷ πόλιν, ὅσην ἐπάρρησεν εἶλθαι· ἀλλ' ὁ δῆμος ἔθετο, μὴ παρῶντος ἐκείνου,

τας θείας, ἀφειδώς πόμυ χρηρηθυμίας καὶ περὶ τῶν. θηρία τε
 γὰρ πάμπολλα στυμφημύριος, ἐκέλευσεν μηδὲν ἀποδόσθαι
 μηδὲ ὑπολιπεῖν, ἀλλὰ πᾶσι κεῖσθαι, καὶ τῶν
 περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν αὐτὸς εἰς Νεαν πόλιν κεῖσθαι
 εἰς τὴν πλείους· περὶ δὲ Καίουτιος πινὸς δὴμερῶτος ἐν
 τοῖς θεαῖσι, ἔγραφε πρὸς τοὺς φίλους, ὅπως πείσαντες
 αὐτὸν εἰσαγάγωσιν. Ἐλλύων γὰρ ἑσθὲνα βιασθῆναι πρὸς ἡ-
 κεν, ἔγραφε δὲ καὶ Κικέρωνι, πόμυτος πρὸς ταυχεῖν τῆς θείας
 δεύριμος. ἐν τῷ αὐτῷ δὲ κεῖσθαι τῶν παραγμάτων ὄντων,
 ἐτέρω γίνεται μετὰ βολή, τῆς νέου Καίσαρος ἐπέληθός. οὗτος
 ἰὼ μὲν δὲ ἀδελφίδης Καίσαρος, γραμματεῖ δὲ πᾶσι ὑπὸ
 αὐτῷ καὶ κληρονομία ἀπολελυμύριος. ἐν δὲ Ἀπολλωνία
 διέτριβεν ὅτι Κασσῶν αἰηρέτη, ἡρώτων περὶ λόγους, κα-
 κείον ἔπι Παρθίους ἐλαύειν ὅπως ἐγκόχτα πρὸς μύριον.
 ἀμα δὲ τὰ πύθεσθαι τὸ πάθος, ἦλθεν εἰς Ρώμην· καὶ δη-
 μαγωγίας ἀρχὴν ἑωύμα Καίσαρος ἑμύριος ἑαυτῷ, καὶ
 ἀφάντων δὲ κεῖσθαι τῶν ἀρχαίων τοῖς πολίταις, Ἀντωνί-
 νιον τε κατεσάσασε, καὶ χεῖρα τῶν ἀφάντων, σκίση καὶ σκί-
 ηγε πολλοὺς τῶν ὑπὸ Καίσαρος στρατοῦ μύριον. ἐπεὶ δὲ
 Κικέρων τὰ πρὸς Ἀντωνίον μίσθ τὰ Καίσαρος ἐπείθε, ἑ-
 τούτων μὲν ὁ Βροῦτος ἐπέληθεν ἰσχυρῶς, γραφῶν ὡς οὐ δε-
 σπότην βαρύνοιτο Κικέρων, ἀλλὰ μετῴντα δεσπότην
 φοβοῖτο, καὶ πολιτεύοιτο δουλείας ἀρεσιν φιλανδρόπου,
 ἡρώτων καὶ λέγων ὡς χεῖρος ἔστιν Κασσῶν, οἱ δὲ πρὸς ἡ-
 (Φησὶν) ἡμῶν δὲ πρὸς τοὺς δεσπότης ὑπὸ μύριον. αὐτῷ δὲ
 εἰς τὸ πρὸς μὴτε πολεμῆν βεβαίως δεδύσθαι, μὴτε ἡσ-
 χάζειν· ἀλλ' ἐν μόνον εἶ) βεβουλυμύριον, ὅ μὴ δουλεύειν.
 θαυμάζειν δὲ Κικέρωνα, εἰ πόλεμον μὲν ἐμφύλιον καὶ κινδύ-
 νωδὴν δέδοικεν, ἀρχαίαν δὲ καὶ ἀδύστον εἰρήνην οὐ φοβέται· τὸν
 δὲ Ἀντωνίον ἐκβαλεῖν τὴν τυραννίδος μισθὸν αἰτεῖ, τὴν Καίσαρα
 κεῖσθαι τῶν πύθεσθαι. ἐν μὲν οὖν τῆς πρὸς τῶν ἀφάντων
 τοῖς ὁ Βροῦτος. ἦδη δὲ τῶν μὲν ὡς Καίσαρα, τῶν δὲ ὡς
 Ἀντωνίον διίστα μύριον, ὡνίων δὲ τῶν στρατοπέδων, ὡς πρὸς ὑπὸ
 κήρυκι, πρὸς πρὸς μύριον τὰ πλέον διδόνη, πρὸς τῶν κα-
 ταγοῖς τῶν παραγμάτων, ἐγὼ κεῖσθαι Ἰταλία, καὶ
 περὶ τῶν ἀφάντων εἰς Ἑλέαν ὅτι τὰ λαοσθῆν ἦκεν. ὅθεν ἡ
 Πορκία μέλλουσα πάλιν εἰς Ρώμην ἀποδύεσθαι, λα-
 θάνειν μὲν ἐπειράτο περὶ παθῶς ἐχούσα, γραφῆ δὲ πρὸς αὐ-
 τὴν πρὸς ὕδωκε, τὰλλα θηναίαι οὐσα. ἰὼ γὰρ ἐκ τῶν Ἑλ-
 λωικῶν ἀφάντων, πρὸς πρὸς μύριος Ἐκτορ ὑπὸ Ἀν-
 δρομάχης, χεῖρα τῶν παρ' αὐτῷ τὸ παιδίον, ἐκείνη δὲ
 πρὸς βλεπούσης. ταῦτα θεωμύριον τὴν Πορκίαν ἡ τῶν πᾶ-
 θοῖς εἰκῶν ὄξετηξεν εἰς δάκρυα, καὶ πολλάκις φοιτῶσα τῆς
 ἡμέρας ἐκλαμιν. Ἀκιλίου δὲ πινὸς τῶν Βροῦτου φίλων τὰ
 πρὸς Ἐκτορα τὴν Ἀνδρομάχης ἐπὶ διελθόντος,

- Ἐκτορ, ἀτὰρ σὺ μοι ἐάλι πατήρ, καὶ πότνια μήτηρ,
- Ἡ δὲ κασίγνητος, σὺ δὲ μοι θαλερὸς ἀρχαίτης,
- μείδξασθαι ὁ Βροῦτος, Ἀλλ' οὐκ ἐμοὶ γ', εἰ πέν, πρὸς Πορ-
 κίαν ἐπέσει φαίαι τὰ τῶν Ἐκτορος.
- Ἰσὸν τὴν ἡλακείτῳ τε καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευσε. σώμα-
 τος γὰρ ἀπολείπεται φύσθαι τῶν ἰσῶν ἀδραγαθημύριον, γνάμη
 δὲ ὑπὸ τῆς πατείδος, ὡς πρὸς ἡμεῖς, ἀρχαίτης. ταῦτα μὲν
 ὅ τῆς Πορκίας ὑὸς ἰσὸρθε Βύβλος. ἀναρχεῖς δὲ ὁ Βροῦτος ἐκείνην ἐπὶ Ἀθῶν ἐπλεῖ. δδξαμύριος δὲ τῶν δη-
 μῶν πρὸς μύριος αὐτὸν ἀφάντων καὶ ψηφίσμασι, διητάτο μὲν πρὸς ἕνα πνι· Θεομύριος δὲ ἀρχαίτης τῶν
 Ἀκρομαίχου, καὶ Κεσίππου τῶν Πρωπατηπικῶν, καὶ συμφιλισσοφῶν, ἐδύκει πρὸς τῶν πᾶσι ἀρχαίτης ἡρώτων.

A Spectacula magnificè & effusè exhibita frequēta-
 uit. ferarum enim magnos greges comparauerat.
 Harum præcepit vt nihil distraheretur vel refer-
 uaretur, sed exhiberentur omnes. Scenicos ipse
 Neapolim profectus, plerofq; conuenit. De Ca-
 nutio quodā qui in spectaculis placebat, scripsit ad
 amicos agerēt cum eo vt in scenam eum induce-
 rent. Nam Græcum vi adducere, nemini ius erat.
 Scripsit & Ciceroni, orans ne prætermitteret quin
 interesset ludis. Hoc rerum statu alia vicissitudo
 fit Cæsaris Octauii aduentu. Hic sororis Cæsaris
 nepos erat, quem tabulis filium & hæredē nuncu-
 pauerat. Is Apolloniæ, quū Cæsar est interfectus,
 vacabat literis, atq; illum expeditionē in Parthos
 molientem opperiebatur. Simul atque accepit il-
 lius necem, contulit se Romam: atque ad fauoris
 popularis auspiciū conciliandi sumpto Cæsaris
 nomine, pecuniaq; legata in ciues distributa, An-
 tonium pressit, & multos Cæsaris veteranos largi-
 tione decuriauit contraxitque. Quia verò proue-
 ctus odio Antonii Cicero studebat Cæsari, obiur-
 gavit eum acriter Brutus, non dominum grauari
 Ciceronem, sed infestum formidare dominum,
 atque id agere vt in seruitute sit leni: qui Octa-
 uitium scribat & dicat esse lenem. Atqui maiores
 nostri, inquit, ne clementes quidem dominos tu-
 lerunt. Sibi hæctenus neque bellum gerere planè
 certum esse neque quiescere, sed habere delibe-
 ratum vnum non seruire. Mirari se Ciceronem,
 qui bellum ciuile vt periculosum timeat, turpem
 & fœdam pacem non horreat: Antonii autem ty-
 rannide eiekti mercedem postulet vt Cæsarem
 constituat tyrannum. Atque primæ quidem Bru-
 ti epistolæ huiuscemodi fuere argumenti. Quum
 iam alii ad Octauii partes, alii ad Antonii discede-
 rent, atque exercitus venales tanquam sub hasta
 pluris licitanti addicerent se: desperata semel rep.
 D Italiam statuit relinquere, ac per Lucaniam pede-
 stri itinere Eleam ad mare venit. Inde Romam
 Porciæ reditura, comprimere nitebatur animi do-
 lorē. verum fortem alioquin pictura quædam de-
 textit. Ea argumentū Græcum cōtinebat, quemad-
 modum profequuta sit Hectorē Andromache, &
 receperit ab eo filium suū, oculis autē fuerit in illū
 defixa. Hæc Porciæ spectanti expressit sui affectus
 imago lacrymas, & crebrò indies ad eā cōmeans
 flebat. Quum verò Acilius quidam Bruti amicus
 Andromaches ad Hectorē verba recensuisset,
Ast, Hector, pater es mihi tu, venerandaq; mater,
 E *Tu frater mihi, tu florens atate maritus,*
 subridens Brutus, Atqui mihi, inquit, non venit
 in mentem ad Porciam Hectoris versus fati,
Tu præscribe tuis telas & pensa puellis.
 Nam corporis quidem eius indoles paria ac nos
 facta non assequitur, animo verò æquè strenuè
 pugnat pro patria. Hæc Porciæ filius Bibulus me-
 moriæ prodidit. At Brutus inde soluit, & Athenas
 profectus est. Eum populus Atheniensis propenso
 animo festisque vocibus & decretis excepit. Di-
 uersatus est apud hospitem quendam suum, au-
 diens Theomnestum quendam Academicum &
 Cratippum Peripateticum, vnaque cum his va-
 cans literis omnino feriari videbatur & otitari.

verum in occulto parabat bellum: nam in Macedoniam Herostratum ad conciliandos eos qui praeerant ibi exercitibus, misit, & adolefcetes Romanos qui Athenis operam dabant literis, fouebat, sibiq; adiungebat. in quibus erat Ciceronis filius, quem laudibus in caelum fert, aitq; siue vigilet siue dormiat, mirari se illum adeo fortem iuuenem & tyrannidis infestum. Exorsus ex professo rebus admouere manus, quum accepisset nauigia Romana argento onusta dirigere Athenas cursum ex Asia, & praetorem ius nauibus aduchi, probum virum & sibi familiarem, occurrit ei circa Caryston. Hunc ubi conuenit, & ad tradenda sibi induxit nauigia, splendidius epulum parauit. Erat enim Brutus natalis. Postquam ad computationes ventum est, & libamina ceperunt pro Bruti victoria & populi Romani libertate facere: quod magis eos corroboraret, grandius poposcit poculum. Eo accepto, hunc versum temere alta voce pronuntiauit,

Perdidit at fatum me, necnon Phaebus Apollo.

Adhaec scribunt, quum ad nouissimam in Philippis committendam pugnam procederet, signum militibus eum dedisse Apollinem. Vnde exclamationem illam pro cladis omine habent. Inde vicies II-S Antistius ex illa pecunia quam portabat in Italiam, impertit. Quotquot etiam tum per Thessaliam ex militibus Pompeianis palabantur, libenti animo confluerunt ad eum. Equites insuper quingentos Cinnae, quos in Asiam ducebat ad Dolabellam, ademit. Hinc Demetriadem profectus, magnam armorum vim Caesaris dictatoris iussu ad bellum Parthicum paratorum, quae deportabantur ad Antonium, in suam redegit potestatem. Accepta a praetore Hortensio Macedonia, circumiectisque regibus & dynastis conspirantibus, atque ei associantibus sc, adfertur Caium M. Antonii fratrem traicisse ex Italia, atq; euestigio pergere ad copias quas Dyrhachii & Apolloniae Gabinius habebat. Igitur eum praeuere cupiens Brutus & occupare illas copias, repente valis conclamatis iter fecit per loca aspera & multam niuem, longeq; praecurrit eos qui prandium suum ferebant. Ut prope Dyrhachium, venit, est ex labore & algore bulimia, id est *vehementi esurie*, correptus. Quod mali apprehendit feret & pecudes & homines, quum per niuem lassescunt: vel quod calor ob corpus frigore astrictum, ubi coactus intrò omnis est, alimentum statim consumat: vel quod emissus halitus a niue fusa acris & tenuis penetret corpus & calorem ex eo

A ἔπειτα τὴν τὰ πρὸς τὸν πόλεμον αὐτοπότως. καὶ εἰς Μακεδονίαν ἐπέμφει Ἡρόστρατον, οἰκειοῦμένους τοῖς ἔπι τῆς καὶ στρατοπέδων, καὶ τοῖς σχολάζοντάς ἀπὸ Ῥώμης ἐν ἀσφύνεσι ἀελάμβανεν καὶ σιωεῖχεν. ὦν δὲ καὶ Κικέρωνος υἱός, ὃν ἐπαίνει διαφρερόντως, καὶ φησιν. Εἴτ' ἐξηγήσῃ, εἴτ' ἐνυπνιάζεται, θαυμάζειν οὕτω θηναῖον ὄντα καὶ μισοτύραννον. Ἐξάμηνος ὅ τῶν πραγμάτων ἀναφανδὸν ἀπλεῖσθαι, καὶ πύλοισι πλοῖα Ῥωμαϊκὰ μετὰ χρημάτων ἐξ Ἀσίας πρὸς φέρεσθαι, καὶ στρατηγὸν ἐπιπέλειν, ἀνδρα χαλεπὸν καὶ γνώριμον, ἀπήνησεν αὐτῷ πρὸς Κάρυστον. ἐπιτυχὸν δὲ καὶ πείσας, καὶ παραλαβὼν τὰ πλοῖα, λαμπερότερον ὑποδοχίῳ ἐποίησεν καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγγήνηι πρὸς τὸν Βερούτου. ὡς οὖν ἐλθόντες εἰς τὸ πίνειν, ἐπιχύσεις ἐποιούτω νίκης τε Βερούτου καὶ Ῥωμαίων ἐλευθερίας, ἐπιμᾶλλον αὐτοῖς ῥάσασιν βουλόμηνος, ἤησεν ποτήριον μείζον καὶ λαβῶν, ἀπὸ ὑστέρας προφάσεως ἀεφώνησε τὸν σίτην τῆτον,

B Ἐπειτα τὴν τὰ πρὸς τὸν πόλεμον αὐτοπότως. καὶ εἰς Μακεδονίαν ἐπέμφει Ἡρόστρατον, οἰκειοῦμένους τοῖς ἔπι τῆς καὶ στρατοπέδων, καὶ τοῖς σχολάζοντάς ἀπὸ Ῥώμης ἐν ἀσφύνεσι ἀελάμβανεν καὶ σιωεῖχεν. ὦν δὲ καὶ Κικέρωνος υἱός, ὃν ἐπαίνει διαφρερόντως, καὶ φησιν. Εἴτ' ἐξηγήσῃ, εἴτ' ἐνυπνιάζεται, θαυμάζειν οὕτω θηναῖον ὄντα καὶ μισοτύραννον. Ἐξάμηνος ὅ τῶν πραγμάτων ἀναφανδὸν ἀπλεῖσθαι, καὶ πύλοισι πλοῖα Ῥωμαϊκὰ μετὰ χρημάτων ἐξ Ἀσίας πρὸς φέρεσθαι, καὶ στρατηγὸν ἐπιπέλειν, ἀνδρα χαλεπὸν καὶ γνώριμον, ἀπήνησεν αὐτῷ πρὸς Κάρυστον. ἐπιτυχὸν δὲ καὶ πείσας, καὶ παραλαβὼν τὰ πλοῖα, λαμπερότερον ὑποδοχίῳ ἐποίησεν καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγγήνηι πρὸς τὸν Βερούτου. ὡς οὖν ἐλθόντες εἰς τὸ πίνειν, ἐπιχύσεις ἐποιούτω νίκης τε Βερούτου καὶ Ῥωμαίων ἐλευθερίας, ἐπιμᾶλλον αὐτοῖς ῥάσασιν βουλόμηνος, ἤησεν ποτήριον μείζον καὶ λαβῶν, ἀπὸ ὑστέρας προφάσεως ἀεφώνησε τὸν σίτην τῆτον,

C Ἀλλὰ με μοῖρ' ὄλησεν καὶ Λητοῖς ἐκείθεν υἱός. ἐπὶ δὲ πρὸς τούτοις ἰσορροῶν, ὅτε τὴν τελευτήσαν ἐν Φιλιπποῖς μαχόμενος ἐξήκει μάχην, σιωήθημα παρ' αὐτῶν τοῖς στρατοπέδων Ἀπόλλωνα δοξάζει. διὸ καὶ τῆς συμφορῆς ἴσην τὰ σημεῖον ἐκείνῳ τὴν ἀναφώνησιν. ἐκ τούτου πεντήκοντα μὲν αὐτῷ μυριάδας Ἀντίστους, ἀφ' ὧν ἦεν καὶ αὐτὸς εἰς Ἰταλίαν χρημάτων, δίδωσιν ὅσοι δὲ πρὸς Θεσσαλίαν ἐπὶ τῆς Γομπηίου φραγίας ἐπλανῶντο, σιωεῖσθαι ἀσφύτως πρὸς αὐτόν. ἰππεῖς τε πεντακισίοις ἀφείλετο Κίωνα πρὸς Δολοβέλλαν ἄρηντος εἰς Ἀσίαν. ἐπιπελάσας τε Δημητριάδι, πολλῶν ὄπλων ἄεζαρομένων πρὸς Ἀντωνίου ἀ Κάσπαρος τῶ πρὸς τέρου κελύσαντος ἔπι τὸν Παρθηκὸν ἐποίησεν πόλεμον, ἐκράτησεν. Ὀρθησίῳ δὲ στρατηγῷ πρὸς ἀδόντος αὐτῷ Μακεδονίαν, καὶ τῶν ἐν κύκλῳ βασιλέων καὶ δυναστῶν σιωεζαμένων καὶ πρὸς ἡγεμόνων, ἀγγέλλεται Γάιος ὁ Ἀντωνίου ἀδελφὸς ἐξ Ἰταλίας διαβεβηκώς, καὶ βαδίζον δ' ἔχων ἔπι τὰς διωάμεις, ἀσ' ἐπὶ Ἐπιδάμνῳ καὶ Ἀπολλωνίᾳ Γαβίνιος σιωεῖχεν. βουλόμηνος οὖν φθάσας καὶ πρὸς λαβεῖν ὁ Βερούτος, ἐξάφνης ἀναστήσας τοὺς σιωῦ αὐτῷ, διαχολίων χαλεπῶν φόρμηνος ἐπορεύετο καὶ πολὺ πρὸς ἦλθεν τοῖς χημίζοντάς δ' αἰεῖσιν. ἐγγὺς οὖν Ἐπιδάμνου ἡγεμόνος, διακρόνον καὶ φύχος ἐβουλιμιάσεν. συμπίπτει δὲ μάλιχα τὸ πάθος χιόνος οὐσης πονοῦσι καὶ κτήνεσι καὶ ἀνθρώποις. εἴτε τῶ θερμοῦ διακρόνον καὶ πύκνωσιν, ὅταν ἐν τῶ ἀπυ καὶ ἡρηχῆ, τὴν Ἐφίῳ ἀδρόως ἀαλίσχνος. εἴτε δριμεία καὶ λεπτή τὸ χιόνος διαλυομένης ἰούσα πνοή, τέμνῃ τὸ σῶμα, καὶ διαφθεῖρει τὸ θερμόν δὲ αὐτῶ θύραζε διασπασμένον. τὰ γὰρ ἐφιδρώσας παρέχειν δοκεῖ τὸ θερμόν, ἀπυτῶν δὲ τῶ ψυχρῶ πρὸς τὴν ἔπιφάνειαν σθενύμηνον. ὑπὸ ὧν ἐπὶ τέρους μᾶλλον ἠπόρηται. λειποθυμοῦτος δὲ τῶ Βερούτου, καὶ μηδένος ἔχοντος ἐν τῶ στρατοπέδῳ μηδὲν ἐδάδιμον, ἰωαδύαθησαν οἱ πρὸς αὐτόν ἔπι τοῖς πολεμίοις καὶ φουγῆν καὶ τὰς πύλας πρὸς ελθόντες, ἄρην ἠπὼν τοῖς φύλακας. οἱ δὲ διακρούσαντες τὸ σύμπτωμα τῶ Βερούτου, παρήσαν ἀδελφὸν καὶ σίτην καὶ πατὰ χημίζοντες. ἀπὸ ὧν ὁ Βερούτος ὡς τὴν πόλιν παρέλαβεν, οὐ μόνον τούτοις ἀλλὰ καὶ πᾶσι διακρούσας φιλανθρώπως ἐξήσασεν. Γάιος δὲ Ἀντωνίου Ἀπολλωνία πρὸς βαλῶν, ἐκεῖ τοῖς ἐγγὺς ὄντας ἐκεί-

λειστρομιάσας. ἐπεὶ δὲ οὗτοί τε πρὸς Βερούτι ἄρηντο, καὶ τοῖς Ἀπολλωνιάσας ἤησεν τὰ Βερούτου φρονοῦσας.

ὀκλιπῶν τῶν πόλιν, εἰς Βουθροτὸν ἐβάδιζεν. καὶ πρῶτον
 μὲν ἀπόλλισι βεῖς ἀπέρας καθ' ὁδὸν ὑπὸ Βρούτου κα-
 τὰσπείσας· ἔπειτα τοῖς πρὸ τῶν Βυλλίδων τοῖσι πρὸς κα-
 ταληφθέντας ἐπιχρῶν ἐκβάλλεσθαι, καὶ μάχην σιωά-
 φας Κικέρωνι, νικῶσαι. (τούτω γὰρ ὁ Βροῦτος ἐχρησάτο στρατη-
 γῶν, καὶ πολλὰ δι' αὐτὸν κερταύρωσε) λαβὼν δὲ τὸν Γάϊον ἐν
 χερσίν εὐλαδέσι μακρὰν διεσπασμένον, οὐκ εἶασεν ἐμβα-
 λειν, ἀλλὰ πρὸς τὸν πρὸς φείδεσθαι κελύων, ὡς μὲν μικρὸν
 ἰδίων ἐσθλῶν. ὁ καὶ σιωέθη. παρέδωκεν γὰρ ἑαυτοῖς καὶ τὸν
 στρατηγόν. ὡς τε μεγάλῳ ἦδη πρὸς τὸν Βροῦτον διωμάμιν
 εἶ) χρόνον μὲν οὖν πολὺν ἐν ἡμῶν τὸν Γάϊον ἦν, καὶ τὰ πα-
 ροῖσημα τῆς δρχῆς οὐκ ἀφῆρει, καὶ πρὸς (ὡς φασιν) ἄλλων
 τε πολλῶν καὶ Κικέρωνος ἀπὸ Ρώμης γραφόντων καὶ κε-
 λυόντων ἀιαιρεῖν. Ἐξ ἀμύμον δὲ κρύφα τοῖς ἡγεμόσι δια-
 λέγεσθαι, καὶ ποιήσασθαι νεωτερισμόν, ἐντέλμος εἰς ναυῶ
 ἐφύλατῆν. τῶν δὲ δεσφθαρέντων στρατιωτῶν εἰς Ἀπολλων-
 νίαν ἀποσάντων καὶ καλοῦντων ἐκεῖ τὸν Βροῦτον, οὐκ ἔφη
 τῶν πᾶτεριον εἶ) Ρωμαίοις, ἀλλ' ἐκείνοις πρὸς τὸν δρχῆν-
 τα χεῖρῶν βαδίζοντας, ἀλλοῖς παρατεῖσθαι τῶν ἐπὶ τοῖς
 ἡμῶν τῶν οὐρανῶν. ἐλθοῦσι δὲ καὶ δεομύμοις συνηνώμην
 ἔδωκεν. μέλλοντι δὲ αὐτῶν διαβαίνῃ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἦκεν ἀπ-
 γελία πρὸς τῆς ἐν Ρώμῃ μετὰ βολῆς. ὁ γὰρ νέος Καίσαρ ἠν-
 ζήθη μὲν ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐπὶ Ἀντώνιον· ἐκβαλὼν δὲ τῆς Ἰ-
 παλίας ἐκείνον, αὐτὸς ἦδη φοβερὸς ἦν, ὑπατεῖαν τε
 μνῶμνος πρὸς νόμον, καὶ στρατεύμασιν βέβαιον μετὰ λα, τῆ
 πόλεως οὐδὲν δεομύμοις. ὁρῶν δὲ καὶ ταῦτα τῶν βουλιῶν βα-
 ρυνομύμων, καὶ πρὸς τὸν Βροῦτον ἀφορώσαν ἔξω, καὶ φη-
 ριζομύμων ἐκείνῳ καὶ βεβαυδοσαι τὰς ἐπαρχίας, ἔδωκεν. καὶ
 τὸν μὲν Ἀντώνιον, πέμπων, εἰς Φιλίαν πρὸς ὑκαλῆτο, τὰς δὲ
 διωμάμεις τῆ πόλεως πρὸς ἡσῆσας, ὑπατεῖαν ἔλαβεν, οὐπω
 πρὸν μείρακιον ὦν, ἀλλ' εἰκαστὸν ἀγωνέτος, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς
 ὑπομνήμασι εἶρηκεν. ἄλλος δὲ δίκας φόνου καὶ τῶν πρὸς τὸν
 Βροῦτον εἰσῆγῃ, ὡς ἀνδρᾶ πρῶτον ἐν δρχῆς ταῖς μεγί-
 σταις ἀηρηκῶτων ἀκρίτων· καὶ κατήχερον ἐπέστησε, Βροῦτου
 μὲν, Λόκιον Κορηφίκιον, Κασιίου δὲ Μάρκον Ἀχρίππῳ.
 ὠφλίσκων οὖν τὰς δίκας ἐρήμας, ἀνακασομύμων φέρειν
 φῆφον τῆ δίκας ὦν. λέγεταί δὲ, τῆ κήρυκας (ὡς πρὸς εἰώθεν) ἀπὸ
 τῆ βήματος τὸν Βροῦτον ἐπὶ τῆ δίκῃ καλοῦντος, ὁ μὲν πλη-
 ῆος ἐπὶ δὴ λως γενάξαι, τοῖς δὲ δρχῆς, κύνφας εἰς γῶ
 ἡσυχίας ἀγῆν. Γόπλιον δὲ Σιλίκιον ὀφθῆμασιν δακρύσαν-
 τας, καὶ ἀπὸ τῆς αἰτίας ταύτης ὀλίγον ὑπερῆνα τῆ πρὸς γρα-
 φέντων ἐπὶ θανάτω ἡμέσθαι. μὲν ταῦτα δελλα ἡμέτες οἱ
 βεῖς, Καίσαρ, Ἀντώνιος, Λέπιδος, διενείμω τὰς ἐπαρ-
 χίας· σφαγῆς τε καὶ πρὸς γραφῆς ἀνδρῶν δεσφθαρέντων ἐποίη-
 σαι, ἐν οἷς καὶ Κικέρων ἀπέθανεν. τούτων οὖν εἰς Μακεδ-
 νίαν ἀπαχελθέντων, ἐκβάλλεσθαι ὁ Βροῦτος ἐγραψεν Ὀρ-
 τήσιω κτεῖναι Γάϊον Ἀντώνιον, ὡς δὲ Βροῦτω τε καὶ Κικέ-
 ρωνι ἡμῶν, τῶν μὲν ὄντι φίλω, ὅς δὲ καὶ καὶ ἡμῶς πρὸς ἡ-
 κωνη. ἀπὸ ταῦτ ὑπερῆν Ἀντώνιος Ὀρτήσιον ἐν Φιλίπποις
 λαβὼν, τῶν μνήμασι τῆ ἀδελφοῦ πρὸς ἡσῆσας. Βροῦ-
 τος δὲ τῆς Κικέρωνος τελευτῆς τῆ αἰτία φησὶν ἀγμῶσθαι
 μάλλον ἢ τὰς πάθῃ σιωαλγῆν. ἐκκαλεῖν δὲ τοῖς ἐπὶ Ρώμης φίλοις· δουλοῦν γὰρ αὐτῶν αἰτία μάλλον, ἢ τῶν πρ-
 οσηνοῦντων, καὶ κερταρεῖν ὁρῶντας καὶ παρῶντας ἀ μνηδὲ ἀκούειν αὐτοῖς ἀνεκτὸν ἦν. πρὸς αἰώσας δὲ τὸν στρατὸν εἰς Ἀ-
 σίαν ἦδη λαμπερῶν ὄντα, ναυικὸν μὲν δεσφθαρέντων ἐν Βιθυνία καὶ πρὸς Κιζικον· περὶ δὲ αὐτὸς ἐπιτῶν κερτα-
 το τὰς πόλεις, καὶ τοῖς διωμάσταις ἐρημάτιζε, καὶ πρὸς Κάσιον ἐπέμπευ εἰς Συρίαν ἀπὸ Αἰγύπτου μετὰ κελῶν.
 οὐ γὰρ

A eo relicto oppido Buthrotum contendit. Ibi pri-
 mum tres cohortes amittit in itinere a Bruto con-
 cistas. Deinde quum loca circa Byllidem tentaret
 a Bruto infesta expugnare, praelio cum Cicerone
 coferto fufus est. Siquidē vtebatur hoc duce Bru-
 tus, multaq; ductu eius gessit prosperē. Quum ve-
 rō Caium occupasset locis palustribus procul a re-
 ceptu distractum, nō permisit suis in illius milites
 incurrere: sed circumuectus, imperavit ut parce-
 rent iis, quod mox futuri sui essent. quod euenit.
 nam & se & ducem dederere. Itaq; magnum iam
 exercitū habuit Brutus. Caium diu honorificē ha-
 buit, neq; ademit ei magistratus insignia: quanuis
 multi, uti didicant, e Roma & Cicero scriberent,
 monerentq; ut interficeret eum. Ceterum vbi
 occultē duces appellare, & moliri cepit feditio-
 nē, naui impositū habuit in custodia. Milites cor-
 rupti quum Apolloniam secessissent, & Brutū eō
 accirent: negavit id moris esse Romani, sed illis ad
 ducem eundū esse, & veniam petendam delictō-
 rum. Quibus, quū venissent, deprecantibus igno-
 uit. Paranti in Asiam transire, nuntiatū est de mu-
 tatione vrbana, siquidem Octavius Cesar euectus
 aduersus Antonium a senatu erat. Quo Italia pul-
 so, erat ipse iam terrori, quod contra leges ambitet
 cofulatum, atq; ingentes exercitus, quum id reip-
 opus non esset, aleret. Hæc ille senatum ægrē fer-
 re animaduertens, & foras Brutum respicere, illiq;
 decernere & cofirmare prouincias, timere cepit.
 Ita Antonium per legatos inuitauit ad reconcilia-
 tionē, circumfusq; vrbi exercitu consulatum ac-
 cepit vix dum adolescens & vigesimum annū a-
 gens, ut in cōmentariis ipse retulit: mox iudiciū
 capitale Bruto & focis eius dictauit, quod princi-
 pem virum in summis positū magistratibus inau-
 ditum trucidassent. Accusatore in apposuit Bruto
 L. Cornificium, Cassio M. Agrippam. Indicta cau-
 sa, coactis sententiā ferre iudicibus, damnati sunt.
 Fama est, quum præco de more citaret Brutum ex
 rostris ad causam dicendam, plebem non obsca-
 rē ingemuisse, optimates deiecto in terram capite
 conticuisse, P. Sirio lacrymas manasse, atq; hac de
 causa inter proscriptos mox fuisse relatum. Hinc
 triumviri in gratiā reducti, Cesar, Antonius, Le-
 pidus, prouincias partiti sunt, cædēq; fecerunt, &
 ducentos, inter quos Cicero quoque est obtrun-
 catus, proscribere. His in Macedonia perlatis,
 expugnatus Brutus Hortensio scripsit ut interfici-
 ceret C. Antonium: quo Decio Bruto & Ciceroni
 E parentaret: quorum amicus hic, ille genere ei erat
 propinquus. Quamobrē Hortensium postea An-
 tonius acie Philippensi captum interfecit ad fra-
 tris monumentum. Brutus autem fati Ciceronis
 causa magis erubescere ait se quàm dolere calami-
 tatem: increpitare se vrbanos amicos quod ipso-
 rum culpa potius quàm tyrannorum seruirent, vi-
 dereq; sustinerent atque assistere iis quæ esse ipsis
 deberēt auditu intoleranda. Exercitu iam depor-
 tato in Asiam magnifico, classē in Bithynia & ap-
 ud Cyzicum parauit. Pedestri itinere profectus
 ciuitates composuit, dynastas audiuit, & in Sy-
 riam inisit ad Cassium reuocans eum ex Ægypto.
 F

Non enim ipsos quò imperium sibi ipsis pararet, sed ut in libertatem vindicarent patriam, ad cogendas copias quibus opprimerent tyrannos vagari. Debere igitur huius rei memores, & institutum suum sequentes, non longe se ab Italia abducere, verum illuc properare ad succurrendum civibus. Obtemperanti Cassio & redeunti processit obviam. Conuenerunt ad Smyrnam, postquam primò in Piræo distracti alter in Syriam, alter in Macedoniam perrexit. Igitur magna eos voluptas & fiducia ex presentibus vtriusque viribus incessit. nam quum ex Italia abiectissimorum exulum modo fuissent profecti inopes atq; inermes: quibus nulla instructa navis, non vnus miles, non oppidum erat: haud multo interposito spatio coierunt classe, peditatu, equitatu, stipendio instructi ad decertandum de Romano imperio. Parem volebat Cassius honorè habere & tribuere Bruto. verum occupauit Brutus, plerunque ad eum ventitans: quòd & ætate ille superior esset & corpore minus ad laborem ferendum comparatus. Habebatur Cassius rei bellicæ peritus, sed ira asper, & per metum magis velle imperare, apud familiares ad rifum pronior & dicax. Brutum verò virtutis causa ferunt vulgo charum, amicis dilectum fuisse, admirationi optimo cuiq; odio venisse ne hostibus quidem: quòd mirè lenis, magnanimus, aduersus iram, voluptatem, auaritiam infractus, rectã sententiam atq; inflexibilem retineret pro honesto, & iusticia. Maximum ei ad benevolentiam & laudem, quòd proposito eius haberetur fides, fuit momentum. Neque enim Magnus ille Pompeius, si Cæsarem obtriuisset, sperabatur omninò summam potestatem legibus redditurus: sed perpetuo imperium consulis, aut dictatoris aut cuiuspiam alterius nomine magistratus ciuilioris, qui populo esset gratior, retenturus. Hunc verò Cassium violentum virum & iracundum, & subinde à recto ad vtile euectum, omnino arbitrabantur bellum gerere & circumcuritare, & discrimina subire potius ad quærendã sibi potentiam quàm ciuibus libertatem. nam qui his etiam superiores fuerunt Cinnæ, Marij, Carbones: posuerunt in medio patriam pro præmio & præda, ac penè ex professo belligerant de tyrannide. At Bruto perhibent ne hostes quidem eam obiectasse varietatem: imò ex Antonio etiam multos audiuisse, quòd diceret solum se putare Brutum adortum Cæsarem facti splendore & opinato bono adductum, alios in illum conspirasse odio prouectos & inuidia. Vnde Brutum non tam viribus quàm virtute fretum fuisse liquet ex scriptis eius. Scribit ad Atticum discrimini iam vicinus, in statu fortunæ res suas pulcherrimo esse. nam aut victorem liberaturum se populum Romanum, aut cadentem seruitute exolutum iri: quum essent autem certa ipsis alia atque firma, hoc obscurum esse, in libertate essent victuri an occubituri. M. Antonium verò meritis dementiae ait pœnas persoluere. qui quum inter Brutos, Cassios, & Catones censeretur potuisset, accessionem sese dedisset Octauio: & ut tunc non fuerit cum illo superatus, breui post digladiaturum cum eo. Hoc illum rectè in futurum apparet vaticinatum.

οίσις καὶ Κάτωσι συναριθμῆσθαι δυνάμενος, ἢ μετ' ἐκείνου, μικρὸν ὑπερὸν ἐκείνῳ μαχεῖται.

A οὐ γὰρ ἐπὶ τῶν κτηνῶν ἀνδρῶν, ἀλλ' ἐλευθερωῦναι τὴν πατρίδα, τὴν δυνάμει ἢ κατὰ δύναμιν τὴν τυραννίδα συνάγειν πλανᾶσθαι. δεῖν οὖν μεμνημένους καὶ φυλάττοντας τὴν ἐπιπέσειν, μὴ μακρὰν ἀπήρτησθαι τῆς Ἰταλίας, ἀλλ' ἐκεῖσε ἀπευδῆναι, καὶ βοηθεῖν τοῖς πολίταις. Ἐπακρούσαντος ὁ τῆς Κασίου, καὶ κατὰ βούλησιν, ἀπὸ τῆς καὶ ἐπὶ Σμύρνης ἀλλήλοισι ἐνετύγχετο. ἀφ' οὗ παρῶν ἐν Πειραιῆ χωρεῖσθαι ἄρρηστον, ὁ μὲν εἰς Συρίαν, ὁ δὲ εἰς Μακεδονίαν. ἰὼ οὖν ἠδονή τε μεγάλη καὶ θάρσος ἀνδρῶν, ἐκ τῆς παρούσης ἐκείνη δυνάμεως. ὁρμήσαντες γὰρ ἐκ τῆς Ἰταλίας, ὁμοίως φυλάττον τοῖς ἀπιοτάτοις, ἀρχήματα, καὶ ἀνοπλοῖ, μὴ ναῦν ἐνήρη, μὴ στρατιώτῳ ἕνα, μὴ πόλιν ἔχοντες, οὐ πολλοῦ πόνου χρόνου Διαφθορῶν οὐκ ἔχοντες εἰς ταῦτα, καὶ ναυσι καὶ πλοῦ καὶ ἰπποσίν καὶ χεῖμασιν ἀξίωμα χοι Διαφθάνισσασθαι περὶ τῆς Ρωμαίων ηγεμονίας ὄντες. ἐβούλετο μὲν οὖν ἴσως ἔχον ἡμῶν καὶ παρέχον ὁ Κάσιος ἔφθανεν δὲ ὁ Βρούτος, ὡς τὰ πολλὰ φοιτῶν παρῶν, ἠλικία τε παρῶν, καὶ σώματα πονεῖν ὁμοίως μὴ δυνατῶν χρόνῳ. ἰὼ ὁ δὲ Κάσιος μὲν εἶδεν ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ὀργῇ δὲ βαχῶν, καὶ φόβῳ μάλλον δὲ παρῶν. παρῶν δὲ τοῖς σιωπῆσι ὑπερῶν τὰ γὰρ λείψα, καὶ φιλοσκοπήτω. Βρούτου δὲ λέγεισι δὲ δὲ τῶν φιλεισθησῶν μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν, ἐρεῖσθαι δὲ ὑπὸ τῶν φίλων, θαυμάζεσθαι δὲ ὑπὸ τῶν δριφύων, μισοῦσθαι δὲ μὴδὲ ὑπὸ τῶν πολεμίων. ὅτι παρῶν ὁ ἀπὸ Διαφθορῶν, καὶ μεγαλόφρων, καὶ παρῶν ὀργῶν καὶ ἠδονῶν καὶ πλεονεξίας ἀπαθήσας, ὀρθῶν δὲ τὴν γλώσσῃ καὶ ἀκαμπτον ἐτάσαν ὑπὸ τῆς καλοῦ καὶ δικαίου Διαφθορῶν, καὶ μέγιστον ὑπὸ ἤρχεν αὐτῶν παρῶν δὲ νομῶν καὶ δόξας, ἢ τῆς παρῶν πίστες. οὗτε γὰρ ἐκείνος ὁ μέγας Γομπήσιος, εἰ Κάσιος καθεῖλεν, ἠλπίζετο βεβαίως παρῶν τοῖς νόμοις τὴν δυνάμει, ἀλλ' αἰεὶ τὰ παρῶν κατέστη, ὑπὸ ἀσπίδος ὀνόματι καὶ δικαίου εἰας, ἢ ἴσως δὲ μαλακώτερας δὲ χεῖρας, παρῶν μόνος τὸ δῆμον. Κάσιον δὲ τῆτον σφοδρὸν ἀνδρα καὶ θυμοειδῆ, καὶ πολλαχρῶ παρῶν ὁ κερδαλέον ἐκφερόμενον τῆς δικαίου, πῶτος μάλλον ὄντο πολεμῶν καὶ πλανᾶσθαι καὶ κινδυνεύειν, αὐτῶν ἵνα δυνατῶν κατὰ σκευὰς ἐκείνων, οὐκ ἐλευθερία τοῖς πολίταις. τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τούτων παρῶν, Κίννα, καὶ Μάριοι, καὶ Καρβωνες, ἀθλον ἐν μέσῳ καὶ λείδῳ παρῶν τὴν πατρίδα μόνον, οὐκ ἠρητῶν ὑπὸ τυραννίδος ἐπολέμησαν. Βρούτου δὲ λέγεισιν μὴδὲ τῶν ἐχθρῶν παρῶν δὲ τῶν τῶν μετὰ βολίῳ. ἀλλ' Ἀντωνίου γε καὶ πολλοῖς ἀκρούσθαι λέγοντος, ὡς μόνον οἶοιτο Βρούτον ἐπιπέσθαι Κάσιον, παρῶν τῆ λαμπρότητι καὶ τῶν φαινομένων καλῶ τῆς παρῶν, τῶν δὲ δῆσις ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν συνηθῶν, μισοῦσθαι καὶ φθονοῦσθαι. ὅθεν Βρούτος οὐ τῆ δυνάμει τῶν ὄντων ὅσον τῆ δὲ δῆσις ὅστις ἐξ ὧν γράφει πεποιθώς. γράφει δὲ παρῶν Ἀπικῶν, ἠδὲ τὰ κινδυνῶν πλησιάζων, ἐν τῶν καλλίστῳ τῆς τύχης εἶ) τὰ καὶ αὐτὸν. ἢ γὰρ νικήσας, ἐλευθερώσειν τὸ Ρωμαίων δῆμον, ἢ δουλείας ἀποθανῶν ἀπαλλαγῆσθαι. καὶ τῶν δῆσις ἀσφαλῶς αἰπίσι καὶ βεβαίως ἐχόντων, ἐπ' ἀδῆσις εἶ) πότερον βιώσονται μετ' ἐλευθερίας ἢ τεθνήξονται. Μάρκην δὲ Ἀντωνίου ἀξίαν φησὶ τῆς ἀνδρίας διδόναι δίκην, ὅς ἐν Βρούτοις καὶ Κάσιος παρῶν ἑαυτὸν Ὀκταβίῳ δέδωκεν. καὶ μὴ νῦν ἠπίτωτα μὲν οὖν ἀποκατασταῖ καλῶς παρῶν ὁ μάλλον εἶοικεν.

ἐπὶ τῇ Σμύρῃ τότε τῶν χρημάτων, ἀπὸ πάλλαι σμυρναίων
 Κάσιος, ἡζίου μετὰ λαβῆν. Ἐὰν γὰρ ὄντα κατὰ μνηστέονα,
 ναυπηγῶν ἄλλοι ἐπὶ πᾶσαν ὑφ' ἐαυτοῖς ἐξοισί τι
 ἐπιπύλασθαι. ὅσκι εἶναι μὲν οὖν τὸ Κάσιον οἱ φίλοι
 διδόναι, λέγοντες ὡς Οὐδίκου, ἀπὸ Φειδῶντος Δραφύ-
 λαπίης, καὶ φθόνα σμυρναίων, ἐκείνον λαβόντα δημαγωγῆν
 καὶ χειρὶ εἶσθαι τοῖς στρατιώταις. οὐ μὲν δὲ ἔδωκεν αὐτῷ
 τρεῖς μέρη ἀποδύτων, καὶ πάλιν Δραφύλας ἐπὶ τῶν πρῶ-
 τῶν ἐκαστῶν παρὰ τῶν, Κάσιος μὲν ἐλὼν Ῥόδον, ὅσκι
 ἐπιεικῶς ἐχρήτητο τοῖς στρατιώταις. καὶ αὐτὰ, πρὸς τὴν εἰσο-
 δὸν τοῖς στρατηγῶσι αὐτὸν βασιλέα καὶ κύριον ἀποκρι-
 νάμενος, οὐτε βασιλῆς, οὐτε κύριος, τῶν κείνου καὶ βασι-
 λέως Φοινίκης καὶ χυλασίας. Βερότος δὲ Λυκίους ἤπει χρηματῶ
 καὶ στρατὸν. ἐπεὶ δὲ Ναυκρατίης ὁ δημαγωγὸς ἀπέπεισε τῶν
 πόλεις ἀφίστασθαι, καὶ λῆφοις ἴνας ὡς εἰρξόντες παρὰ τοῦ
 τῷ Βερότον, κατελάβοντο, πρῶτον μὲν Σρισποιοιμῶσι
 αὐτοῖς ἐπέμψαν ἵππους, ὑφ' ὧν ἐξαχῶσι διεφθάρησαν ἐπει-
 τα ἰσχυρὰ καὶ πολίχνας λαμβάνων, ἀπέλευεν δὲ ἄλλοι
 ἄλλοι ἀποδύτας, ὡς πρῶτος ἀπόδομα δυνάστω. οἱ δὲ ἦσαν
 αὐτὰδεῖς, ἀλλ' ἐβλάπτοντο, πρὸς ὄργην ὑπέμνητοι, τῆς δὲ
 ἐπιεικείας καὶ φιλανθρωπίας κατὰ φρονούντες. ἀλλ' οὐ
 σμυρναίους εἰς Ἐαθὸν αὐτῶν τῶν μαχησάμενοι ἐπολιόρ-
 κει. τῶν ποταμῶν τῶν πρὸ τῆς πόλεως ἀρρέοντος, ὑπο-
 νηχόμενοι διεδύρασκον. ἠλίσκοντο δὲ δικτύων Δραφύ πρὸς κα-
 τημῶν εἰς βυθόν, ὧν τὰ ἄκρα κἀδωσι πρὸς στρατηγῶσι διε-
 σήμασθαι ὡς τὸ ἐχρήματα. μηδὲ μὲν δὲ ἴσθη τῶν Ἐαθίων
 νύκτωρ ἐπιδραμόντων, καὶ πῦρ ἐμβαλόντων, ὡς ἀπεκλι-
 σθησαν, ἀποδύτων τῶν Ῥωμαίων, πρὸς τὸ τεῖχος, καὶ πνέ-
 μα λαμπρὸν ἀερίτιζεν ἐπὶ τῶν ἐπάλλεσι τῶν φλόγα
 τῶν ἐκείναις οἰκῶν ἀπὸ λαμπρομῶν, δεισας ὁ Βερότος
 ὑφ' τῆς πόλεως, ἐκέλευσε κατὰ σβεννύω καὶ βοηθεῖν.
 τοῖς δὲ Λυκίοις δεινὴ ἴσθη Ἐαθίων πρὸς ἀπὸνοιαν ὄρμη καὶ
 λόγου κρείσσον κατέχεν, ὡς αἱ ἴσθη Ἐαθίου μάλιστα
 πρὸς εἰκασίην. οἱ γὰρ μὲν παῖδων καὶ γυναικῶν, ἐλθόντες τε
 καὶ δοῦλοι, καὶ πᾶσα ἡλικία, τῶν μὲν πολέμοις πρὸς τῶν
 φλόγα βοηθούσας ἀπὸ τῶν τειχῶν ἐβόηον, αὐτοὶ δὲ κα-
 λαμοὶ καὶ ζύλα καὶ πῦρ ὑπὸ ἐκκαυμα πρὸς φέροντες, ἡ-
 γον ἐπὶ τῶν πόλιν τὸ πῦρ, ὀρέγοντες αὐτὰ πᾶσαν ὑλίαν,
 καὶ πῦρτα ἔσπον ἔξερδιζόντες καὶ σμυρναίους. ὡς δὲ
 ἡ φλόξ ῥυεῖσα, καὶ Δραφύλας πρὸς τῶν πόλιν,
 διέλαμψε πολλή, πρὸς παθῶν ἐπὶ τοῖς γινόμενοις ὁ Βερότος,
 ἔξωθεν παρὶ πρῶτον, πρὸς τῶν μῶντος βοηθεῖν. καὶ τῶν χεῖρας
 ὀρέγων τοῖς Ἐαθίοις, εἶδειτο φεῖδεσθαι καὶ σῶσαι τῶν πόλιν,
 ὁ δὲ αὐτῶν πρὸς ἐξέρχοντος, ἀλλὰ πῦρτα ἔσπον ἐαυτοῖς ἀ-
 πολιώτων, οὐ μόνον ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν
 παῖδια τῶν μικρὰ μὲν κρουγῆς καὶ ἀλαλαγμοῦ τὰ μὲν εἰς τὸ
 πῦρ ἤλλετο, τῶν δὲ αὐτῶν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἐξέβαχθηλίαςεν
 αὐτὰ, τῶν δὲ τοῖς ἐξίφειν τῶν πατέρων ὑπέβηκε, τῶν σφα-
 γῶν γυμνοῦσθαι καὶ κελδύοντα παῖειν. ὡφθῆ δὲ, τῆς πό-
 λεως Δραφύλας, γυνὴ κρεμαμένη μὲν δὲ ἀγχόνης, παι-
 δὸν δὲ νεκρὸν ἐξηρημάκη τῶν βαχῆλου, λαμπάδι δὲ κρομέ-
 νη τῶν οἰκίας ὑφ' ἀπὸ πρῶτον. καὶ τῶν θεάματος τραγικῶν φα-
 νέων, ἰδεῖν μὲν ἔχον ὑπέμνηται ὁ Βερότος, ἐδάκρυσεν δὲ ἀχρῶ-
 τας. καὶ γέρας ἐκέρυξε τῶν στρατιωτῶν ὅσκι αἱ διω-
 νῆ Λύκιον ἀνδρα πρὸς τῶν. Φασὶ δὲ μόνους ἐκαστὸν πεντήκοντα ἡμέρας τοῖς μὴ Δραφύλῶν τῶν τῶν πρῶτον.

APorro Smyrnae tunc partem ferre pecuniae, cuius
 magna vim coegerat Cassius, postulavit. Se quic-
 quid habuisset impendisse ostendit in parandam
 classem, qua totum internum mare essent in po-
 testate sua habituri. Sed ne daret Cassius obfiste-
 bant amici eius, negantes æquum esse ut quæ ipse
 parcendo servaret, & conflaret cum invidia, ea il-
 le in milites demulcendos effunderet. At tamen
 impertivit ei tertiam partem omnium: iterum quo
 ad sua uterq; munera digressi, Cassius Rhodo ca-
 pta durius in eam civitatem consuluit, idque quum
 in ingressu regem ipsum & dominum appellanti-
 bus respondisset, Neque rex sum neque domi-
 nus, sed domini & regis interfecto & victor. Bru-
 tus à Lycijs pecuniam & milites poposcit. Verum
 quod Naucrates concionator civitates ad defe-
 ctionem impulisset, & tumultos aliquot illi ad ex-
 cludendum transitu Brutum insedissent: primò
 immisit in prandentes equitatum, à quo interfe-
 cti sexcenti sunt. Inde captis arcibus & ignobili-
 bus oppidis, omnes, ut gentem conciliaret bene-
 volentia, sine pretio dimisit. Illi præfracti, ob da-
 mna quidem accepta infensi fuere, clementiam
 verò & humanitatem eius despexere: quoad co-
 actos intra muros Xanthi bellicosissimos quosq;
 eorum obsedit. Annis urbem præfuit. Hunc sub
 aqua tranantes fugam capiebant. Verum excepti
 retibus fuerunt transverso alveo in altum demis-
 sis, quorum in summo tintinabula appensa ilico
 irretitum nuntiabant. Xanthij autem machinas
 quasdam adorti nocte sunt, ignemque eis ingesse-
 runt: sed reiecti sunt reab Romanis animadversa
 ad muros. Ventus verò acrior in pinnas muri con-
 citavit flammam quæ proxima comprehendit ædi-
 ficia. Hic timens vrbi Brutus, imperavit militibus
 ut ignem extinguerent & opem ferrent vrbi. At
 Lycios ingens subito inuasit & incredibilis ad de-
 sperationem ardor, quem maxime mortis deside-
 rio compares. nam cum pueris & mulieribus li-
 beri & serui omnis ætatis hostes petebant ex mu-
 ris eos qui ad reprimendum succurrebant incen-
 dium. Ipsi arundinē, materiam, & omne igni aptū
 fomentum ingerentes trahebant in urbem flam-
 mam, eique quamvis materiam subijciebant, at-
 que eam omnibus modis excitabant augebant-
 que. Postquam diffusa flamma & urbem vndique
 amplexa ingens eluxit, anxius ea re Brutus cir-
 cumuectus foris muros est ad opitulandum, ma-
 nusque ad Xanthios porrigens precabatur, vrbi
 ut parcerent eamque conseruarent. Verum ne-
 mo auscultabat ei, imo perdebant omnibus mo-
 dis semetipsi: non viri modò & fœminæ, sed par-
 ui etiam pueri cum vociferatione & vlulatu par-
 tim insiliebant in ignem, partim supernè præci-
 pitabant sese ex muro, pars parentum gladijs nu-
 dos offerebant iugulos, hortabanturque ad hau-
 riendum eos. Conspecta est vrbe absumpta de-
 pendens ex laqueo mulier quæ mortuum pue-
 rum ex collo suspensum haberet, & ardenti face
 inflammaret domum. Quod quum spectaculum
 appareret tragicū, non sustinuit id Brutus cõtem-
 plari: sed vbi nuntiatum ei est, illacrymavit, præ-
 miumque pronuntiauit militibus, quisquis homi-
 nem Lycium seruasset. Centū quinquaginta dun-
 taxat memorant fuisse qui non refugere salutem.

Ita Xanthij longo intervallo quasi fatalem exitij gyrum edentes, maiorum suorum calamitatem audacia retulere. Siquidem illi quoque vrbe pari modo bello Persico incensa peremerūt semet ipsi. At Brutus Patatensium vrbe sibi cernens reluctari, dubitabat eā oppugnare, ac perplexus erat, parī meru recordiā. Cæterum quū fœminas eorum captivas teneret, has missas fecit sine pretio. Quæ ubi viris & parentibus suis, illustribus hominibus, exposuerunt, virum Brutum esse moderatissimum & iustissimum, persuaserunt eis recederent & traderent ei oppidum. Inde cæteri quoque omnes in potestatem venerē, in fidem se eius permittentes. Quem benignum & præter spem experti sunt indulgentem. Nempe qui, quum sub idem tempus Rhodios compulisset Cassius quod quisque priuatim auri & argenti haberet, conferre, vnde conflavit ad viii millia talentum, & publice multasset civitatem quingentis alijs: centum quinquaginta talenta imperavit Lycijs, neque vlla illis alia violatis exercitum in Ioniam abduxit. Multa quidem memorabilia opera ille & honoribus habendis & supplicijs pro cuiusque merito irrogandis edidit: at id quod cum ipsi gratissimum, tum Romanorum optimo cuique fuit, commemorabo. Quum Pompeius Magnus, acie fusus profugiensque Cæsarem, Ægyptum apud Pelusium appulisset, regis pueri etiamnum curatores cum amicis deliberabant, nec erat sententia omnium vna. Alii recipiendum, arcendum alii Ægypto censebant. Theodotus verò quidam Chius, mercenarius rhetoricorum doctor, qui in contubernio regis erat, in consilium tunc meliorum raritate admissus vtramque partem demonstravit falli, tam qui recipiendum Pompeium quam qui dimittendū consulebant. Vnum enim in præsentia expedire, vt receptum interficerent: adiecitque in peroratione, *Mortuos non morderē.* Quum esset in sententiam huius discessum, exemplum rei incredibilis & inexpectata occubuit Magnus Pompeius dictione rhetorica Theodoto autore, vt ipse gloriā iactabat sophista. Paulo post superueniente Cæsare ceteri pœnas pendentes mali malè periere, Theodotus verò spatium à fortuna ad obscuram, inopem, & vagabundam vitam mutuatus, peragrantem tunc Asiam non latuit Brutum: sed raptus ad eum & punitus, nomen ex morte quam ex vita nobilius accepit. Porro Cassium accersivit Brutus Sardeis, appropinquantique processit cum amicis obviam, totusque exercitus armatus vtrumque imperatorem consalutavit. Vt solet magnis in rebus inter duos quibus amici & duces sunt multi, quum suspiciones inter eos mutæ & insimulationes extitissent, prius quam alio se converterent, statim ex via conclauē soli ingressi foribus occlusis & remotis arbitris expostulare primum, mox arguere & criminari inter se cœpere. Hinc in lachrymas liberamque & vehementem obiurgationem erumpentibus illis, mirantes asperitatem iræ & contentionem amici eorum, timebant ne quò euaderent. Interdictum autem erat nequis accederet ad eos. At M. Fauonius, æmulus pridem Catonis, qui non tam ratione quam impetu aliquo & motu lymphatico philosophum ageret, perrexit ad eos: verum prohibebatur à ministris. Atqui labor erat, Fauonium,

A Ζάνθιοι μὲν οὖν ἀπὸ πολλῶν χρόνων ὡς τὰ εἰρημολύτω
 πελοπόννησον ἀποδιδόντες, τὴν τῶν πελοπόννησον ἀνε-
 νεώσαντο τῇ πόλει τύχῃ. καὶ γὰρ ἐκείνοι τὴν πόλιν ὁμοίως
 ἐπὶ τῶν Περσικῶν κατὰκαύσαντες, ἑαυτοὺς διέφθεραν.
 Βερύτιος ὅ τινι Παταρέων πόλιν ὄραν ἀπικρατοῦσιν
 πρὸς αὐτὸν, ὠκνεῖ μὲν ἐπιχειρῆσαι διηπορεῖτο, τὸ αὐτὸν δε-
 διῶς ἀπὸ τοῦ ἔχοντος ἵππων αὐτῶν ἀχμαλώτους, ἀφί-
 κεν ἀπὸ λύβων. αἱ δὲ αἰδράν τε καὶ πατέρων ἐπιφανῶν
 οὐσῶν, διηθύμωσαν τὸ Βερύτιον ὡς ἀνὴρ εἴη σωφρονέστατος καὶ
 δικαιοτάτος, ἐπεισαν εἰς αὐτὸν τὸ ἀδιδῶσαι τὴν πόλιν. ἐκ
 τούτου καὶ πάλαι οἱ λοιποὶ πελοπόννησον, ἐπιβέβηται-
 τες ἑαυτοὺς ἐκείνῳ, τυχόντες ὅτι χρῆσθαι καὶ παρ' ἐλπίδας ἀ-
 γνάμονος. ὅς γε, Κασίου Ροδίου ἐπὶ τὸν χρόνον ἀ-
 ναγκάσαντος, ἰδίᾳ μὲν ὅν ἐκέκλυτο χρυσὸν καὶ ἀργύρον,
 εἰσενεγκεῖν ἀπομύσας εἰς οὐ σικωλέτην πρὸς ὀκτακισχίλια
 τάλαντα, δημοσίᾳ ὅ τινι πόλιν ἀνδρῶν πεντακισχίλις ζημιώ-
 σαντος· αὐτὸς ἑκατὸν καὶ πενήκοντα τάλαντα Λυκίοις πω-
 ξάμενος, διῶς ὅτι ὁσπὲν ἀδικήσας, ἀνέζηθεν ἐπὶ Γωνίας.
 πολλὰ μὲν οὖν ἀξία μνήμης ἔργα καὶ ἡμῶς ἀπεδείξατο καὶ
 κολάσει τῶν ἀξίων ἢ δὲ αὐτὸς ἠδὴ μάστιγα, καὶ Ρωμαίων
C οἱ κρείσσοι, τὸ ποτὶ διηγήσομαι. Γομπηίου Μάρκου πρὸς βα-
 λόντος Αἰγύπτου καὶ Πηλοσίου, ὁπίωκα τὸ μέγαλινον ἀ-
 χλὴν ἀποδιδόντων ἀπὸ Κασίου ἐφυγῆναι, οἱ τὸ βασιλέως ἐπὶ
 παιδὸς ὄντος ἐπιβουλεύοντες ἐβουλήθη μὲν τῶν φίλων ἵσταν,
 οὐ κατ' αὐτὰ τὸ γνάμους φερόμενοι. τοῖς μὲν γὰρ ἐδόκει δέχε-
 σθαι, τοῖς δ' ἀπαθεῖν Αἰγύπτου τὸ ἀνδρῶν. Θεόδοτος δὲ ἵς Χίος,
 ἐπὶ μακρῶν ῥητορικῶν λόγων διδασκαλός, ὁ βασιλεῖ σικωῶν,
 ἠξιομύστος ὅτι τότε τὸ σικωδρίου, δι' ἐρημίᾳ ἀνδρῶν βηπόνων,
 ἀμφοτέρως ἀμφοτέρως ἀπέφανε, καὶ τὸς ἀναλαβῆναι
 καὶ τὸς ἀφείναι κελύοντας τὸ Πομπηίου. ἐν γὰρ εἰς συμφί-
D ρον ἐκ τὸ παρόντων, δόξα μύστος ἀποκτεῖναι καὶ πρὸς ἐπέπε,
 τὸ λόγου παυόμυτος, ὅτι νεκρὸς οὐ δάκνει. πρὸς τὸ μύστος ὅτι
 γνάμους ὁ σικωδρίου, τὸ ἀδιδῶσαι τὸ ἀπίστων καὶ ἀπρὸς δόκη-
 των ἔκειτο Γομπηίου Μάρκου, τῆς Θεοδότου ῥητορείας καὶ δει-
 νότητος ἔργον, ὡς αὐτὸς ὁ σφιστὴς ἐλεγε μὲν μεγαλαυχούμυτος.
 ὀλίγω δὲ ὕστερον ἐπελθόντος Κασίου, οἱ μὲν, δίκης ἰννοί-
 τες ἀπώλλωτο, κακῶς κακῶς. Θεόδοτος ὅ τινι τῆς τύχης
 χρόνον εἰς ἀδιδῶσαι καὶ ἀπρὸς καὶ πλάητα βίον ἐπιδιδῶσαι
 σάμυτος, τότε Βερύτιον ἐπιόντα τὴν Ἀσίαν οὐκ ἔλαθεν, ἀλλ'
 αἰαχθεῖς καὶ κολάσει, ὄνομα τὸ θανάτου πλέον ἔχον ἢ τὸ
E βίου. Κάσιον ὅ Βερύτιος εἰς Σαρδεῖς ἐκάλεσε, καὶ πρὸς οἰ-
 νῆ μὲν τῶν φίλων ἀπήνησεν, καὶ πᾶς ὁ στρατὸς ὠπλισμέ-
 νος ἀνταχθῆναι ἀμφοτέρως πρὸς ἡγήσασιν. οἷα δὲ ἐν
 πρὸς ἡμῶς μεγάλοις καὶ φίλοις πολλοῖς καὶ ἠγεμόσιν, ἀ-
 νδρῶν ἀνδρῶς πρὸς ἀλλήλοις ἐξήμοιων καὶ ἀβουλώων,
 πρὸν ἕτερον ἡ ποίσην, ἀνδρῶς ἐκ πορείας καὶ αὐτοῖς ἐνοικῆ-
 ματι ἡμόμυτος, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν καὶ μηδεὶος παρῆ-
 τος ἐξέρχοντο μέμψοσι πρὸς οἱ, εἴτ' ἐλέγχουσι καὶ κατηγεί-
 ας. ἐκ τούτου πρὸς δάκρυα καὶ παρρησίαν μὲν πᾶσι
 ἐκφερομύτων, θαυμάζοντες οἱ φίλοι τὴν τεραχτήσιν τῆς
F ὀργῆς καὶ τὸ τόνον, ἐδεισαν μὴ ἐκ τούτου γήνηται, πρὸς
 ἐλθεῖν ὅ ἀπείρωτο. Μάρκος ὅ Φαώνιος, ἐραστὴς γεγο-
 νῶς Κάτωνος, οὐ λόγῳ μᾶλλον ἢ φροσῶνι καὶ πάθει μα-
 κρῶ φιλοσοφῶν, ἐβάδιζεν εἰς αὐτὸν πρὸς ἀνδρῶς κωλυόμυτος
 ἐπὶ τῶν οἰκετῶν. ἀλλ' ἔργον ἡ ἐπιλαβέσθαι Φαωνίου

πρὸς ὅποιον ὀργύσαντος· σφοδρὸς γὰρ ἔτι ἐν πᾶσι καὶ πρὸς ἄ-
 ρους· ἐπεὶ τὸ γε βουλόμην εἶναι Ῥωμαίων ἑαυτὸν, ὁ δὲ δεινὸς ἀ-
 ξιον ἦγετο, τὰ δὲ κυνικῶς τῆς παρρησίας πολλάκις ἀφῆρει τὴν
 χαλεπότητα, καὶ ὁ ἄκαμτον αὐτὸν μὲν παιδίας δεχόμενον. βία
 δὴ τότε τῆ παρρησιῶν διωσάμενος τὰς ἴσους, εἰς ἠλθε μὲν πλά-
 σματος φωνῆς, ἐπεὶ φωνῶν οἷς τὸ Νέστορα χρωμένον Ὀμηρος
 ἔπεποιήκει, Ἀλλὰ τίθεσθαι ἄμφοτεροῦ νεώτερον ἐστὶν ἐμοῖο, καὶ τὰ
 ἔξῃς. ἐφ' οἷς ὁ μὲν Κάσιος ἐγέλασεν, ὁ δὲ Βρούτος ἐξέβδρην
 αὐτὸν, ἀπλοκύναν καὶ ψευδοκύναν πρὸς αὐτῶν. οὐ μὲν
 ἄλλα τότε τῆς τῆς πρὸς ἀλλήλους διαφορᾶς ποιησάμενοι
 πέρας, ὡς διελύθησαν· καὶ Κασίου δειπνον παρέχοντος,
 ἐκδύει τὸς φίλους Βρούτος· ἠδὴ δὴ καὶ ἀκακιδύων, Φαώνιος
 ἦκε λευκοκύναν. μὲν τρυφιδίου δὲ Βρούτου μὴ κεκλημένον
 αὐτὸν ἦκειν, καὶ κελύοντος ἀπάγειν ὅτι τὸ αὐτάτω κλίνω,
 βία παρῆσθαι εἰς τὴν μέσσην κατεκλίθη· καὶ παιδὶ δὲ ὁ πότος ἐ-
 ρχεν ὅτε ἀρξαιὶ οὐδὲ ἀφιλύσοφον· τῆ δὲ ὑπερῆα Βρούτος αἰ-
 δρα Ῥωμαίων ἐπρατηγηχῆτα, καὶ πεπιτυμένον ἔσθ' αὐτῶν,
 Λόκιον Πέλλαν, Σαρδηνιῶν κατηγερωμένων ὅτι κλο-
 παῖς, δημοσία καὶ ἀγροῖς ἠπίασε, καὶ ὁ πρὸς ἴμα Κάσ-
 σιον οὐ μετρίως ἐλύπησεν. αὐτὸς γὰρ ὀλίγας ἡμέρας ἐμ-
 πρῶθεν ὅτι οἷς αὐτοῖς ἐλεῖσθαι ἀδικήμασι δύο φίλους
 ἰδία νοσητήσας, Φανερῶς ἀφῆκε, καὶ διετέλει χρωμένον. ὅθεν
 ἠπάτο τὸ Βρούτον, ὡς ἀγρὸν ὄντα νόμιμον καὶ δίκαιον ἐν
 κερῶ πολιτείας δεομένον καὶ Φιλανδροπίαν. ὁ δὲ τῶν εἰ-
 δῶν τῶν Μαρίων ἐκέλευεν αὐτὸν μνημονεύειν, ἐκείνων ἐν
 αἷς Καίσαρα ἐκτείναν, ὅτε αὐτὸν ἀγρῶν καὶ φέροντα πρῶ-
 τας αἰδεσφότοις, ἀλλ' ἐτέρων διώαμιν ὄντα, ταῦτα πρὸς
 σόντων. ὡς εἶπες ὅτι πρὸς φασίς καλὴ μεθ' ἧς ἀμελείται τὸ
 δίκαιον, ἀμεινον ἔστι τὸς Καίσαρος φίλους ὑπομένειν, ἢ τοῖς
 ἑαυτῶν πρὸς ἀδικήματα. ἐκείνοις μὲν γὰρ ἀναδρείας,
 ἀδικίας δὲ δόξα μὲν κινδύων ἡμῶν καὶ πόνων πρὸς ἐστίν.
 τῆ αὐτῆ μὲν ἢ τῶ Βρούτου πρὸς ἀρετῆς ἔω. ἐπεὶ δὲ ἀφῆκε
 νειν ἐξ Ἀσίας ἐμελλον, λέγεται τὰ Βρούτου μέγα σημεῖον
 γινέσθαι. φύσει μὲν γὰρ ἔω ἐπερηγηρῶς ὁ ἀνὴρ, καὶ τὸ ὕπνον
 εἰς ὀλίγου χρόνου μόριον ἀσκήσει καὶ πρὸς ὁμιλίῃ
 ἡμέρας μὲν ὁδὸς ποτε κρινώμενος, νύκτωρ δὲ ἑσπύτον ὄσον
 οὔτε ἡ πρὸς ἦν, οὔτε ἡ ἀφῆκε ἀφῆκε, πρῶτων ἀναπαυ-
 μένων, παρῆσεν. τότε δὲ τῶ πολέμου σινεσῶτος, ἐν χερ-
 σὶν ἔχων τὰς ἑσπῆς τῶ ὅλων πρὸς ἔξεις, καὶ τεταμένους τῆ
 φροντῆδι πρὸς τὸ μέλλον, ὅπηνια πρὸς ἀφῆκε ἑσπῆς
 ὅπηνια ἔξεις ὅτι οἷς, ἠδὴ δὲ λοιπὸν ἐρχῆτο τῆ νυκτὶ πρὸς
 τὰ κατεπεύχοντα τῶ πρὸς ἡμάτων. εἶδὲ σινεσῶτος κα-
 τῆσιν ὁμῆσειεν τὴν πρὸς ταῦτα χρεῖαι, ἀειγνώσκει βιβλίον
 μέγρι τείτης Φυλακῆς, καὶ ἔω εἰώθεσαν ἑκατοντάρχη
 καὶ χιλίαρχοι φοιτῶν πρὸς αὐτὸν. ὡς οἷν ἐμελλον ἐξ Ἀ-
 σίας ἀφῆκε τῶν ὄφρα τεύμα, νύξ μὲν ἔω ἢ βαθυτάτη,
 φῶς δὲ εἶχεν οὐ πρῶτον λαμπερῶν ἢ σκῆψ· πρῶτον δὲ ὄφρα τε-
 πεδον σιωπῆ κατεῖχεν. ὁ δὲ συλλογιστὴς μὲν ἔω καὶ σιωπῶν
 πρὸς ἑαυτὸν, ἐδόξεν ἀφῆκε ἴνους εἰσόντος. ἀποβλέψας
 δὲ πρὸς τὴν εἰσοδὸν, ὅφρα δεινῶν καὶ ἀλλόκοτον ὄφιν ἐκ φύ-
 λου σώματος καὶ φοβεροῦ, σιωπῆ παρεσῶτος αὐτῶν, ὅφρα μὲν
 ὄφρα δὲ ἐρέσθαι, Τίς ποτ' ὦν (εἶπεν) ἀφῆκε πρῶτον ἢ θεῶν,
 ἢ ἔω βουλόμην ἦκαίς ὡς ἡμᾶς; ὑποφθέσθαι δὲ ἢ
 αὐτῶν τὸ φάσμα, ὅφρα ὁ Βρούτε δαίμον κακῶς
 ὄφρα δὲ με πρὸς Φιλίππου. καὶ ὁ Βρούτος οὐ ἀφῆκε πρὸς
 ὄφρα, εἶπεν. ἀφῆκε δὲ αὐτῶν

A quocunque ferretur animo, retinere. quippe in-
 census fuit in omnibus & acer. nam senatorem
 populi Romani esse in minimis ponebat. Cynica
 verò loquendi ferocia, qua utebatur, molestiam
 frequenter abstergebat aliis qui importunitatem
 eius per ludum excipiebant. Hic tunc repulsis vi-
 ianitoribus intrauit conclave, voce mimica pro-
 nuntians carmina quibus Nestorem utentem ce-
 cinit Homerus,

At parète ambo, natu me nempe minores,
 & sequentia. Id risum Cassio mouit. Brutus expul-
 lit eum, Haplocynem & Pseudocynem appellans:

B quasi dicas, Inscitum canem & Adulterinum canem.
 Veruntamen hunc in praesentia altercationis mu-
 tuae finem facientes, statim digressi sunt: praeben-
 tesq; cenam Cassio, inuitavit eò Brutus amicos.
 Quum iam accubuissent, accessit Fauonius lotus.
 Testante Bruto adesse eum non vocatum, & fa-
 cessere iubente ad lectum supremum, vi irrum-
 pens collocavit se in medio, habuitq; conuiuium
 oblectationem nò infestiuam nec indoctam. Po-
 stridie Brutus virum praetorium, cuius opera usus
 fuerat, L. Pellam repetundarum Sardinianis postu-
 lantibus, iudicio publico damnauit & infamia nota-
 uit. Quod factum momordit non mediocriter

C Cassium. Ipse enim paucis ante diebus eiusdem
 criminis compertos duos amicos tantum castiga-
 uit priuatim, ac publice absolutis non destitit uti.
 Vnde Brutum incusauit ut nimium rigide leges
 sequentem & iustum, quo tempore ciuilitate esset
 & humaniter agendum. Ille commonuit eum Idu-
 um Martiarum, quibus interfecerant Caesarem:

D qui non ipse omnes mortales vexasset, verum es-
 set hoc agentium nervus. nam si quis honestus sit
 color quo negligatur ius, praestitisse Caesaris ami-
 cos tolerare, quam suis iniuriam imponentibus
 conuiuere. Tunc enim ignauia, inquit, nobis ad-
 haesisset macula, nunc iniustitiae cum periculis no-
 bis & laboribus inuratur nota. Inde liquet quid
 spectauerit Brutus. Quum transmissuri ex Asia es-
 sent, tetrum ostentum dicitur Bruto factum. Fuit
 natura ille vigilans, & somnum in exigui temporis
 portionem laboribus & continentia contrahebat.
 Interdium quiescebat nunquam: noctu tantisper
 dum omnibus sopitis nihil esset omnino quod a-
 geret, aut qui cum colloqueretur. Tunc autem

E bello conflato tractans ea quae ad summam rerum
 pertinebant, curaq; in euentum intentus: quum
 primum vesperi à cena indulisset paulisper som-
 no, reliquum noctis negotijs vigentibus tribue-
 bat. Quod si absoluisset & exequutus esset id mu-
 neris, librum usque ad tertiam vigiliam volucbat:
 quo tempore centuriones, & tribuni consueue-
 rant eum adire. Quum igitur traiecturus ex Asia
 esset exercitum, noctis cōtinuio luna non admo-
 dum lucebat: totus autem exercitus tenebatur si-
 lentio. Brutus verò voluēs aliquid animo & repu-
 tans secū, visus est aliquē ingredientē sentire. Re-
 spiciens ad ianuam, spectrū cernit dirum & prodigi-
 osum immanis & horrendi corporis silentio sibi
 assistentis. Sustinens rogare, Quisnam, inquit, aut

F hominum aut deorum es? aut qua de causa ad nos
 venisti? Subiecit ei spectrū, Tuus sū, Brute, malus
 genius, in Philippis me videbis. Cui nihil percul-
 sus Brutus, Videbo, inquit. Eo ex oculis elapso,

pueros suos vocavit, qui neque se audiuisse vo-
 cem asseruerunt, neque conspexisse visionem vl-
 lam. Ac tunc quidem iterum Brutus lucubrauit.
 Vbi diluxit, ad Cassium profectus narrauit ei spe-
 ciem illam. Iste præceptis imbutus Epicuri, & de
 his pugnare solitus cum Bruto, Nostra est hæc, in-
 quit, Brute, doctrina, non omnibus affici vere-
 nos, neque videre, sed rem fluxam esse & fallacem
 sensum. Multo etiam mentem perniciosiorem esse
 ad mouendum eum & vertendum à nulla re sub-
 sistente in omnem speciem. nam ceræ impressio
 ista similis est. Menti autē humanæ, quæ, & quod
 fingitur, & quod fingit, in se habet, facultas adest
 idem facillime vt ipsa variet & per se figuret. Ostē-
 dunt id per somnum in somniorum conuersiones,
 quibus vertitur imaginatio: quæ leui ex principio
 varios animi motus & species edit. Illa in perpetuo
 est motu. Motus verò eius imaginatio & cogitatio.
 At corpus quoque tibi, quod laboribus conficitur,
 animum sponte naturæ suspendit & diuer-
 rit. Genios porro neque esse credibile est: neque si
 sint, hominum habere figurā vel vocem vel vim
 quæ ad nos pertingat. Nam equidem ita esse ve-
 lim, ne tantum equitatu, peditatu, & tanta classe,
 verum etiam deorum ope freti sanctissimorum &
 pulcherrimorum duces factorum essemus. Hisce
 rationibus leniuit Cassius Brutum. Quum castris
 egrederentur milites, ad prima signa simul duæ
 aquilæ magno impetu delatæ sunt. Hæ sequuntæ &
 comitatæ sunt agmen, atque à militibus Philip-
 pos vsque alitæ. Ibi pridie quàm confingeretur,
 auolauerunt. Gentes autem Brutus per quas per-
 agrauit, in potestatem suam redegerat. Si qua ex-
 ciderat vrbs aut dynastes, his tunc omnibus sub-
 iugandis vsque ad mare Thasium processere. Illic
 Norbanum, in Stenis appellatis & circa Symbolon
 statura habentem, circumuenientes, excedere
 & relinquere loca illa cœgere, parumq; abfuit
 quin exercitum eius caperēt subsistente in itinere
 morbi causa Cæsare, ni Antonius suppetias ei ve-
 nisset, mira vsus celeritate, vt non crederet eū ad-
 esse Brutus. Diebus decem post venit Cæsar: cui
 ex aduerso Brutus, Cassio Antonius castra posuit.
 Campos qui inter castra erant interiecti, Philip-
 pos Romani vocant. Maximæ ibi comparatæ fue-
 runt Romanorum copiar. Numero quidem erat
 Cæsaris exercitu minor, sed armorum nitore &
 splendore singulariter emicuit Bruti exercit. Erant
 enim ex auro militibus Bruti pleraque arma, &
 præbitum in ea fuerat profuse argentum. quam-
 vis alioqui assuefecerat viuere Brutus duces mo-
 derate & astrictè. At opes quas in manibus & cir-
 ca corpus ferunt milites, acuerere non nihil puta-
 bat gloriæ cupidis pectora, auaros verò reddere
 etiam fortiores, quòd arma sicut possessiones re-
 tinerent. Cæsar & Antonius exercitum intra val-
 lum lustrantes al quantulum frumenti & quin-
 quagenos asses viuitim ad sacrificium diuisere:
 Brutus & Cassius contempta illorum inopia &
 fordibus, primùm in campo lustrauerunt solen-
 ni more exercitum. deinde victimarum ma-
 gnum numerum per centurias & asses in capita
 quingenos largiti, beneuolentia & alacritate ex-
 ercitus præcelluerunt. At omen in lustratio-
 ne infaustum fama est Cassio fuisse oblatum.

μία τῆς δυνάμεως πλέον εἶχον. οὐ μὲν δὲ ἀλλὰ σημεῖον ἐν τῷ καθαρμῷ μωρηθῆναι ἔδοξε Κασίῳ γινώσκειν.

A μήτ' ἀκούσαι ἡνὰ φωνίῳ, μήτ' ἰδεῖν ὅψιν φασχόντων, τότε μὲν ἐπιγρύπνησεν. ἀμα δὲ ἡμέρα βασιλεύσας πρὸς Κάσιον ἐφραξέ τι ὅψιν. ὅς, τοῖς Ἐπιγύρου λόγους γινώσκων, καὶ πρὸς τούτων ἔθος ἔχων ἀφ' ἑρέσθαι πρὸς τὸ Βερότον, Ἰμέ-
 τερος δ' αὖτ' (εἶπεν) ὁ Βερότε, λόγος, ὡς οὐ πτότα πάρο-
 μῳ δὴ θῶς οὐδ' ὀραδῶν, ἀλλ' ὕψην μὲν πρὸς χεῖμα καὶ ἀπατη-
 λὸν ἀφ' ἑσθῆς; ἐπὶ δὲ ὄξυτέρα ἢ ἀνάοια κινεῖν αὐτὸ καὶ μετὰ
 ἑσθῆν ἀπὸ σῶδενός ἑσπάρχοντος ὅτι πᾶσαν ἰδέσθαι. κηρῶ
 μὲν γὰρ εἴοικεν ἡ τύπωσις, ψυχῆ δὲ ἀνδρόπου ὁ πλατῆρι-
 νον, καὶ ὁ πλατῆριον ἐχούση, ὁ αὐτὸ ῥᾶσα ποικίλλειν αὐτῷ καὶ
 B ἡματιζῶν δὲ ἑαυτῆς ἑσπάρχη. δηλοῦσι δ' αἱ κατὰ τῆς
 ὕπνοις ἑσπάρχη τῶν ονειρῶν, αἱ βέπεται ὁ φανταστικὸν εἶδος
 χῆς βραχέας, πτότα δαπὰ καὶ παρῆ καὶ εἰδῶλα γινώσκων.
 κινεῖσθαι δὲ αἰετῶν κινῆσι δὲ αὐτῶν, φαντασία τῆ καὶ
 νόσις. τοῖ δ' καὶ ὁ ἑσπάρχη πρὸς ἑσπάρχη φύσει. τὴν ἀφ' ἑ-
 νοίαν ἀφ' ἑσπάρχη καὶ πρὸς ἑσπάρχη. δαίμονας δὲ οὐτ' εἶ
 πτότα, οὐτ' ὄντας ἀνδρόπων ἔχον εἶδος, ἢ φωνίῳ, ἢ δυνάμει, εἰς
 ἡμᾶς δὴ κούσθαι. ὡς ἔγωγ' ἀνδρόποιοι μὲν ἵνα μὴ μόνον ὀπλοῖς
 καὶ ἵπποις καὶ ναυσὶ ἑσπάρχαις, ἀλλὰ καὶ ἑσπάρχαις ἐπε-
 σπάρχουσθαι, ὅσοι τῶν ἔργων καὶ καλλίστων ἡγεμόνες ὄντες.
 C τοῖσδε μὲν ὁ Κάσιος ἐφραξέ τι πρὸς Βερότον. ἐκ-
 ἑσπάρχοντων δ' αὖτ' ἑσπάρχη τῶν ἑσπάρχαις σιμαίας, ἀεὶ
 δύο συγκατασκήψαντες ὁμοῖ σιμαίεσθαι καὶ παρῆσθαι
 λούσθαι πρὸς τῶν ἑσπάρχη τῶν ἑσπάρχη μέρει Φιλίππου.
 ἐκεί δ' ἡμέρα μὲν πρὸς τῆς μάχης ὄχοντο ἀποσπάρχουσθαι.
 ἑσπάρχη μὲν οὖν πλείστα τῶν ἑσπάρχαις ἐπὶ τῶν ἑσπάρχαις
 ἑσπάρχη πεπονημένους. εἰ δὲ τις ἢ πόλις ἢ δυνάμεις, πα-
 ρεῖτο, τότε πτότα πρὸς ἑσπάρχαις, μέρει τῆς καὶ ἑσπάρχαις
 θαλάσσης πρὸς ἑσπάρχαις. ἐκεί δ' αὖτ' πρὸς τῶν ἑσπάρχαις
 ἐσπάρχαις λεγόμενοι καὶ πρὸς τῶν ἑσπάρχαις ἐσπάρχαις, ἀεὶ
 D πρὸς ἑσπάρχαις αὐτοῖς ἑσπάρχαις ἀποσπάρχαις καὶ πρὸς ἑσπάρχαις
 ἑσπάρχαις. μικροῖ δ' αὖτ' τὴν δυνάμει αὐτῶν λαβεῖν ἐδέη-
 σαν ἑσπάρχαις ἀφ' ἑσπάρχαις καὶ πρὸς ἑσπάρχαις. εἰ μὴ πρὸς
 ἐσπάρχαις ἑσπάρχαις, ὄξυτη γαμμασθῆ ἑσπάρχαις, ὡς
 ἀπὸ τῆς τοῖς πρὸς Βερότον. ἦλθεν δ' αὖτ' ἑσπάρχαις ἑσπάρχαις
 δέκα, καὶ κατεσπάρχαις ἑσπάρχαις Βερότος, Κάσιον
 ἢ ἑσπάρχαις, ἑσπάρχαις δὲ ἐν μέσσοις τῶν ἑσπάρχαις πεδία Ρω-
 μάσιοι κάμποις Φιλίππου καλοῦσι. καὶ μέγισται τοτε Ρω-
 μάσιοι δυνάμεις ἀνῆλθαι σιμαίεσθαι. πληθεῖ μὲν οὖν
 οὐ παρ' ὀλίγον εἰλείποντο τῶν πρὸς Καίσαρα, κασπῶ δ' ὅ-
 E πλων καὶ λαμπερῆσι γαμμασθῆ ἑσπάρχαις ὁ Βερότου
 ἐσπάρχαις. χεῖρος γὰρ ἑσπάρχαις ἑσπάρχαις πλείστα τῶν ὀπλων
 καὶ ἐσπάρχαις ἀφ' ἑσπάρχαις καὶ πρὸς ἑσπάρχαις τῶν ἑσπάρχαις
 Βερότου ἑσπάρχαις διαίτη καὶ κεκαλασμένη χεῖρος τῶν ἑσπάρχαις
 μόνος ἐξέσθαι. τὸ δὲ ἐσπάρχαις καὶ πρὸς τῶν ἑσπάρχαις πλείστον
 ὡς πτότα πρὸς ἑσπάρχαις παρῆσθαι τοῖς φιλοσιμαίεσθαι. τοῖ δ' αὖτ'
 φιλοκερδεῖς, καὶ μαχιστέροις ποιεῖν, ὡς πτότα κτήματ'
 τῶν ὀπλων πρὸς ἑσπάρχαις. οἱ μὲν οὖν πρὸς Καίσαρα
 καθαρμῶν ἐσπάρχαις χεῖρος ποιησάμενοι, μικρὸν ὕψους καὶ
 δραχμας κατ' ἀνδρα πέντε δένειμαρ εἰς ἑσπάρχαις. οἱ δ' αὖτ'
 F πρὸς Βερότον, κατὰ τῶν ἑσπάρχαις τῆς ἀπὸ τῆς ἡμικρο-
 λογίας, πρὸς τῶν ἑσπάρχαις ἐσπάρχαις τῶν ἑσπάρχαις, ὡς πτότα ἑσπάρχαις
 ἑσπάρχαις, ἐκῆσθαι ἐπὶ τῶν ἑσπάρχαις πλείστον κατὰ λόγους καὶ δρα-
 χμας ἐκάσθαι πεντήκοντα ἀφ' ἑσπάρχαις, ὀνοῖα καὶ πρὸς ἑσπάρχαις.

τὸ γὰρ φέρον αὐτὰ κατεστραμμένοι ὄραβδούχοι πρὸς ἑλπίαν
 κεν. λέγεται ὅτι καὶ πρῶτον ἐν τῇ ἑνὶ καὶ πομπῇ χρυσῶν
 Κασίου νίκῃ Διὰ φερσὶν περὶ ὀλιανθῶν τῶν φέρον-
 τος. ἐπὶ δὲ ὄρνεά τε φερσὶν πολλὰ καὶ ἡμέραν ἐπεφά-
 ρετο ὡς φρατοπέδῳ, καὶ μελισσῶν ὠφθησαν ἔσμοι σιωπῆ-
 μῶν καὶ τὸ πῶν ἑνὰ τῶν χερσῶν ἐν τῷ, ὃν ἐξέκλεισαν οἱ
 μῦθες, ἀφοσιούμενοι τῷ δεισιδαιμονίᾳ ἀβέβαια καὶ τῷ Κάσ-
 σίῳ αὐτὸν ὑποφύρουσαν ἐκ τῶν ἐπιπέδων λόγων, τοῖς ὅ-
 φρατοπέδῳ πρῶτα πασι δεδουλωμένοι. ὅθεν οὐδὲ ἕως ἡμέ-
 ρας ἐξέμαχης ἐν τῷ παρὸν ἡμέρᾳ τῶν κρίσιν ἀλλὰ τεί-
 ρην ἡξίου χρόνῳ τῷ πόλεμον, ἐρρωμένοι, χερσῶν, ὀπλῶν ὅ-
 καὶ ὤματων πλήρῃ λειπομῶν. Βερότος ὅτι καὶ πρῶτον
 ἔσπευδεν ὡς ἄριστος τῶν κινδύων Διὰ κριθείς, ἢ τῇ πατερίδι
 τῷ ἐλάττειν αἰαλαβῆν, ἢ πρῶτα ἀνδραγαθῶν ἐνοχλο-
 μῶν δαπνῶν καὶ φρατοπέδῳ καὶ φρατοπέδῳ, ἀπαλ-
 λάξαι κακῶν καὶ τότε τῶν καὶ αὐτὸν ἰπποῖς ὄρων ἐν τοῖς
 φρατοπέδῳ καὶ ταῖς ἀνιμαχίαις διημεροῦσιν καὶ κεραιῶ-
 τας, ἐξήρτο δὲ φρόνημα καὶ ἴνες ἀνιμαχίαις ἡρόμῳ πρὸς
 τοῖς πολεμίοις καὶ Διὰ βολαῖ καὶ ἐτέρων καὶ ὑπόνοιαν,
 πολλοὺς τῶν Κασίου φίλων μετέστησαν ἐν τῷ σινοδρίῳ
 πρὸς Βερότον. εἰς τῷ Βερότου φίλων Ἀτέλλιος ἑνὸς
 τοῦ ἑνὶ βήτων ἔσπευδεν νομίζει μετ' ἐπ' αὐτὸν, Εἰ μηδὲν
 (εἶπεν) ἀπὸ, πλείον βιώσασθαι χρόνῳ. πρὸς τῷ Κασίῳ
 ἐδιδόκει καὶ τοῖς ἀπὸ πρὸς ἐκρούσει οὐ μετείως ὁ Ἀτέλ-
 λιος. ἐδέδοκε δὲ μάχεσθαι τῷ ὑπεραίῳ καὶ Βερότος μὲν
 ἐν ἐλπίσι καλῶν καὶ λογισμοῖς φιλοσόφοις ἡρόμῳ πα-
 ρὰ δὲ δειπνῶν, ἀνεπαύετο Κασίῳ τῷ Μεσάλας φησὶν δει-
 πνῆν τε καὶ αὐτὸν, ὀλίγους τῶν σιωπῶν πρὸς ἀλαβῶντα,
 καὶ σιωπῶν ὄραβδῳ καὶ σιωπῶν, οὐ φύσει σιωπῶν ὄντα.
 παυσανμῶν τῷ δειπνῶν λαβόμενον τῆς χερσῶν αὐτῶ σφό-
 δρα, σιωπῶν εἶπεν, (ὡς φησὶ εἰώθη) φιλοφρονημῶν ἑλπι-
 νικῆ φωνῇ, Μαρτύρομαι σε Μεσάλα τῷτα Πομπηίῳ
 Μάγῳ πρὸς ἀπὸν, ἀπὸν ἀπὸν Διὰ μᾶς μάχης ἀπὸν
 ρίψαι τῷ πρὸς τῆς πατερίδος κύβον. ἀπὸν μῦθῳ ψυχῶ
 ἐχρόμῳ, εἰς τῷ τύχῳ ἀφορῶντες ἢ, καὶ Βουλδοσῶμῳ κα-
 κῶς, ἀπὸν οὐ δειπνῶν. τῷτα εἶπὼν φησὶν ὁ Μεσάλας τε-
 λδοτῶν πρὸς αὐτὸν ἀπὸν ἀπὸν τῷ Κασίῳ. εἶπὼν ὅτι κε-
 κλημῶν εἰς τῷ ὑπεραίῳ ὅτι δειπνῶν ὑπὸ αὐτῶ, ἡμέθῳ
 οὔσαν. ἀπὸν δὲ ἡμέρα πρὸς αὐτὸν μὲν τῷ Βερότου χερσῶ-
 καὶ τῷ Κασίου σύμβολον ἀπὸν, φοινικῶν χιτῶν. αὐ-
 τοῖς σιωπῶν εἰς τῷ μέσον τῶν φρατοπέδων καὶ λέγει Κασί-
 σιος, Εἴη μὲν ὡς Βερότε νικῶν, καὶ σιωπῶν τῷ πρῶτα χερσῶ-
 νοὶ ἀπὸν ἀπὸν πρὸς ἀπὸν ἐπεὶ τῷ μέγιστος τῶν ἀνδρα-
 πίνων ἀπὸν ἀπὸν, καὶ τῆς μάχης πρὸς ἀπὸν κριθείσης,
 οὐ ράδιον αὐτῆς ἀπὸν ἀπὸν, ἢ γινώσκεις πρὸς φησὶν καὶ τε-
 λδοτῶν καὶ ὁ Βερότος ἀπὸν ἀπὸν, Νέος ὢν ἐγὼ, Κασίε, καὶ
 πρὸς ἀπὸν ἀπὸν, ὅτι οἱ δὲ ὅπως ἐν φιλοσοφίᾳ λό-
 γον ἀπὸν ἀπὸν, ἢ πασάμῳ Κάτωνα Διὰ χερσῶν ἀπὸν
 ἑαυτὸν, ὡς οὐχ ὅσον οὐδὲ ἀπὸν ἔργον ὑποχωρῶν τῷ δει-
 μῶν, καὶ μὴ δέχεσθαι τῷ συμπίπτον ἀπὸν, ἀλλὰ ἀπὸν
 δρᾶσκῶν ἢ ἀπὸν ἀπὸν ἐν ταῖς τύχῳ γίνομαι καὶ θεοῦ
 καλῶς τῷ παρὸν μὴ βραβύσαντος, οὐ δέομαι πάλιν ἀπὸν
 λαεελπίδας ἐξελέγῃ καὶ πρὸς ἀπὸν, ἀλλὰ ἀπὸν ἀπὸν, τῷ τύχῳ ἐπ' ἀπὸν, Μαρτίῳ εἰδῶν δειπνῶν τῷ πα-
 τείδι τῷ ἐμῶν βίον, ἀπὸν ὃν ἐξῆσα δὲ ἐκείνον ἐλάττειν καὶ ἐνδῶν. ὅτι τῷ Κασίῳ ἐμειδίασεν,

A Nam coronam ei licitor inuersam obtulit. Ferunt
 etiam ante in spectaculo quopiam & celebritate
 auream Cassij victoriam circumlatam, lapso eo
 qui ferebat, procidisse. Adhuc aues carniuoræ
 conspectæ quotidie frequentes supra castra, iam
 apium examina glomerata quodā loco intra val-
 lum visa: quem locum aruspices excluderunt ex-
 piandæ gratia religionis, quæ sensim etiam Cassiū
 ex Epicuri præceptis transuersum rapiebat, miliū
 certe animos profus obstrinxerat. Vnde segnis
 erat ad decernendum in præsentī acie, sed autor
 erat ducēdi belli, quum essent à pecunia firmi, ar-
B morum & militum numero deficerentur. Brutus
 verò ante quoque maturabat quamprimum Mar-
 tis aleam iacere, quò aut patriæ reciperet liberta-
 tem, aut omnes mortales qui impensis, expeditio-
 nibus, molestijs fatigabantur, explicaret erumnis:
 tunc verò equitatum suum in præludijs videns &
 leuibus prælijs superiorem & victorem, sustulit
 animos. Ac transitiones nonnullæ ad hostes, de-
 lationesque aliorum & suspiciones, amicos Cas-
 sij frequentes traduxerunt in consilio in senten-
 tiam Bruti. Vnus aduersabatur ex Bruti amicis
 Atellius, qui expectandam censebat hyemem.
C Quarente Bruto quare arbitraretur anno post
 fore se potiorē, Si nihil, inquit, aliud, viam cer-
 te diutius. Id tulit ægre Cassius, offenditque reli-
 quos non mediocriter Atellius. Visum igitur, po-
 stero die acie decernere. Brutus bonam spem
 ostendit, & cœnam rationibus philosophicis tra-
 duxit, inde dedit se quieti. Cassium Messala ait so-
 lum cum paucis familiaribus cœnatum, cogita-
 bundumque & taciturnum fuisse præter ingeni-
 um suum conspectum: à cœna eum manum suam
 pressisse, ac tantum pro solita sua comitate dixisse
 Græcè, Testor, Messala, te, idem mihi quod
 Pompeio Magno accidere, prælio vno vt cogar
 iacere de patria aleam. Bonum animum tamen
 habemus, quum respicimus ad fortunam: cui, vt
 male consuluerimus, haud debemus diffidere.
 Hæc Cassium ait Messala nouissima fatum salu-
 tem sibi dixisse: fuisse etiam in posterum diem se,
 qui natalis ipsius erat, ad cœnam inuitatum. Or-
 ta luce signum in castris Bruti & Cassij sagum
 puniceum propositum fuit. Quum illi in medio,
 quod erat inter duos exercitus, spatio essent con-
 gressi, ait Cassius, Opto Brute victoriam, vt per-
 petuo felicem vitam inter nos mutuo transiga-
 mus. Sed quia maximæ quæque res mortalium
E sunt incertissimæ, & si infeliciter pugnatum sit,
 haud facilè iterum poterimus colloqui: quid de
 fuga & morte statuis? Cui occurrit Brutus, Iu-
 venis ego, Cassi, & in rebus tyro, haud scio quemad-
 modum rationem quandam sequutus philoso-
 phix improbauit Catonem, quòd sibi consciuisset
 necem: quasi nefas sit, neque ad virum pertineat,
 succubere fortunæ, & non fortiter excipere quic-
 quid casus tulerit, sed id refugere. Nunc alius in
 fortunis fio. Et si Deus id quod in manibus est,
 non rectè dispensauerit, non faciam vt aliam de
 integro spem & apparatus experiar, sed occum-
F bam fortunam laudans. Quippe Idibus Martijs
 largitus sum vitam meam patriæ, propter quam
 alterā liberam duxi & clarā. Tum arrisit Cassius,

Brutumque complexus, Hoc animo, inquit, pergamus in hostes. aut enim vincemus, aut non formidabimus victores. Hinc de acie instruenda amicis presentibus colloquuti sunt. Contendit autem Brutus à Cassio, ut dexterum cornu sibi permitteret, quod propter usum & ætatem potius existimabant ad Cassium permittere. Atqui concessit ei id quoque Cassius, atque Messalæ imperavit ut cum fortissima legione, quam ducebat, confisteret in dextero cornu. Brutus extemplo equites eximie ornatos eduxit, neque segnius peditum subsidium interposuit. Antonii milites forte fossas à paludibus, circa quas locauerant castra, ducebant in campum, ut vias Cassii ad mare tendentes interciderent. Cæsar sedebat in castris, nec tamen ob valetudinem aderat ipse, verum copiarum eius haud sane pugnatos hostes expectantes, tantum excursions ad opera facturos, leuibusque telis & tumultu turbatos fossores, dum vero infestam in se aciem non attendunt, mirabantur inconditum clamorem & frequentem à fossis accidentem. Inter hæc allatis à Bruto ad duces tesseras in quibus signum scriptum erat, illoque legiones circumuecto & adhortante, pauci signum datum audiuerunt. Plerique eo non expectato intulerunt se vno impetu & clamore in hostes. Hanc confusionem sequuta turbatione & diuulsione legionum, Messalæ prima, inde proximæ prælatæ sunt cornu Cæsaris sinistrum, quæ ubi paululum extremos carpsit, & obruncauerunt non multos, sed cornu circumuenerunt, irruunt in castra. Ac Cæsar, ut ipse in Commentariis prodidit, quum quidam amicus eius M. Artorius visionem in somno vidisset quæ se iuberet secedere & faceffere ex castris, paulo ante exportatus fuerat, putaueruntque eum occubuisse. nam lecticam eius inanem iaculis & pilis traiecerant. In castris cædes edita eorum qui capiebantur, ac duo millia Lacedæmoniorum, qui nuper auxilio venerant, contrucidata sunt. Qui non circumdederant Cæsaris legiones, sed in frontem intulerant se, auerterunt facile percussos, concideruntque tres legiones, vnoque agmine cum fugientibus irruerunt in castra impetu victoriæ vna illati. Hi Brutum secum habebant. Quod vero non aduerterunt victores, id docuit occasio victos. Nam in nudam & laceram aduersam aciem, à qua abruptum dextrum cornu fuerat consecrando, inuecti, mediam non impulere, sed graui certamine sunt excepti. Sinistrum cornu confusione & ignoratione eorum quæ acta essent, pepulere, consecratique in castra, diripuerunt ea neutro præfente imperatore. Antonius enim, ut aiunt, declinans initio incursum, receperat se in paludem. Nec Cæsar, qui castris se subduxerat, vsquam apparebat: verum Bruto aliqui cruentos gladios ostenderunt, occidisse eum iactantes se, narraueruntque faciem eius & ætatem. Iam media acies profligauerat ingenti cæde aduersos, eratque vnde quaque Brutus victor, sicut victus Cassius. quod vnum rem perdidit, quum neque Brutus ut vincenti Cassio succurreret, neque Brutum hic expectaret ut profligatum. Quandoquidem pro victoriæ signo Messalæ habet, quod tres aquilas

A καὶ τὸν Βρούτῳ ἀσπασάμενος, Ταῦτα (ἔφη) φρονοῦντες, ἰσχυρὸν ὅτι τὸς πολεμίους. ἢ γὰρ νικήσομεν, ἢ νικησόμεθα. μὴ ταῦτα περὶ τῆς τάξεως αὐτοῖς λόγος ἐγένετο, τῶν φίλων παρόντων. καὶ Βρούτος ἠτείτο Κάσιον αὐτὸς ἠγεῖσθαι τὸ δδξιοῦ κέρας, ὃ δὲ ἐμπειρίαν καὶ ἠλικίαν μᾶλλον ἄν- πο Κάσιον προεβίβη. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὸ Κάσιον ἐδω- κεν, καὶ τῶν ἑσπέρων ὁμαχιστάτων ἔχοντα Μεσάλαν ἐκέλευεν ὅτι τὸ δδξιοῦ καταστῆναι. καὶ Βρούτος ἄθις ἔστη- γε τοῖς ἰππεῖς κεκοσμημένοις διασπερῶς, καὶ ὁ πῆζον οὐ σχολαίτερον παρέβαλλεν. ἔτυχον δὲ οἱ περὶ Ἀντώνιον ἀπὸ τῶν ἐλάν οἷς περὶ στρατοπέδου, ἐμβαλόντες τὰ φερισ εἰς ὁ πεδῖον, καὶ τὰς ὅτι θάλασσαν ἰδοῖς τὸ Κασίου περικ- τωπόντες. ἐφῆρθε δὲ Καῖσαρ, οὐ παρὼν αὐτὸς δὲ ἀδένειαν, ἀλλ' ἡ δυνάμεις οὐ πῆρμα μαχεῖσθαι προεδοκῶσα τοῖς πο- λεμίους, ἀλλὰ μόνον ἐκδρομῆς χεῖσεσθαι πρὸς τὰ ἔργα καὶ βέλεσιν ἐλαφεῖς καὶ θορύβοις τοῖς ὀρούσασιν ὅτι πτα- ρίσσειν, καὶ τοῖς ἀπιτεταγμένοις οὐ προεβίβησιν, ἐθαύμα- ζοντὶ δὲ περὶ τὰς τὰ φερισ κραυγῶν, ἀσημον οὔσαι, καὶ πολ- λῶν προεφρονοῦν. ἐπὶ τούτῳ γραμματείων τε περὶ Βρούτου τοῖς ἠγεμόσι φοιτῶντων, ἐπὶ οἷς ἡ δὲ σιωπήμα C γεγραμμένων, αὐτὸς τε παρέξιντος ἰππεῖα τὰ τάγματα, καὶ περὶ ταρρῖμόντος, ὀλίγοι μὲν ἔφασαν ἀκούσαι ὁ σιωπή- μα παρεγγύαμενον· οἱ δὲ πλεῖστοι, μὴ προεβίβησιν, ὅρινη μῆ καὶ ἀλαλαγμῶν προεβίβησιν τοῖς πολεμίους. ἠρομέ- νης δὲ δὲ ἀπαξία τούτῳ ἀνωμαλίας καὶ διασπασμοῦ τῶν ταγμῶν, ὁ Μεσάλα προεβίβησιν. εἶτα τὰ σιωπῆμα πα- ρήλλαπε τὸ Καῖσαρος ὄρισεσθαι καὶ βραχέα τῶν ἰσχυρῶν ἠ- γοντες, καὶ καταβάλλοντες οὐ πολλοῖς, ἀλλ' ἡ προεβίβησιν- τες, ἐμπέπλοισιν εἰς τὸ στρατόπεδον· καὶ Καῖσαρ μὲν, (ὡς αἰ- τὸς ἐπὶ τοῖς ἠρομήμασιν ἰσχυρῶν) τῶν φίλων πρὸς Ἀρτωεῖου D Μάρκου καὶ ὕπνον ἰδόντος ὅτι κελύσσειν ἐκστῆναι Καῖ- σαρα καὶ μετελθεῖν ἐκ τῆς χέρσης, ἔφασε μικρὸν ἡ προεβίβησιν, ἐδόξεν τε τεθνήσκειν. τὸ γὰρ φορβὸν κενὸν ἀκνητοῖς καὶ ὑδατοῖς βάλλοντες διήλασαν. ἡ δὲ φόνος ἐπὶ τῶν στρατοπέδων τῶν ἀλισχυρῶν, καὶ διεσχίλιοι Λακεδαιμονίων ἠκοντες ὅτι κερσὶ νεωσὶ συγκρατεκῆσθαι. οἱ δὲ μὴ κωκλω- σάμενοι τοῖς Καῖσαρος, ἀλλὰ σιωπῆμασίντες, ῥαδίως μὲν ἀ- πετρέψαντο τεταραγμένους, καὶ διέφθησαν ἐν χερσὶν τῆς τὰ τάγματα, καὶ σιωπῆμασίντες εἰς τὸ στρατόπεδον τοῖς φάσθαι, E ἡ προεβίβησιν τῶν κρατεῖν σιωπῆμασίντες μὲν εἰ αὐτῶν ἔχοντες τὸ Βρούτον, ὃ δὲ οὐ σιωπῆμασίντες, ἐδείκνυε τοῖς ἠγεμόνοις ὁ Καῖσαρ. εἰς γὰρ τὰ γυμνά καὶ περὶ ταρρῖμόντος τῆς σιωπῆμασίντος φάλαγγος, ἢ τὸ δδξιοῦ ἀπεσπασθῆ, πρὸς τὴν δδξιν ὡσάμε- νοι, τὸ μὲν μέσον οὐκ ἔξεσθαι, ἀλλ' ἀγωνίᾳ μεγάλῃ σιωπῆ- χοντο· τὸ δὲ δδξιοῦ ἀπαξία καὶ ἀγνοία τῶν ἠρομῶν ἐτρέ- ψαντο, καὶ καταδιώξαντες εἰς τὸν χέρση διεπόρθησιν, ὁ δὲ τέρου τὸ ἀδελφῶν παρόντος. Ἀντώνιος τε γὰρ (ὡς φασιν) ἐκκλίνας ἐν χερσὶ τὴν ἐφοδὸν, εἰς τὸ ἔλος ἀνέχωρσεν, καὶ Καῖσαρ οὐδαμῶν φανερῶν ἡ, ἐκπεσὼν τῶν χέρσης. ἀλ- λὰ Βρούτω πῆς, ὡς ἀπρηκῆτες αὐτὸν, ἐπεδείκνυον ἠμα- γμένα τὰ ἔσθαι, φερίζοντες ἰδεῖν ἡ εἰ χερσὶ ἠλικίαν. ἡ δὲ δὲ τὸ μέσον ἔξεσθαι φόνω πολλῶν τοῖς ἀπιτεταγμένους, καὶ F πῆρμασίντες ἐδοκῆν κρατεῖν ὁ Βρούτος, ὡς περὶ ὁ Κάσιος κρα-

τεῖσθαι. καὶ τὸ μόνον αὐτῶν διέφθηρε τὰ προεβίβησιν, τὸ μὲν ὡς νικῶντι Κάσιον μὴ βοηθήσασιν, τὸ δὲ Βρούτον ὡς ἀπολωλῶτα μὴ προεβίβησιν. ἐπὶ τῆς γὰρ νίκης ὄσον ὁ Μεσάλας ἦσθαι τὸ τρεῖς ἀετοῖς

καὶ πολλὰ σημεῖα λαβεῖν τῶν πολεμίων, ἐκείνοις ὁ μὴ δὲν αἰσχυρῶν δὲ ὁ Βροῦτος, ἡ δὲ Διαπεπορημένων τῶν Καίσαρος, ἐθαύμασε, ὁ Καίσιος φρατήριον οὐχ ὁρῶν ὑψηλὸν (ὡς ἔφ' εἰώθει) ὡσεὶ φαινόμενον, ὅσδ' ἄλλα καὶ χῶρον ἠρείπετο γὰρ διθὺς τὰ πλείστα, καὶ κατέσπασε τῶν πολεμίων ἐμπροσπίτων, ἀλλ' οἱ δοκίμιότες ὅζυτερον βλέπειν τῶν ἑτέρων, ἐφραζόν αὐτὰ πολλὰ μὲν ὁρᾶν λαμπρόντα, πολλοὺς δὲ ζεφυροῦς θυρεοὺς ἐν τῶν χάρακι τῶν Καίσιος Διαφροσμένων, οὐκ ἔω δοκεῖν αὐτοῖς οὐτ' ἀριθμὸν οὐθ' ὀπλισμὸν εἶναι τὸ ἀπολελειμμένων φυλάκων. οὐ μὲν ὅσδ' ἄλλοις ἐπέκεινα φαίνεσθαι νεκρῶν, ὅσον εἰκὸς ἰὼ νενικημένων καὶ κρατοῦ ταγματῶν ποσῶτων. ταῦτα ὡσθ' ἔτι ἐνοιῶν παρήρησε τῶν Βροῦτων τῶν συμπλώματος. καὶ καταλιπὼν φραζὸν ἐν τῶν φρατοπέδῳ τῶν πολεμίων, ἀνεκάλυψε τὸν δῶκεν, καὶ σιωπῶν ὡς Καίσιος βοήθησεν. ἐπέφραξε δὲ οὕτω τὰ κατ' αὐτόν. οὐτε τίτῳ ὡσθ' ἔτι ἐκδρομῶν τῶν ὡσεὶ Βροῦτον ἠδέως εἶδεν, ἀλλ' οὐκ ἔτι σιωπῶν καὶ φραζῶν ἡμορμῶν, οὐθ' ὅτι κραπιῶτες, διθὺς ὤρμησαν ἐφ' ἀρπαγῶν καὶ ὠφέλειαν, τῶν ὡσεὶ εἶναι καὶ κυκλοῦσθαι τοῖς πολεμίοις ἀμελήσαντες, ἠρέσκον αὐτὰ τὰ φραζῶν μελλήσει δὲ πιν καὶ Διαφροσμένων μᾶλλον ἢ φραζῶν καὶ λογισμῶν φραζῶν, ὡσθ' ἔτι δεξιῶν τῶν πολεμίων ὡσεὶ ἐλαμβάνετο καὶ τῶν ἰππέων διθὺς ἀπορραγῶν φυγῆ ὡσθ' ἔτι τῶν θάλασσαν, ὁρῶν καὶ τοῖς πεζοῖς ἐκιδδῶν, ἐπειρῶτο κατέχειν καὶ φραζῶν. ἐνός δὲ σημεῖοφῶρον φράζοντος, ἀφαρπάσας τὸ σημεῖον ἐπήξε φραζῶν τῶν ποδῶν, μὴ δὲ τῶν ὡσεὶ τὸ σῶμα τεταγμένων αὐτῶν φραζῶν ἐπὶ συμμρόντων. οὕτω δὲ βιασθεῖς ἀνεχώρησε μετ' ὀλίγων ἐπὶ λόφον ἔχοντα ὡσθ' τὸ πεδίον σκοπῶν. ἀλλ' αὐτὸς μὲν ὅσδ' ἐν κατεῖδεν, ἢ μὲν τὸν χάρακα πορτοῦμενον ἰὼ γὰρ ἀσθενῶν τῶν ὡσθ' ἔτι. οἱ δὲ ὡσεὶ αὐτὸν ἰππεῖς ἐωρῶντο πολλοὶ φραζῶν, οὗς ὁ Βροῦτος ἐπέμψεν. εἶκασε δὲ ὁ Καίσιος πολεμίοις εἶναι, καὶ διακείν ἐπ' αὐτόν. ὁμοῦ δὲ τῶν παρόντων ἕνα Τιτίνιον ἀπέφειλεν κατὰ φραζῶν. ὅσθ' ὅτι ἐλαξε τοῖς ἰππέας φραζῶν, ἀλλ' ὡς εἶδον ἀνδρα φίλον, καὶ Καίσιος πεισὸν, ἀλαλάξαντες ὑφ' ἠδονῆς, οἱ μὲν σιωπῶν ἠσπάζοντο τε καὶ ἐδδξιοῦντο, κατὰ πηδῶντες ἀπὸ τῶν ἰππων, οἱ δὲ ἄλλοι ὡσεὶ αὐτὸν ἐν κύκλῳ ὡσεὶ ἐλαύνοντες ἀμα παρὰ καὶ πατάγω Διαφραζῶν ἀμετρίαν, τὸ μέγιστον ἀπειρῶσαντο κακῶν. ἐδδξε γὰρ ὁ Καίσιος ἀληθῶς ὡσθ' τῶν πολεμίων ἔχεσθαι τὸν Τιτίνιον, καὶ τῶν δὲ φραζῶν, Φιλσφυρῶντες ἀνεμίνα μὲν ἀνδρα φίλον ἀρπαζόμενον ὡσθ' τῶν πολεμίων εἶδεν, ἀπεχώρησεν εἰς πῖνα σκηνῶν ἔρημον, ἕνα τῶν ἀπελθόντων ἐφελκυσάμενος Πίνδαρον, ὃν ἐκ τῶν καὶ Κρασοῦν ἀτυχημῶν ὅτι ταῦτῳ εἶχε τῶν ἀνάγκῃ ὡσθ' αὐτῶν φραζῶν ἀσπῶν. ἀλλὰ Παρθῶν μὲν διέφυγε, τότε δὲ τῶν χαμῶν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἀμαζαγῶν, καὶ γυμνώσας τὸν τρεχῶν ἀποκῶν φραζῶν. ἀρέθη γὰρ ἡ κεφαλὴ εἶχα τῶν σώματος. τὸν δὲ Πίνδαρον ὅσδ' εἶδεν ἀνδρῶν μὲν τὸν φόνον. εἶξ' οὐ καὶ φραζῶν ἐνοῖς δδξασ ἀνδρῶν τὸν ἀνδρα μὴ κελθῶντες. ὀλίγω δὲ ὑφ' ἔτι οἱ ἰππεῖς ἐχῶντο φραζῶν, καὶ Τιτίνιος ἐφραζῶν ὡσθ' αὐτῶν ἀπὸ φραζῶν Καίσιος. ὡς δὲ κλαυθμῶν καὶ βοῆ τῶν φίλων ὀδυρομένων καὶ δις φραζῶν ἔγνω τὸ πάθος τῶν φραζῶν καὶ τῶν ἀγνοῶν, ἐσπασατο τὸ ξίφος, καὶ πολλὰ κακῶν τὸς δὲ τῶν μὲν ἦσαν ἐγνωκῶς τῶν Καίσιος φραζῶν, τῶν δὲ θάνατον ἐγῶν ἡδὴ τῶν χάρακας ἠέκουσε.

A & multa signa militaria cepissent de hostibus, illi nullum. Recipiens se Brutus castris iam euastatis Cæsaris, miratus est Cassii prætorium se non videre excelsum undique, ut solet, & conspicuum, neque alia loco suo posita. Siquidem diruta statim pleraque tentoria & deiecta fuerunt, ubi irruerunt hostes in castra. Cæterum qui peruidebant ex amicis Bruti acutius, docuerunt eum multa videre se fulgentia, multa etiam inargentata scuta in castris Cassii huc illuc ferri, cæterum haudquaquã videri sibi vel numerum vel armatum esse relictae stationis, nec tamen cumulos ultra apparere cada-

B uerum, quantos par erat stratis tot legionibus. Ea primum cogitationem Bruto subicere casus Cassii: relictoque in hostium castris præsidio, reuocauit insequentes, contraxitque eos ad ferendam Cassio opem. Cum illo autem actum ad hunc modum fuerat: Nec primam incursionem viderat libenter Bruti militum sine signo & imperio datam: neque quod victores statim ad rapinam & prædam ruerunt, omittentes circuire & circumfundere hostes, ea res ei placuit. Cunctatione autem quadam & mora potius quàm alacritate & consilio ducū cinctus ab dextero hostium cornu est. Equitatu confestim effusa fuga ad mare ablato videns pedites quoque pedem referentes, laborauit eos retinere & reuocare. Vni etiam signifero fugienti eripuit signum, idque ante pedes suos defixit, quum cohors quoque prætorica eius ægre diutius cohæreret. Ita tandem cum paucis coactus est in collem, vnde despici in campum poterat, se recipere. Cæterū nihil ipse contuebatur. nam aciem habebat obtusam. Tantum castra sua conspexit, idque etiam vix, diripi. Comites eius magnam equitum manum, quam mittebat Brutus, contemplati sunt aduehentem. Hos Cassius hostes esse & confectari existimauit se. Vnum tamen ex comitatu misit speculatum, Titinium. Hunc ut aduenientem conspicati sunt equites, & hominem amicum & fidum Cassio videre, sublato prægaudio clamore familiares ex equis desilientes salutauerunt & complexi sunt eum, alii undique eum nimio gaudio ouantes & strepentes sunt circumuecti. qua re magnum malum effecere. Nam Titinium arbitratus est Cassius vere ab hostibus comprehensum, atque hætenus loquutus, Nimirum dum nimium vitæ sumus cupidi, sustinimus amicum ab hostibus videre correptum. Mox discessit in tentorium quoddam desertum, vnum trahens secum libertum Pindarum, quem ex Crassi clade ad hanc necessitatem secum habebat destinatum. Verum Parthis elapsus est: at tunc chlamyde obuoluto capite ceruicem apertam præbuit præcidendam. Caput enim seorsum à trunco repertum fuit. Pindarum vero post eam cædem nemo mortalium conspexit. Vnde suspicati sunt aliqui eum iniussu Cassium occidisse. Mox cogniti equites sunt, & Titinius coronatus ab eis perrexit ad Cassiū. Qui ut ex ciulatu & clamore lamentantium & lugentium amicorum ducis cognouit casum & errorem, strinxit gladium, multumque cessationem incusans suam seipsum peremit. Brutus ut fuscum cognouit Cassium, properauit ad eum. Necem prope castra iam accepit.

τῆς βραδυτῆτος ἑαυτὸν, ἀπέσφαξεν. Βροῦτον δὲ θάνατον ἐγῶν ἡδὴ τῶν χάρακας ἠέκουσε.

Θεσσαλονικίω καὶ Λακεδαίμονα. τὸ πρὸς Βρούτῳ βίω
μόνον ἐνεστὶ τῆς ἐγκλημῆς ἀναπόλογτον· εἰ καὶ πολὺ τούτων
δεινότερα νικητήρια τοῖς στρατομοῖσι Ἀντωνίου καὶ Καί-
σαρ' ἔξεπσαν, ὀλίγου δὲ πάλαι Ἰταλίας τοῖς παλαιῶσι οἰ-
κήτορας ἔξελασαντες, ἵνα χώρην ἐκείνοι καὶ πόλεις τῆς μὴ
παρασηκυσίας λάβωσιν, ἀλλὰ τούτοις μὲν ἄρχην καὶ κρατεῖν
ἔπειθετο, τὸ δὲ πολέμου τέλος, Βρούτῳ δ' ἄρ' ἔδοξε ἀρε-
τῆς, οὔτε νικᾶν οὔτε σώζεσθαι σωχεῖσθαι τῶν τῆς πολέμου,
ἢ μὲν τὸ καλὸν καὶ δικαίον καὶ ταῦτα, Καλαίου τε διηκτόρος, ὅς
αἰπὰν εἶχεν καὶ Βρούτῳ εἰάγειν εἰς ἕνα τῶν βιαιοτέρων. ἀλλ'
ὡς περὶ ἐπιπέδου πηδαλίου σωτὴρ ὄντος, ἕτερον ζύλον πρὸς-
πλοῦ καὶ παρασηκυσίας ἐπιχειροῦσιν, οὐκ ἔστι μὲν ἀναγκά-
σῃ μαχομένοι πρὸς τὴν χεῖρα· οὕτω Βρούτος ἐδυνάμει
τοσαύτη καὶ μετεώρης παρασηκυσίας, οὐκ ἔχων ἰσορροποιῦ-
τα στρατηγὸν, ἡ ἀναγκάσῃ χεῖρα τοῖς παρῶσι, καὶ πολλὰ
παρασηκυσίας λέγειν τῶν ἐκείνοις δοκωμάτων. ἐδόκει δὲ ὅσα
τοῖς Καλαίου στρατιώταις ὤρετο βελτίους παρέξεν δις μεταχει-
ριστοῖσι γὰρ ἦσαν, ἐν μὲν τῶν στρατοπέδῳ δὲ ἀναρχίαν θεοσηκυσ-
μοῖσι, πρὸς δὲ τοῖς πολεμίοις ἄρ' ἔτι μὴ ἦσαν ἀποδειλιώ-
τες. ὁ δὲ ἐν δὲ βέλτιον εἶχε τὰ παρασηκυσία τοῖς περὶ Καίσα-
ρα καὶ Ἀντωνίον, ἀγρὰ τε χεῖρα τοῖς ἀναγκάσῃ, καὶ ἄρ'
χειρότητα τῶν στρατοπέδου, χεῖρα μὲν ἀναγκάσῃ πρὸς δοκω-
μαῖσι γὰρ πρὸς ἔλεσι, καὶ μὲν τὴν μάχην ὄμβρον φη-
νοπωρεῖαν ἐπιχειροῦσιν, πηλοῦ κατεπίμπλητο τὰς σκη-
νάς, καὶ ὕδατος, τῶν χεῖρα πηλοῦ καὶ ψυχρός. ἐν
τούτῳ δὲ οὐσὶν αἰσῶσι ἦκεν ἀγρήσι περὶ τῆς καὶ θαλάσσης
χηροῦσιν ἀτυχίας περὶ τὴν στρατιάν. ἔξ Ἰταλίας γὰρ πολ-
λίω χεῖρα μὲν τῶν Καίσαρος αἰ Βρούτῳ ἦεν ἐπιπε-
σοῦσιν διέφθειραν, ὡν ὀλίγοι πρὸς τὰ πασι τοῖς πολεμίοις ἄρ'
φυγόντες, ἔπειτα λιμοῦ τῶν ἰσθίων καὶ τῶν χεῖρα ἑσθίωντες
διεχρόντο. ταῦτ' ἀκούσαντες ἔσπευδον εἰς μάχης κριθῶσιν,
πρὶν ἀσπείρα τὸν Βρούτῳ ὅσον αὐτῶν γέρονεν ἀτυχίας. καὶ
γὰρ μὲν ἡμέρα σωῖσθαι τὸν τε καὶ γίω ἀμα καὶ τὸν καὶ θα-
λάσσης ἀγρήσι κριθῶσιν. τύχη δὲ πρὶν μάχην ἠκαχία τῶν
ἐν ταῖς ναυσὶν ἠγεμόνων, ἠγνόησε τὸ κατάρθωμα Βρούτος, ἡ-
μερῶν εἶχεσι ἄρ' ἡχηροῦσιν. οὐ γὰρ αἰ εἰς δόξασιν μάχην
πρὸς ἦλθεν, τὰ μὲν ἀναγκάσῃ τῆς στρατιᾶς παρεσκευασμένος
εἰς πολὺν χρόνον, ἐν καλῶν δὲ τῆς χώρας ἰδρυμένους, ὥστε καὶ
χεῖρα ἀπαρῆς, καὶ πρὸς τοῖς πολεμίοις δις ἐκείσασιν ἔ-
χειν τὸν στρατοπέδον. τὰ δὲ κρατεῖν βεβαίως τῆς θαλάσσης,
καὶ νεικηκέναι περὶ τὸ κατ' αὐτὸν, ἐπὶ ἐλπίδων μεγάλων
καὶ φρονήματος γέρονος. ἀλλὰ τῶν παρασηκυσίας (ὡς εἰ-
κεν) οὐκ ἐπὶ πολλοῖς ὄντων κατεκτῆν, ἀλλὰ μοναρχίαν δεο-
μοῖσι, ὅθεν εἰάγειν καὶ μετασῆσθαι τὸν μόνον ἐμποδῶν ὄντα
τῶν κρατεῖν δυναμῶν βουλομένους, ἀπέκρυσσε τὴν τύχην
ἐκείνῳ, καὶ περὶ ἐξυπᾶτω τῶν μὴ λαθεῖν τὸν Βρούτῳ ἀφικ-
νομένῳ μέλλοντος γὰρ αὐτῶν μάχασθαι, πρὸς μίαν ἡμέραν ὄ-
ψε Κλωδίου τῆς οὐκ τῶν πολεμίων ἀτόμοτος ἦκεν ἀγρήσι
ὅτι διεφθαρμένον ἠσθημένον τὸν σόλον οἱ περὶ Καίσαρα,
σπεύδουσι ἀγρήσισασθαι. ταῦτα λέγων ὁ ἀνδραγαθὸς οὐκ
εἶχε πίστιν· οὐδὲ εἰς ὅσον ἦλθε τῶν Βρούτῳ, κατὰ φρονήσις
πρὸς τὰ πασι, ὡς μηδὲν ἀνηκῶς ὕγιες, ἢ τὰ ψευδῆ πρὸς
χεῖρα ἀπαγγέλλων. ἐν ἐκείνῃ δὲ τῆς νυκτὶ πάλιν φασὶν εἰς ὄ-
ψιν ἔλθειν τὸ φάσμα τῶν Βρούτῳ, καὶ τὴν αὐτῶν ἐπιδειξάμενον ὄψιν, ὁ δὲ εἶπεῖν, ἀλλ' οἴχεσθαι. Πό-
πλιος δὲ Βολούμμιος, ἀνὴρ φιλόσοφος καὶ σωστρατευμένος ἀπὸ ἀρχῆς Βρούτῳ, τῶν μὲν οὐ λέγει τὸ σημεῖον,

A Thessalonicam & Lacedæmonem. Hoc Bruti vi-
tæ crimē vnum inest inexcusabile: quamuis mul-
to his tristiora militibus præmia Antonius & Cæ-
sar tribuere. qui omni pene Italia veteres exegerūt
cultores, vt agrum illis & oppida darēt aliena. Ve-
rum istis imperare & dominari propositus erat bel-
li finis: Bruto vero ob virtutis opinionem nec vin-
cere nec incolumi esse à vulgo nisi cum honesto
& iustitia concedebatur, idque Cassio defuncto,
cui obiectatum fuit quod Brutum quoq; ad non-
nulla impelleret violentiora. Cæterum sicut in
cursu gubernaculo confracto ligna alia affigere &
accommodare tentant, non apte quidem, sed ne-
cessario machinantes id ad euitandum pericu-
lum: ita Brutus in tanto exercitu rebusque ancipi-
tibus cogebatur parisi inopia ducis accommodare
se presentibus, multa que ex eorum nutu facere &
dicere quæ illis placebant. Placebant autem, quæ-
cunque Cassii milites videbatur correctura. Quip-
pe intractabiles erant, in castris quod agerent sine
imperio feroces, aduersus hostes ab acceptam cla-
dem trepidi. Nihilo erant Cæsaris & Antonii res
commeatus penuria meliores, & quia castra habe-
bant loco humili, grauem expectabant hyemem.
Volubantur enim apud paludes, & prælium im-
bres sequuti autumnales tentoria cæno comple-
bant, & aqua confestim ex rigore congelante. Ita
comparatis clades militum mari accepta annun-
tiatur. Siquidem ingentes copias, quæ mitteban-
tur ex Italia ad Cæsarem, adorta Bruti classis est
oppressitque: ex his admodum pauci, qui hostiles
effugerant manus, adesis præ fame velis & funi-
bus vitam tolerabant. Quæ vbi intellexere, matu-
rabant prælio ante decernere, quàm quanto au-
ctus successu esset, intelligeret Brutus. Eodem e-
nim die terra marique pugnatum fuit. Cæterum
fortuna quadam magis quàm præfectorum classis
malitia ignorauit Brutus victoriam hanc spatio in-
teriecto viginti dierum. Neque enim ad alterum
conflictum descendisset, quum necessaria exerci-
tui in longam diem haberet expedita, & loco op-
portuno consideret, vt haberet & aduersus hyemis
iniuriam tuta, & aduersus hostes inexpugnabilia
castra: quia vero potiebatur citra controuersiam
mari, & cornu hostium sibi aduersum fuderat,
magna spe & animo esset fultus. Enimvero quo-
niam regi imperium non ultra poterat à multis,
sed vnum postulabat rectorem, intendens scilicet
amouere deus & subducere vnum illum qui poti-
ri rerum valenti obstabat, moratus est, ne illa pal-
ma in Bruti veniret notitiam, quanuis id prope
esset factum. Pridie enim quàm dimicare statue-
rat, sub vesperum transfugiens ab hostibus ad
eum Clodius, nuntiauit Cæsarem & Antonium,
vbi profligatam classem suam rescuerunt, pro-
perare ad certamen. Hæc dicenti non habita fi-
des est, neque in Bruti venit conspectum, despe-
ctus profusus, quasi nihil certi audiuisset, aut va-
na fauoris conciliandi gratia adferret. Ea no-
cte spectrum illud referunt iterum Bruto obuer-
satum, eandemque repræsentans visionem ni-
hil loquutum, sed dilapsum fuisse. P. Volumnius
vir sapientiæ studiis deditus, & Bruti arma ab
initio sequutus, nihil meminit huius ostenti:

sed obiectam apibus primam aquilam fuisse, & cui-
dam ordinum ductori brachium unguentum ro-
faceum exudasse, neque quum crebro detergerent
id & eximerent, quicquam profectum. Sub con-
flictum duas aquilas medio inter utramque aciem
spatio concurrentes dimicasse, atque incredibile
silentium campum occupavisse omnibus eas spe-
ctantibus, pulsam fuisse & fugisse eam quae a parte
fuerat Bruti. Celebratum vero fuit de Aethiope,
qui porta patefacta aquilifero occurrens, gladiis a
militibus est in omen id vertentibus concisus.
Postquam eduxit milites, atque infestam hostibus
explicavit aciem, diu substitit. Nam contemplan-
ti exercitum suspiciones & delationes aduersus
nonnullos oblatae sunt, & equitatum vidit haud
alacrem ad committendam pugnam esse, sed sem-
per opperientem quid efficerent pedites. Inde
repente vir strenuus, qui virtutis causa magno in
honore habebatur, praeter Brutum ipsum euectus
Camulatus nomine transit ad hostes. Id Brutum
intuentem ingens perculit dolor, ac partim ira,
partim maioris metu defectionis & prodicionis
protinus duxit in hostem praecipiti in nonam ho-
ram die. Qua ipse agebat parte, superior fuit, gra-
dumque inulit sinistrum hostium cornu vrgens,
confirmaueruntque successum equites, qui vna
cum peditibus impressionem dederunt in per-
culosos. Alterum cornu, ne circumdaretur, duci-
bus infesta signa in hostes rapientibus, quum nu-
mero non aequarent aduersarios, medium diuul-
sum est, delumbatumque non sustinuit hostes,
sed effudit se primum in fugam. Qui hoc fude-
rant, mox circumuenerunt Brutum. Hic om-
nia imperatoris & militaris virtutis opera manu
& consilio in ipso discrimine ad palmam obtinen-
dam expertus est. Ceterum qua re fuerat priore
conflictu superior, ea hic infestavit eum. Siqui-
dem hostium cornu, quod ibi succubuit, ilico fuit
oppressum, ex Cassii vero militibus pulsus pauci
ceciderant. Qui vero incolumes erant, ex priore
clade trepidi consternauerunt pauore ac terrore
maximam exercitus partem. Hic M. Catonis fi-
lius inter praestantissimos & fortissimos iuuenes
dimicans ac labore confectus, non cepit fugam
neque pedem retulit, sed pugnans, significansque
qui esset, atque paterno nomine se appellans, su-
per cumulata hostium cadauera cecidit. Occu-
bit etiam ex aliis optimus quisque, qui ad eripi-
endam Brutum obiecerunt se hostibus. Erat Lu-
cilius quidam inter Bruti amicos, vir bonus. Hic
equitum ceteram barbarorum cernens in con-
flectando ceteros negligentes, in Brutum autem
effusis se ferentes habens, statuit periculo suo il-
los inhibere: paululumque a tergo relictus, ipse
Brutum se esse indicavit. Et fidem faciebat, quia
orauit, ad Antonium ut ducerent se, quasi Cae-
sarem timeret, & fideret illi. Hi praeda sua ouantes, &
mirificam fortunam rati suam, abduxerunt illum
diei iam sero praemissis certis ex suis ad Antonium
nuntiis. Latus ille processit ducentibus obuiam:
aliique, qui viuum attrahi audierunt Brutum,
accurrerunt, partim eius miserantes fortu-
nam, partim illa gloria ducentes indignum, qui
lucis cupiditate praeda factus foret barbarorum.
Quum appropinquarent, substitit Antonius,
suspensus quemadmodum Brutum exciperet.
At Lucilius ad eum adductus, fidenti animo,

A μελιωάν δέ φησιν τὸν παρθόν ἀετὸν ἀνάπλεων ἡμέρας καὶ
τῆς ταξιαρχῶν πινὲς ἀπὸ αὐτομάτου τὸν βραχίονα μύρον
ρόδιον ἐξαρτῆν, καὶ πολλάκις ἐξαλείφοντας καὶ ἀπομάτ-
τους μὴδὲν φραίνειν. καὶ παρὰ τῆς μάχης αὐτῆς, ἀετοὶ
δύο συμπεσόντες ἀλλήλοισ ἐν μεταχμίῳ τῷ στρατοπέδῳ
μάχεσθαι καὶ σιγῶν ἀπίστον ἔχειν τὸ πεδίον, θεωμένων ἀπὸ μύ-
ρων, εἴξαι δὲ καὶ φυγεῖν τὸν κτὶ Βροῦτον. ὁ δὲ Αἰθίοψ παρ-
βόητος γέγονεν, ὁ τῆς πύλης ἀνορθώσεως ἀπὸ μύρων τὴν φέ-
ροντι τὸν ἀετὸν, καὶ κατακρούει τὰς μαχίρας ὑπὸ τῷ στρα-
τωτῶν οἰωνοσαυμένων. παρὰ τὴν γὰρ φάλαγγα, καὶ κα-
ταστήσας ἐναντίας τοῖς πολεμίοις, ἐπέχετο πολὺ χρόνον. ὑπο-
ψία γὰρ αὐτῶν καὶ μινύσεις κατὰ πινῶν παρὰ τὴν ἐπιπέδον, ὅτι
σχοποιῶντι τὸ φράγμα καὶ τοῖς ἰππέας ἐώρετο μάχης ἀρχῆν
οὐκ ἀπὸ παρὰ τὸν μύρον ὄντας, ἀλλ' ἀπὸ παρὰ τὸν μύρον τὸ τῆς πε-
ζῶν ἔργον. εἴτ' ἐξ αἰφνης αἰὲρ πολεμικός καὶ τετμημένος ἐπὶ
ἀνδρεία ἀφ' ἑαυτοῦ, παρὰ τὸν Βροῦτον αὐτὸν ἐξίππασα-
μένος, μεταβάλλεται παρὰ τοῖς πολεμίοις (Καμουλάτος δὲ
ἐκαλεῖτο) τῆτον ἰδὼν ὁ Βροῦτος ἠλθῆσεν ἰσχυρῶς καὶ πάλιν
ἀπὸ ὀργῆς, τὰ δὲ φόβῳ μείζονος μεταβολῆς καὶ παρὰ τὴν
δύσιν ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἤγειρε, εἰς ὅσον ἐνάτιον τὴν ἰλίκα-
C ταφρομένην, καὶ τὴν μὲν κατ' αὐτὸν ἐκράτησε μερῶς, καὶ παρ-
ῆλθεν, ὑποχωροῦντι τὰς ἀριστερῶν τῶν πολεμίων ἐγκείμενος
καὶ συνεπέρωσαν οἱ ἰππεῖς, ἀμα τοῖς πεζοῖς ἐμβαλόντες
τετρασήμεροι. ὁ δὲ ἕτερον κέρας, ὡς μὴ κυκλωθεῖν, τὴν γε-
μόνων ἀπὸ παραρῆσθοντων, πλήθει δὲ λοιπομένων, διεσπᾶτο δὲ
μέσον καὶ γινόμενον ἀσθενές, οὐκ αἰτέχε τοῖς ἐναντίοις, ἀλλ'
ἐφθλῆ παρὰ τὸν οἶον, τὴν δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ, δὴ δὲ ἐκυκλωθεῖν
τὸν Βροῦτον, αὐτὸν μὲν ὅσα στρατηγικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἔρε-
της ἔργα, καὶ χεῖρ καὶ γνώμη παρὰ τὰ δεινὰ παρὰ τὸν νικᾶν
ἀποδεικνύμενον. ὅ δὲ πλέον ἔχε τῆς παρὰ τὴν μάχην, τούτω
D βλαπτόμενον. τῆς μὲν γὰρ πολεμίων δὲ νικῆσεν δὴ δὲ ἀπολω-
λεί τότε τῆς Ἰκαοῦ τετραπέντων ὀλίγοι διεφθάρησαν, οἱ
δὲ σωζόμενοι, τὴν παρὰ τὴν ἡσυχίαν παρὰ τὴν οἶον, ἀνέπλησαν
ἀγρυπίας καὶ τετραπέντων δὲ πλείστον τὴν φράγματος. ἐπὶ
ταῦτα καὶ Μάρκος ὁ Κάτωνος υἱὸς ἐπὶ τοῖς ἀριστεροῖς καὶ ἡμ-
νομοτάτοις τῆς νέων μαχόμενος, καὶ καταπονυμένος, οὐκ ἐ-
φυγῆσθαι εἴξεν, ἀλλὰ χρώμενος τῆ χειρὶ, καὶ φερέων
ὄσπης εἶναι, καὶ παρὰ τὸν ὀνομάζων, ἐπέσειν ὅτι πολλοῖς νεκροῖς
τῶν πολεμίων ἐπιπέον δὲ καὶ τῶν ἄλλων οἱ κρατίστοι, τὴν Βρο-
E του παρὰ τὸν κινδυνώοντες. ἡ δὲ Λουκίλλιος, αἰὲρ ἀγαθός,
ἐπὶ τῆς ἐταίρειος. οὐκ ὄραν βαρβάρους ἵνας ἰππέας ἐπὶ τῆ
διώξει τῶν ἄλλων ὁσθέντα ποιούμενοι λόγον, ἐλαύνον-
τας δὲ ῥύδιον ὅτι τὸν Βροῦτον, ἔγνω παρὰ τὸν κινδυνώσας,
ἐραποδὼν αὐτοῖς ἡμέρας καὶ μικρὸν ὑπολειφθεῖς, αὐτὸς ἐ-
φη Βροῦτος ἐπὶ τὴν πιθανὸν ἡμῶν, παρὰ τὸν Ἀντώνιον δέομενος ἀγῆν
ἐαυτὸν, ὡς Κάσσεος δεδωκώς, ἐκείνη δὲ παρὰ τὸν οἶον. οἱ δὲ ἀ-
σπασάμενοι τὸ ἄρημα, καὶ τὴν ἰνὴν ἡμῶν ἡ κεχρηθῆσθαι νο-
μίζοντες, ἤγον τὸν ἄνδρα, σέστοις ἤδη παρὰ τὴν ἐπιπέοντες
δὲ αὐτῶν ἵνας ἀγῆλοισ παρὰ τὸν Ἀντώνιον. αὐτὸς τε οὐκ
ἠσθένει ἀπὸ τῶν ἀγῆσιν, καὶ τῶν ἄλλων οἱ πιθανόμενοι
F ζῶντα Βροῦτον χεῖρ ἔχοντες, οἱ μὲν, ἐλεεινὸν ἠ-
γροῦμενοι τῆς τύχης, οἱ δὲ, τῆς δόξης ἀνάξιον, ἀγῆσαι βαρβάρων
ὑπὸ φιλοψυχίας ἡμῶν. ἐπεὶ δὲ ἐγῆσθαι, ὁ μὲν
Ἀντώνιος ὑπέστη, ἀφ' ἑαυτοῦ ὅπως χεῖρ δέξασθαι τὸν
Βροῦτον. ὁ δὲ Λουκίλλιος παρὰ τὴν ἀγῆσιν, μάλιστ' ἀγῆσθαι,

" Μάρκον μὲν (εἶπεν) Ἀντώνιον Βρούτον ὁδὸς εἰς ἤρην κεν, οὐδ' αὖ
 " ἔλοι πολέμιος· (μὴ ποσὸν ἢ τύχη κρατήσῃ τῆς ἀρετῆς)
 " ἀλλ' ἐκείνος ὄρεθ' ἴσεται ζῶν, ἢ πού τις νεκρὸς, ἀξίως κείμε-
 " νος αὐτῷ. ἐγὼ δὲ τοῖς σοῖς στρατιώταις ἀπαρκεσάμενος ἤ-
 " κω, παθεῖν ὁδὸν ἔπι τούτῳ τῷ ἀντικέστων παρὰ τοῦ μύθου.
 " αὐτ' εἰπόντος τῷ Λουκιλλίου, καὶ πόμπων ἐκπλαγῆτων,
 " Ἀντώνιος πρὸς τοὺς κομισάτους αὐτὸν ἀποβλέψας, Ἡ-
 " που χαλεπῶς (εἶπεν) ὦ στρατιώται φέρετε τῇ ἀμύρῃ,
 " ἀπειθεῖσθε δὲ δουλοῦντες· ἀλλ' οὐδέ τι κρείττονα τῆς ζητουμέ-
 " νης ἀγρᾶς ὄρεθ' ἴσεται. πολέμοιο γὰρ ζητοῦντες, ἤκετε φίλον ἢ
 " μὴ κημιζόντες. ὡς ἐγὼ Βρούτῳ μὲν ὅσα οἶδα μὲ τοῖς θεοῖς
 " ὅ, τι αὐτῷ ἐχρησάμενος ζῶντι. ποιούτων δὲ ἀνδρῶν φίλων τυγ-
 " χάνοιμι μέλλον ἢ πολεμίων. αὐτ' εἰπὼν καὶ τὸν Λουκιλλιον
 " ἀπαρκεσάμενος, τότε μὲν ἐν τῷ φίλων σιωπῆσεν, ὕστερον δὲ
 " χροῖ μύθος εἰς πόμπαν πρὸς αὐτὸν καὶ βεβαίως διετέλεσεν. Βρούτος
 " δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς ἑαυτὸν ὑλάδεις καὶ ἀπαρκεσάμενος ἤδη σῶ-
 " πους ὄντος, οὐ πολὺ πρὸς ἤλθεν, ἀλλ' ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν καὶ πέ-
 " τρον ἔχοντι μεγάλῳ ἀπαρκεσάμενος κατὰ τὴν ὁδὸν, ὀλίγων δὲ
 " αὐτὸν ἠγεμόνων καὶ φίλων ὄντων, πρὸς αὐτὸν ἀποβλέψας
 " εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀφ' ἑαυτοῦ ὄντα μετὸν, ἀνεφ' ἔβλεπε δύο σί-
 " χους, ὧν τὸν ἕτερον Βολούμνιος ἀνέγραψεν, Ζεὺς μὴ λάθοι σε
 " τῷ δὲ ὅς ἀπίος κακῶν· τῷ δὲ ἑτέρῳ φησὶν ἔπι λατρεύειν.
 " μὲν δὲ μικρὸν τῷ ἐν τῇ μάχῃ πρὸς αὐτὸν πεσόντων ἐταίρων
 " ἕκαστον ὀνομάζων, μάλιστα τῇ Φλαβίου μνήμῃ καὶ τῇ Λα-
 " βωνίου ἐπεσέναξεν. ἰὼ δὲ αὐτῷ ἀρεσθούσης ὁ Λαβωνίος, ὁ δὲ
 " Φλαβίος, ἐπαρχὸς τῷ τεχνίτῳ. ἐν τούτῳ δὲ τις, αὐτὸς τε
 " διήσας, καὶ τὸν Βρούτον ὄραν ὁμοίως ἔχοντα, λαβὼν κρη-
 " νος, ἔπι τὸν ποταμὸν κατέδραμεν. φόβου δὲ κατὰ θάτερα
 " πρὸς πεσόντος, Βολούμνιος πρὸς ἤλθεν κατωφόδος, καὶ
 " σιωπῶντα Δάρδατος ὁ ἑσπασίτης. ἐπὶ μελόντες δὲ μὲν
 " μικρὸν, ἠρώτησαν αὐτὸν τὸ πόματος. ἠθικῶς ὁ σφόδρα μει-
 " δέσας ὁ Βρούτος πρὸς τὸν Βολούμνιον, Ἐκπέποτα (εἶ-
 " πεν) ἀλλ' ἕτερον ὑμῖν κημιθήσεται. πεμφθεὶς δὲ ὁ αὐτὸς ἐ-
 " κινδύωσεν ὑπὸ τῷ πολεμίων ἀλάνῃ, καὶ μόλις ἐσώθη
 " τετραμύθος. εἰκάζοντι δὲ αὐτῷ μὴ πολλοὺς ἐν τῇ μάχῃ τε-
 " θναίαι, Στατύλλιος ὑπέστη, ἀλλ' τῷ πολεμίων ἐκπε-
 " σάμενος, (ἄλλως γὰρ ὅσα ἰὼ κατόψασθαι τὸ στρατιώτηδον)
 " καὶ πυρσὸν ἄρας, ἀνὰ ὄρη παρὰ τὸν σῶζόμενον, πάλιν ἀφί-
 " ξεσθαι πρὸς αὐτὸν. ὁ μὲν οὖν πυρσὸς ἤρθη, τῷ Στατύλλίου
 " παρελθόντος εἰς τὸ στρατιώτηδον. ὡς δὲ ὅσα ἐπὶ μελόντες
 " πολλῶν, Βρούτος εἶπεν, ἀλλ' ἴθι Στατύλλιος ἀφίξεται. σιωπῶν
 " δὲ αὐτὸν ἐπὶ μελόντες ἐμπροσθεν εἰς τοὺς πολεμίους καὶ ἀφί-
 " ξεσθαι. πρὸς ἴσθῃ δὲ τῆς νυκτὸς ἀποκλίνας ὡς ἔτυχεν
 " κατέζομενος, πρὸς οἰκέτῳ αὐτοῦ Κλήτον ἐλάλει. σιωπῶν-
 " τος ὁ τῷ Κλείτου καὶ δακρύοντος, αὐτῷ ἀπαρκεσάμενος τῷ
 " ὑπὸ ἀπασίτην Δάρδατον, ἰδὲ πρὸς αὐτὸν πρὸς ἔφερε λό-
 " γους. τέλος ὁ τὸν Βολούμνιον αὐτὸν ἑλλῆνισι τῷ λόγων καὶ
 " τῆς ἀσκήσεως ὑπὸ ἐμίμησε καὶ ἀρεσθῆναι τῇ χεῖρῳ
 " ἐφάψασθαι τῷ ξίφῳ αὐτῷ, καὶ σιωπῶντα τῷ πλη-
 " γῷ. τῷ δὲ Βολούμνίου διωσαμύθος, καὶ τῷ ἄλλων ὁμοίως
 " ἔχοντων, εἰπόντος δὲ πινος ὡς δεῖ μὴ μένειν, ἀλλὰ φά-
 " " γιν' ἔλασθαι, Γαῖον μὲν οὖν (εἶπεν) φθικτέον· ἀλλ' οὐδ' ἀφί-
 " " τῷ ποδῶν, ἀλλὰ ἀφί τῷ χεῖράν. ἐμβαλὼν δὲ τῷ δε-
 " " ξίαι ἐκείνῳ, μάλα φαιδρὸς, ἠδεσθαι μὲν ἔφη μεγάλῳ ἠδονῷ ὅτι τῷ φίλων αὐτὸν ὁδὸς εἰς ἐλευσάτο, τῇ τύχῃ δὲ
 " ἐγκαλεῖ ὑπὸ τῆς πατρίδος· αὐτὸν δὲ τῷ νενικηκότων μακχεῖώτερον νομίζειν, ὅσα ἔρτες ὁδὸς πρὸς αὐτὸν μόνον,
 " ἀλλὰ καὶ

A M. Brutum, inquit, Antoni, nemo cepit neque ce-
 perit hostis. Dii meliora, quam ut tantopere vir-
 tutem calcet fortuna. Verū ille reperietur viuis,
 vel certe, ut illo dignū est, mortuus. Ego vero mili-
 tibus tuis imposui, atq; adsum nihil huius rei causa
 sufferre acerbi recusans. Sic fato Lucilio, omni-
 busque obstupefactis, Antonius in illos qui addu-
 xerant eum, intuitus, Nempe inique, inquit, fertis,
 commilitones, quod errore isto arbitremini vobis
 illusum. Verum sic habetote, chariorem vos,
 quam quærebatis, reperisse prædam. Quippe dum
 hostem quæritis, adduxistis nobis amicum. Nam
 B ego Bruto incertus sum hercle quid facerem vi-
 uente. Tales verò amicos malim adipisci quam
 hostes. Ita loquutus, & Lucilium complexus, com-
 mendavit eum tunc vni amicorum, eoque deinceps
 fido & firmo ad omnia perpetuo usus est. At
 Brutus riuum obsitū virgultis & rupibus transit,
 neque multo longius, quod iam nox esset, proces-
 sit, sed loco quodam cauo, cui grande prætentum
 saxum erat, confedit, paucis cinctus ducibus ami-
 cisque: ac primum suspiciens in fulgens stellis cæ-
 lum, duos versus protulit, quorum alterum prodi-
 dit literis Volumnius,
 C *Ne huius mali te fallat autor, Iuppiter.*
 alterum sibi ait effluxisse. Mox singulos amicos
 qui ante oculos suos ceciderant in acie, nomi-
 nans, præcipue Flauii mentioni & Labeonis in-
 gemuit. Fuit eius Labeo legatus, Flavius præfe-
 ctus fabrum. Interea quidam, qui & ipse sitiit, &
 Brutum item vidit, rapta galea decurrit ad a-
 mnem. Quum strepitus ex altera ripa accidisset,
 processit Volumnius speculatum, & cum eo ar-
 miger Dardanus. Cito regressi requisuerunt de
 potu. Ibi sane quam placide arridens Brutus Vo-
 lumnio, Epotus est, inquit, sed afferetur vobis al-
 ter. Idem missus pene captus ab hostibus fuit, &
 D ægre vulneratus euasit. Coniectanti Bruto non
 multos in conflictu cecidisse, recepit Statilius
 per medios se transiturum hostes, (neque enim
 poterat aliter) & speculaturum castra, elataque
 face, si illa salua offendisset, ad ipsum regressu-
 rum. Fuit fax sublata. Nam peruenit in castra Sta-
 tilius. Qui quum longo spatio nō redisset, Brutus,
 Si Statilius, inquit, vivit, reuertetur. Verum illo in
 reditu incidit forte in hostes, à quibus est interfe-
 ctus. Multa iam nocte inclinans se Brutus, ut se-
 debat, versus seruum suum Clitum, alloquutus
 est eum. Silente Clito & lacrymante, vertit se
 E rursus ad armigerum Dardanum, quicum ha-
 buit seorsum quosdam sermones. Tandem Vo-
 lumnium ipsum lingua Græca literarum & stu-
 diorum communium commonefecit, oravit-
 que ut manum gladio vna secum admoueret, &
 ictus impulsū adiuuaret. Recusante id Volu-
 mnio, aliisque idem facientibus, quum diceret
 quispiam non remanendum illic, sed fugiendum
 esse: exurgens, Sane, vero, inquit, fugiendum
 est, non pedibus tamen, sed manibus. Tum da-
 ta cuique dextra vultuque perquam sereno, ma-
 gna sibi voluptati ait esse quod nemo ipsum fe-
 F fellisset amicorum: verum fortunam se patriæ
 nomine incusare: victoribus verò ducere se
 beatiorē, non præteritorum tantum causa,

sed in praesentia quoque: qui laudem relinqueret virtutis, quam neque armis victores neque pecunia paraturi vel relicturi essent posteris, quin videretur iustis oppressis & probis iniusti & improbi dominatum nihil ad ipsos pertinentem quassisse. Postquam denique oravit & obsecrauit eos ut semet ipsi feruarent, recessit longius cum duobus aut tribus, ex quibus fuit Strato, qui cum eo ex studio rhetorico contraxerat familiaritatem. Hunc proxime se constituit, atque in gladium strictum, quem capulo ambabus manibus direxit, incumbens interemit se. Alij non ipsum autumant, sed Stratonem, enixe precante Bruto, auersis oculis subiecisse gladium, atque illum cum impetu impressisse pectus: quo trajecto fuisse eum euestigio exanimatum. Hunc Stratonem Messala, Bruti amicus, Caesari reconciliatus commendauit ei aliquando per otium, lacrymansque ait, Hic ille est, Caesar, qui Bruto meo extremum praestitit officium. Eum Caesar beneuolentia complexus habuit in laboribus & certaminibus Aetiatis vnum ex fortibus Graecis qui eum sequebantur. Ipsum autem memorant postea Messalam, quum celebraretur a Caesare, quod quamuis fuisset ad Philippos infestissimus ipsis Bruti causa hostis, egregiam operam tamen sibi praebuisset ad Aetium, dixisse, Tu me, Caesar, semper sectae partiumque inuenies meliorum & iustiorum. At Brutum Antonius exanimem quum inuenisset, corpori praecipit paludamentum ex suis pretiosissimum iniici. Postquam id interceptum comperisset, interfici iussit furem, reliquias ad matrem Bruti Seruiliam remisit. Porciam bruti uxorem Nicolaus philosophus scribit & Valerius Maximus, quae mori destinauerat, quum amicorum nemo id permetteret, sed adhererent ei assidui asseruentque, ex foco arreptos carbones hausisse, oreque occluso & compresso fuisse absumptam. licet circumferatur epistola quaedam ad amicos bruti exoptulantis & lamentantis Porciam ut ab illis neglectam, quae deponere ob valetudinem voluisset vitam. Videtur igitur temporis Nicolaum rudem fuisse. Nam morbum certe amoremque huius foeminae & mortis modum epistolium quoque hoc, modo ex germanis fit, suggerit.

της τελευτης απονοησαι δίδωσι κη ο βπιστολιον, εις ορα τιν γνησιων εστιν.

A **Δ**λλά και νυν απολείποντα δοξαι ερετης, ου ούθ' οπλοισ ουτε χρημασιν απολείφουσιν οι κεκρατηκότες. ως μη δοκειν οπι διχασμοις ανδρας αδικει, και κακη χρησσοις απολεσαντες, ου παροσηκύντως ερχοσιν. δεηταις η και παρκαλέσασ σωζειν εαυταις, ανεχάρησεν απωτέρω μη δυο η τελων, αν αυ και Στρατων ο απο λόγων ρητορικων γερονως αυτω σιωηησ. και τστον εγιστα παρκασησάμυρος εαυτα, και ο ξίφος ημυρον επι της λαβης ταις χερσιν αμφοτέρας ερείσασ και παειπεσων, ετελεύτησεν. οι δε φασιν ορα αυτον δλλα τ Στρατωνα, πολλα πδρυ τδ Βεσυτου δεητηντος, αποσρέφαντα τιω ειν, αποσησασ ο ξίφος, εκεινον η ρύμη παροσεαλόντα ο σέρνον και διώσαντα, σιωτήμας αποθανείν. τστον η τ Στρατωνα Μεσαλας εταίρος αν Βεσυτω, Καίσαρι Δεσμαγείσ, επι γολησ ποτε παροσηηαγε, η δακρύσασ ειπεν, Ουτός εστιν, ω Καίσαρ, ο ανήρ ο τα εμω Βεσυτω τ τελευταίαν αποουρησασ χείρ. αποδοξάμυρος ουν ο Καίσαρ, εχεν αυτον εν τε τοις πόνοις και εν τοις παει Ακπιον αγώνσιν ενα τιν παει αυτον αγαθάν ημορμύων Ελλύων. αυτον η τ Μεσαλας λεγεισιν υσερον επαιμούμυρον απο Καίσαρος, οπι και παρ εν Φιλιπποισ πολεμιώτατος αντισ ημορμύρος Δεσ Βεσυτον, εν Ακτιω παροσημύοτατον εαυτον παρέσεν, Εγώσσι, (Φάσαι) ω Καίσαρ, αει της βηήονος η δικαιοτέρας ημης και μεείδος εημορμύ. τ η Βεσυτον ο Αντώνιος ανδρών τεθηκείσα, ο μύρ Καμα τη πολυτελεσάτη τιν εαυτη φοινικίδων παειδωγειν εκέλθωσεν. υσερον η τιω φοινικίδα κεκλεμυρμύ ανδορμύρος, απεκτεινε τ υφελόμυρ. τα η λείφανα παρος τιω μητέρα τδ Βεσυτου Σερβιλίαν απέπεμψεν. Γορκίαν η τιω Βεσυτου γυναικα Νικύλαος ο Φιλόσφος ισορεί, και Ουδέγειος Μάξιμος, βουλομύρμύ αποθανείν, ως οσθείς επέσπερε τιν φίλων, δλλα παροσεκειντο και παρεφύλαπιον, εκ τδ πυρός αιασαίσασαν ανδραχας και ταπιήν, η ο σόμα συκλεισασαν η μύσασαν, ούτω Δεσφθαριύωα. καιτοι φέρεταις ησ επισολη Βεσυτου παρος τοις φίλοις, εγκελδύντος και ολοφουερμύρου παει της Πορκίας, ως αμειλητήσασ απο αυτη, και παροσελομύρης Δεσ νόον καισάλιπειν τ βίον. εοικεν ουν ο Νικύλαος ηγηνηκείμα τ χρονον, επει τόγε πάτος η τ έρωτα της γυναικείσ, η τ εσπον

Quando igitur multa hisce viris suppetierunt praecleara, praesertim quod ex tenuissimis subsidijs maximi euaserint, haec Dioni pulcherrima laus est. Neque enim laudis socium habuit, quomodo Cassium Brutus, virum ad virtutem & gloriam non perinde excellentem, sed qui ad bellum non minus fortitudine, scientia rei militaris, & industria attulit momenti, cui sane etiam totius facti ascribunt quidam ingressum, ducem hunc consilij in Caesarem Bruto intrepidum asserentes fuisse: At Dion sicut arma, classem, copias militares ad rem gerendam, ita amicos quoque & socios sibi ipse comparauit. Nec vero iam, ut Brutus ex rebus ipsis gerendis & bello opes sibi & vires quassuit, ita Dion: verum praerogauit in bellum ipse facultates suas, ac pro ciuium suorum libertate exilij viaticum profudit prior. Adhaec Brutus & Cassius, απο της τιν πολιτν ελδθεείας τοις της φυγησ εφοδοις παροκαθησάμυρος. επι η, Βεσυτος μύρ και Κάσσιος.

Πολλων τίνω τοις ανδράσιν απορξάντων καλαν, εν τοις παροτοις η, ο μερίσσοις ελαχίσασ αφορμήσ ημέσασ, τστο τα Δίωνι καιλίσον εστιν. ου γαρ ειχε τ αμφοισθητοιώτα, και τα παρ ο Βεσυτος Κάσσιον, ανδρα παρος τιω ερετιω και δοξαν ουχ ομοίωσ αξιόπισον, εις η τ πόλεμων ορα ελαπίνας τόλμη και δεινότηπ και παροξεί συμβολάσ παροσρόμυρον, ωγε και τδ πδρυτός εργου παροσποιούσιν ενιοι τ ερχών, ηγημόνα της επι Καίσαρα γνώμησ τουτον ανδρομώτα Βεσυτω ημέσασ λέγουντες. Δίων δι ως παρ οπλα, και πλοία, η γραπωπηκίω διώαμιν, ούτω η φίλοις η σμωεργείσ επι τιω παρξείν αυτος εαυτη φαίνεται κησάμυρος ου μύρ ουδι ως Βεσυτος εν τιν παροσμάτων αυτη και τδ πολέμου πλούτον εχεν και διώαμιν, ούτω η Δίων, δλλα τα πολέμω παροσεισηγκεν αυτος τ εαυτη πλούτον, QQQQ

Οὐκ ὄν ἀσφαλές ἡσυχίαν ἀγὰρ ἐκπεσοῦσι τῆς Ρώμης, ἀλλ' ὠφληκέσι δίκῃ θανάτου καὶ διαχωρισμοῖς, ἀναγκάως εἰς τὸ πόλεμον κατέφυγον, καὶ τὰ σώματα τοῖς ὀπλοῦσιν ὡς κατὰ γένηται διεκινδυνώσαντες ὑπὲρ αὐτῶν ὅτι πλέον ἢ τῶν πολιτῶν. Δίων δ' ἀδεέστερον τῆ φυγῇ τῶ φυγαδύσαντος τυραννοῦ καὶ ἠδὲ τῶν ἀγῶν, ἀεὶ ῥίψεν ἐκὼν κίνδυνον τοσοῦτον ὅτι τὰς ἑσθλας Σικελίαν, καὶ μὴ οὐχ ὅμοιον, Διονυσίου Συρακυσίου, ἢ Καίσαρος ἀπαμαρτύνει Ρωμαίους. ὁ μὲν γὰρ οὐδ' ἠνείκετο τυραννος εἶναι, κακῶν τε μυρίων ἐμπειρήκει Σικελίαν. ἢ ὁ Καίσαρ δὲ ῥῆξιν, στωισαμένη μὲν οὐκ ὀλίγα τοῖς ἐναπιυμένοις πράγματα παρέχεν, δεξασμένοις ὅτι καὶ κρατηθεῖσιν ὄνομα καὶ δόκησις ἐφαίη μόνον, ἔργον δ' ἀπ' αὐτῆς ὁρῶν ὡμίον ὁρῶν τυραννικὸν ὑπῆρξεν. ἀλλὰ καὶ δεομένης ἐδειξε τοῖς πράγμασι μοναρχίας, πρῶτον ὡς ἰατρῶν, ὑπὸ αὐτῆς τῆ δαίμονος διδόνται. δὲ Καίσαρ μὲν βίβλος ἐπέθηκεν ὁ Ρωμαίων δῆμος, ὡς τε χαλεπὸς γένεσθαι καὶ ἀσφαλείητος τοῖς ἀπεκτινῶσι. Δίωνα δ' ἢ Διονυσίου πάρεσις οὐκ Συρακυσίων, καὶ ὅτι μὴ κατὰ σκάφη τῶ πρῶτον τυραννοῦ τὸ ἄφρον, ἐπαίτιον μάλιστα πρὸς τοῖς πολίταις ἐποίησεν. ἐν αὐταῖς βίβλω ταῖς πολεμικαῖς πράξεσιν, ὁ μὲν Δίων, ἀμεμῶτος γέρονε στρατηγός, ὃν μὲν αὐτὸς ἐβούλετο τοῖς πράγμασιν, ἄριστος γινώσκων, ἀδ' ἐπιτάσσῃ δ' ἑτέροις, ἀναλαβὼν καὶ μεταστήσας ὅτι ὁ βέλτιον. ὁ δ' Βερύτω τ' ἔραπον ἀγῶνα ὑπὲρ τῶ ὀπλων οὐδ' ὑποσηναί δοκεῖ Φερσίμωσ, οὔτε σφάλλεις, ἐπιμύθησιν ἄρειν, ἀλλ' ἀπέπει καὶ πρῶτον τὰς ἐλπίδας, οὐδ' ὅσον Πομπηίου ὅτι βοληθῆσας τῆ τύχη καὶ ταῦτα, πολλῆς μὲν αὐτῷ λειπομένης ἐλπίδος ἐν τοῖς ὀπλοῖς, ταῖς δ' ναυσὶ καὶ τῶ πάσης βεβαίως τῆς θαλάσσης. ὁ δ' μέγιστον ἔστιν ὃν ἐγκαλοῦσι Βερύτω, ὅτι σωθέντα τῆ Καίσαρος χεῖρι, καὶ σώσαντα τῶ σιωπηλάτων ὅσοις ἐβούλετο, καὶ φίλον νομιζόμενον, καὶ πρῶτον μὲν πάντα πολλῶν, αὐτὸς ἑαυτοῦ τῶ σώματος γινώσκων, τῶτ' οὐκ αἴτιος εἶποι κατὰ Δίωνος, ἀλλὰ τὸν αἰτίον, οἰκεῖος μὲν Διονυσίῳ καὶ φίλος ὄρθου τὰ πράγματα καὶ σιωπηρῶν γινώσκων. ἐκπεσὼν δ' τῆς πατρὸς, καὶ ἀδικηθεὶς ὡς πλὴν γυναικῆ, καὶ τῶ οὐσίαι ἀπώλεσας, ἐκ πρῶτον εἰς πόλεμον κατέστη νόμιμον καὶ δίκαιον. ἢ τῶτ' ἀπισητέρι πρῶτον. ὁ γὰρ εἰς ἐπαίτιον ὑπὸ ἀρχῆ τοῖς δυνάσται μέγιστον, ἢ πρῶτον τῶ τυραννοῦ ἀπέχθεια καὶ μισοπονησία, τῶτ' εἰλικρινές ἐστι τὰ Βερύτω καὶ κατὰ ἑν. ἰδίᾳ γὰρ ὁρῶν ἐγκαλοῦν Καίσαρι, τῆς κρινῆς πρῶτον κινδυνώσεν ἐλθῆσεως. ὁ δ' εἰ μὴ κακῶς ἐπαθεν αὐτὸς, οὐκ αὖ ἐπολέμησεν. καὶ τῶτ' δηλοῦται ταῖς Πλάτωνος ὁπισθολαῖς, ὅτι ὃν δῆλος ἔστιν ὡς ἀποβλήθεῖς τῆς τυραννίδος, οὐκ ἀποσῶς κατέλυσε Διονύσιον. ἐπὶ Βερύτῳ μὲν καὶ Πομπηίῳ φίλοι ἐποίησεν, ἐξ ἑρῶν ὄντα καὶ πολέμιον Καίσαρι, ὅτι κρινῆ συμφέρον, ὡς ἐξ ἑρῶν ὄρα καὶ φιλίας ἐνὶ γινώσκων τὰ δικάζω. Δίωνα δ' πρῶτον χαλεπὸν ὄρθου πολλὰ Διονύσιον, ὅτι ἰὼ βεβαίως αὐτῶ, καὶ πρῶτον ὀργλῶ ἀπισητέρις ἐπολέμησεν. δὲ πύτων μὲν οὐδ' οἱ φίλοι πρῶτον ὁπίσταν, ὡς μετὰ τῆς Διονύσιον, οὐκ αὖ βεβαίως αὐτῶ τῶ δὲ αὐτῶ, πρῶτον τυραννίδος ὀνίματι πρῶτον γινώσκων τῶς πολίταις. πρῶτον τῶ Βερύτου, τῶ ἐξ ἑρῶν ἰὼ ἀκρῶν. ὅτι μόνος τῶ ὅτι Καίσαρ σιωπηρῶν, ἕνα πρῶτον σκοπὸν ἀπὸ δὲ τῆς ἀρετῆς πύτων, τῶ πύτων ἀποδιδόναι Ρωμαίους πολιτείας.

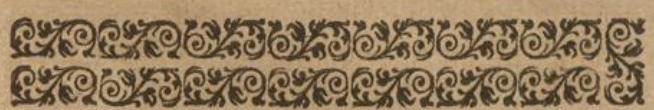
A quum non liceret vrbe profugis securam agere quietem, verum rei capitalis damnati, & quum persequerentur eos alii, confugerunt necessario ad bellum, armorumq; praesidio tutantes salutem, discrimen pro semetipsis potius quam pro ciuibus adiere: Dion securius in exilio, quam qui eum exterminauerat tyrannus, & laetius agens, quod Siciliam conseruaret, tantam periculi iecit aleam. Iam non perinde fuit Romanos a Caesare atq; ab Dionysio Syracusanos liberari. Hic enim tyrannum se non ibat inficias esse, & malis Siciliam obruebat infinitis. At Caesaris dominatus, dum constitueretur, non parum praebuit aduersarijs negotij. Vbi eum victi receperunt, nomen tantum & opinionem apparuit esse, factum vero ab illo factum vel tyrannicum extitit nullum. imo rebus ipsis poscentibus vnum principem, lenissimum quasi medicum ab ipso se Deo ostendit datum. quare Caesarem ilico populus Romanus desiderauit, fuitque infensus & implacabilis percussoribus eius. Dioni Dionysij ex vrbe Syracusana dimissio, & quod tyranni conditorium prioris non fuisset demolitus, crimini est apud ciues datum. Iam in ipso gerendo bello dux Dion inculpatus fuit, qui rebus quas ipse instituerat, optime est usus, vbi titubatum per alios fuit, eas erexit & correxit: Brutus extremum de summa rerum neque subisse videtur certamen prudenter, neque lapsus emendationem quassisse, sed despondit animum & spem abiecit, nec quantum Pompeius expertus fortunam, idque quum spes magna ei ibidem reliqua in armis foret, & classe toto mari plane potiretur. Maximum autem, quod inurunt Bruto, crimen est: quod, qui Caesaris esset beneficio seruatus, & conseruaret ex socijs fortunae suae quotquot ei liberet, amicusque habitus & praelatus multis, ipse corpori illius intulerit manus. Id nemo Dioni obijciat, imo contra quandiu familiaris & amicus fuit Dionysij, res erexit conseruauitque illius: patria vero exactus & violatus in vxore ac re familiari exutus, bellum aperte suscepit legitimum & iustum. Atqui hoc primum vertitur in diuersum. Quod enim hisce viris ad laudem suppeditat imprimis, animus in tyrannos infestus & improbitatis odium, id sincerum Bruto & liquidum manet. Nihil enim quod de Caesare quereretur priuatim quum haberet, adiit pro libertate publica discrimen: ille nisi laesus ipse fuisset, bellum non mouisset. Hoc ex Platonis liquet epistolis. Ex quibus constat pulsum aula tyrannica, non deficientem oppressisse eum Dionysium. Insuper Brutum Pompeio, cui ante fuerat inimicus, fecit bonum publicum amicum, & Caesari hostem, qui vnum haberet inimicitiae & amicitiae iustitiam terminum: Dion multa in Dionysij gratiam egit, quandiu sibi fidit ille, & ira adductus, vbi fides derogata sibi est, intulit illi arma. vnde nec ei omnes amici eodem habuerunt, pulso Dionysio non stabiliturum eum sibi ipsi dominatum, blandiore nomine quam tyrannidis ciues demulcentem. De Bruto inimicorum audires testimonium, coniuratorum in Caesarem soli vnum a principio vsque ad exitum propositum fuisse, vt populo Romano pristina redderet rempublicam.

τῶ πύτων ἀποδιδόναι Ρωμαίους πολιτείας.

Porro extra hæc certamen aduersus Dionysium haudquaquam illi aduersus Cæsarem par fuit. Si quidem Dionysium nemo non qui familiariter eum cognoscet, fastidiret, in vino & alea & iustis plerunq; demersum. At de Cæsare cogitationem suscipere obterendo, neque reformidare eius ingenium, opes, fortunam, cuius adimbat vel nomen Parthorum & Indorum regibus somnium, ingentis fuit animi & spirituum nulli succumbentium pauori. Quapropter cum Dione, simul atq; conspectus in Sicilia est, infiniti mortales conspirauerunt in Dionysium: Cæsaris autoritas vel defuncti confirmauit amicos eius, ac nomen huius euexit ilico eum qui usurpauit id, ex inope puero ad populi Romani principatum, isq; contra Antonij inimicitiam & potentiam appendit hoc pro amuleto. Quod si obijcias, magnis certaminibus fuisse eiectum ab Dione tyrannum, Cæsarem verò nudum à Bruto incautumq; occisum: id ipsum summæ fuerit solertia & consilij magni imperatoris, virum potentia succinctum tanta capere incautum & nudum. Neque enim repente, neque solus, aut cum paucis adortus interfecit eum, sed diu præmeditato consilio est aggressus cum multis, quorum fefellit eum nemo. Aut enim à primo delegit optimos, aut illo delectu eos quibus fidem habuit, reddidit bonos. Dion vel malo iudicio permisit semetipse improbis, vel vtendo ex bonis improbos reddidit: quorum erat viro prudenti præcauendum vtrunque. Exprobrat ei Plato quoque quod eos adoptasset amicos à quibus perditus fuerit. Atque vltorem Dion necis suæ nūquam quenquam habuit: Brutum verò vel ex hostibus Antonius splendide funeravit, Cæsar conseruauit etiam ei honores. Statua eius ærea fuit Mediolani, in Gallia cisalpina, posita. Hanc, quæ imaginem eius repræsentabat & erat fabre facta, vt post vidit Cæsar, præterijt: mox subsistens, compluribus audientibus vocauit magistratus, ciuitatem eorum ferens sibi compertum esse fœdus pacis rupisse quod hostem suum apud se haberet. Ac primum sane negauerunt, & quemnam significaret ambigentes, intuebantur se se mutuo. Vt verò conuersus Cæsar ad statuam, contracta fronte, Numme ille, inquit, hic stat hostis noster? multo illi magis percussit obmutuere. At Cæsar ardens laudauit Gallos quod amicis essent etiam in aduersis rebus stabiles, præcepitque ne statua loco moueretur.

A αἰδὺ γὰρ μὴ τούτων, ὁ παρὰ Διονύσιον ἀγὼν, οὐχ ὁμοίως ἢ δὴ ποὺ ὡς παρὰ Καίσαρα. Διονυσίου μὲν γὰρ ὁσσεῖς ὅσπης οὐκ αἰ κατεφρόνησεν ἢ σωθήτων, ἐν μέθαις καὶ κύβοις καὶ γυναιξὶ τὰς πλείστας ποιουμένου διατεθείας· ὃ δὲ πῶς Καίσαρος κατέλιπον εἰς νοῦν ἐμβολήσασθαι, καὶ μὴ φοβηθῆναι πῶς δεινότητά καὶ δυνάμει καὶ τύχῃ, οὐ καὶ τὸν ὄνομα τῶν Παρθυσίων καὶ Ἰνδῶν βασιλεῖς οὐκ εἶα καθύδιν, ὑπερφουῖς ἢ ψυχῆς, καὶ παρὰ μὴτὲν ὑφείσασθαι φόβῳ ἢ φρονημάτων ἡμιμάτης. δὲ τὰ μὲν ὀφθέντι μόνον ἐν Σικελίᾳ, μυριάδες οὐκ ὀλίγα σωέστησαν ἔπι Διονύσιον· ἢ δὲ Καίσαρος δόξα καὶ

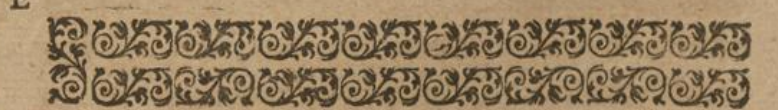
B πεισόντος ἄρθου τῶν φίλων, καὶ τὸν ὄνομα τὸ χρησάμενον ἦσαν, ἐκ παιδὸς ἀμνησίου, παρὰ τὸν Διόνυσον εἰς Ρωμαίων, ὡς διέξιφαρμακὸν τὸ παρὰ πῶς Ἀντωνίου παρὰ φαλακρῶν ἐγγραφῆς καὶ δυνάμει. εἰ δὲ φησὶ τις ὅτι μεγάλοις μὲν ἀγῶσιν ὁ Δίων ἐξέβλητὸν τύραννον, Καίσαρ δὲ Βροῦτος ἐκτείνε γυμνὸν καὶ ἀφύλακτον· αὐτὸ τὸ δεινότητος ἀρετῆς καὶ στρατηγίας ἢ ἔργον, ἀνδρῶν ἰσχυρῶν καὶ ἐπιβλητῶν δυνάμει, ἀφύλακτον λαβὴν καὶ γυμνόν. οὐ γὰρ ὁξείφνης, ὅσπερ μόνος ἢ σὺ ὀλίγοις ἔπι πεσὼν ἀνείλει, ἀλλ' ἐκ πολλῶν σωτῆς ὁ βούλομα, καὶ μὲν πολλῶν ἔπι τῆς ἀντιμαχίας, ὡς ὁσσεῖς ἐφύσασθαι αὐτόν. ἢ γὰρ Διόνυσος ἐκρινε τοῖς ἄριστοις, ἢ τὰ παρὰ κρίναι τῶν πεφύσασθαι, ἀγαθοῖς ἐποίησεν. Δίων δὲ εἴτε κρίνας κακῶς, ἔπι τεύσειν ἑαυτὸν ποιητοῖς, εἴτε χρωσάμενος, ἐποίησεν ἐκ χρωσάμενος ποιητοῖς, ὁσπερ ἑτέρον παρὰ τὸν ἀνδρὶ φρονημάτων παρὰ ἦσαν. ἐπιμαχῶν δὲ καὶ Πλάτων αὐτῶν, τοιούτοις ἐλομῶν φίλοις ὑφ' ὧν ἀπώλετο. καὶ Δίωνος μὲν ἡμισυ ὁσσεῖς ἐφάση πεσόντος· ἀλλὰ Βροῦτον καὶ τὸν πολεμίων Ἀντωνίου μὲν ἔθαψεν οὐ δόξως, Καίσαρ δὲ καὶ τὰς ἡμέρας ἐτήρησεν. ἔφηκε δὲ χαλκῆς ἀνδρίας ἐν Μεδολάνῳ, τῆς ἐν τῶν Ἀλπεων Γαλατίας. τὸν ὑπερὸν ἰδὼν ὁ Καίσαρ εἰκονιστὸν ὄντα καὶ χαλεπῶς εἰργασμένον, παρήλασεν, εἴτε ἔπι τῶν μὲν μικρῶν ἀκροαμάτων πολλῶν, τοῖς ἄριστοις ἐκ δῆει, φάσκων ἐκασποῦδον αὐτῶν πῶς πόλιν εἰληφέναι, πολέμιον ἐχρυσαν παρ' αὐτῆ· ὁ μὲν οὖν παρὰ τὸν, ὡς εἶχες, ἠρνοῦντο, καὶ ἵνα λέγει διαπερδόντες, εἰς ἀλλήλους ἀπεβλέψαν· ὡς δὲ ἔπι τῶν ἄριστων ὁ Καίσαρ παρὰ τὸν ἀνδρῶντα, καὶ σωμαγαγῶν δὲ παρὰ τὸν, ἀλλ' οὐχ ὁσσεῖς (ἔφη) « πολέμιος ὡν ἡμέτερος ἐστὶν αὐτῶν » ἔφηκεν· εἴτε μᾶλλον κατὰ « πλάγχυτες ἐσιώπησαν. ὃ δὲ μείδζωσας ἐπήνεσεν τε τοῖς Γαλάταις, ὡς τοῖς φίλοις καὶ παρὰ τῶν τύχας, βεβαίοις ὄντας, καὶ τὸ ἀνδρῶντα καὶ χρωσάμενον ἐκέλευσεν.

PLVTARCHI

ARTOXERXES.

PRIMVS in Persarum regibus Artoxerxes, qui lenitate atque animi celsitudine præcelluit, Longimanus vocatus est, quod manum dexteram haberet altera longiorem. Xerxis hic filius fuit. Secundus, de quo hic agimus, Mnemon cognomine, illius fuit ex filia nepos. Nam Darij & Parysatidis filij quatuor fuere, maximus stirpis Artoxerxes,

Γ Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ

ΑΡΤΟΞΕΡΞΗΣ.

Μέν παρὰ τὸν Αρτοξέρξης, τῶν ἐν Πέρσας βασιλέων παρὰ τὴν καὶ μεγαλή ψυχία παρὰ τῶν, Μακρόχρῳ ἐπεκαλέσθη, τὸ δὲ μείζονα τῆς ἐτέρας ἔχων. Ζέρξου δὲ ἢ ἢ ὡς· ὃ δὲ δούτερος. παρὰ τὸν τὰ δὲ γράφεται, Μνήμων ἔπι κληθεῖς, ἐκ θυγατρὸς ἢ ἐκείνου. Δαρείου γὰρ καὶ Γαρυσσάπιδος παῖδες ἔχροντο τῶν παρὰ τῶν, παρὰ τῶν μὲν, Αρτοξέρξης, QQQQ ij